

Cô Bé Nói Đối Hạ Thu

Trong cuộc đời, ngoài cái tật thích nói láo ra, Đinh Đăng còn mang thêm một cổ tật không ai ưa nữa, đó là cái tật thích làm người khác đứng tim, sợ điếng hồn.

Không hiểu sao cô thích nhìn mặt người ta, đang bình thường bỗng chảy xệ ra, rồi chuyển dần từ hồng sang xám đến thối. Thật không thích thú gì bằng, đúng giữa lúc người bị hại không còn gì hy vọng, cô lại bật lên cười khanh khách. Đùa thôi mà, có gì đâu! Cô vẫn thường nhún vai thanh minh cho việc mình làm.

Nhưng lần này, Đinh Đăng biết cô không đùa. Cả ba của cô tỷ phú Kim Hưng cũng biết vậy. Nên đã năm phút qua rồi, gương mặt ông vẫn không đổi sắc, không lấy lại được vẻ bình thường, dù giữa thương trường ông vẫn nổi danh là người điềm tĩnh.

Hai bàn tay ngọc ngà, hai bàn chân cũng bắt đầu ngọc ngà trên ghế sa lon. Đinh Đăng bập bập môi mút cây kẹo ốt. Đôi mắt cô gái mở to nhìn ông sốt ruột. Chỉ là một cái gật đầu thôi, sao mà ông đần đó lâu vậy?

--Không được - Cuối cùng, ông Hưng đành phải đứng lên ra tối hậu thư. Dù biết tối hậu thư kia có làm con phật dạ.

--Không được! - Cây kẹo rời khỏi miệng rơi xuống nền nhà. Đôi mắt đang mở to sụp xuống nhanh. Hai bàn chân dậm thình thình lên mặt đất - Sao lại không được chứ?

--Vì ba thương con cục cưng à! - Bước lại gần, một tay đặt lên tóc con vuốt nhẹ, ông Hưng hy vọng chuyển lay được lòng Đinh Đăng bằng tình phụ tử thiêng liêng.

--Không cần ba thương con kiểu đó - Gạt mạnh tay ông ra khỏi vai mình, Đinh Đăng dưng dưng bước đến bên cửa sổ. Gương mặt bầu phụng phịu, phình to.

Từ lúc Đinh Đăng còn nhỏ đến giờ, chưa lần nào ông làm trái ý con. Nên lần này... quyết liệt làm con buồn ông nghe lòng ray rứt quá. Nhưng biết làm sao. Ông không thể nào cho nó ra riêng tự lập một mình.

Với tuổi đời chưa tròn mười tám, với những tháng ngày được bảo bọc nâng niu trong vòng tay người cha già hiếm muộn, Đinh Đăng là một cành hoa quý bằng pha lê mỏng. Làm sao nó đối đầu cùng sương tuyết nắng gió đời thường chứ?

Song, bất chấp lời cha giải bày hơn thiệt. Giờ đây, lòng Đinh Đăng cháy bỏng một ước mơ được tung cánh làm con chim tự do bay lượn giữa bầu trời thênh thang lớn rộng. Ôi, bao đêm, bao ngày rồi ấp ủ, Đinh Đăng chỉ mong đến được ngày này.

Ngày sinh nhật tròn mười tám tuổi, ba đã hứa sẽ tặng cho cô món quà mà cô yêu thích nhất. Đinh Đăng hy vọng, hoài mong ấp ủ, tưởng tượng biết bao nhiêu. Vậy mà... ông lại nở phũ phàng hét to vào mặt cô hai từ: Không được.

Ông coi thường cô quá! Nước mắt tủi thân lại lăn dài, Đinh Đăng khóc ngon lành. Tự nhiên cô thấy nhớ mẹ, dù mẹ chỉ là chiếc bóng mờ trong tâm khảm của cô. Cô ước gì mẹ không bị bệnh chết đi. Bởi... chẳng biết sao cô lại tin rằng: bà sẽ đồng tình, khuyến khích cô ra đời tự lập.

Khóc một hồi, thấy ông Hưng vẫn đứng yên chẳng có động tịnh gì, Đinh Đăng không khóc nữa. Ngu sao khóc cho mắt sưng vù chứ? Cách này không được phải tìm cách khác phản công.

Chẳng cần phải nghĩ lâu, từ nhỏ Đinh Đăng đã nổi danh lém lỉnh và mưu mẹo. Trèo qua cửa sổ, tay nắm lấy cái màn cửa, cô hét to:

--Lần nữa, con hỏi ba có đồng ý cho con ra đời tự lập không?

Chữ "không" chưa thoát khỏi miệng cô, ông Hưng đã nghe hồn phách rụng rời. Trời ơi, cửa sổ lầu ba mà con ông đứng hớ hênh như đứng trên ghế vậy.

--Ba có trả lời không? - Quên mất mình đang nắm tấm màn được móc hờ trên hai cây đinh nhỏ, Đinh Đăng giật mạnh tay.

--Ôi, coi chừng con! - Cùng với tiếng thét, ông Hưng bay người qua chiếc bàn kiếng chụp lấy tấm màn.

Song không kịp nữa, chỉ chậm một giây thôi tấm màn đã rời khung cửa sổ, mang theo Đinh Đăng rơi xuống đất.

Cảnh tượng kinh hoàng quá! Không nỡ nhìn thấy con tan thân dưới đất, ông Hưng nhắm nghiền đôi mắt lại. Trái tim nát tan trong ngực, ông ân hận khóc thương con, ray rứt, cắn xé mình.

Tại sao lại độc tài? Tại sao lại cương quyết không cho con tự lập? Con nó có ý chí vươn lên, là cha lẽ ra ông phải động viên, khuyến khích con mới đúng.

--Ba, ba suy nghĩ kỹ chưa? Có cho con ra đời tự lập không?

Giữa hai hàng nước mắt, ông bỗng nghe văng vẳng tiếng con. Bật nhanh người dậy, ông bỗng lắc đầu thở ra tuyệt vọng: tưởng tượng thôi. Con của ông đã chết rồi. Dưới đất, trước cửa nhà ông, hẳn mọi người đang xúm quanh đen, đỏ. Mỗi người bàn tán một câu rồi chép miệng thương. Con bé còn nhỏ, sao bạc phước, bạc phần.

--Ba... trả lời lẹ đi, con mỏi tay rồi!

Không phải bằng tiềm thức, rõ ràng là giọng Đinh Đăng. Nhìn qua cửa sổ, chưa kịp mừng, ông lại nghe sống lưng mình lạnh toát. Một tay nắm lấy ống thông hơi, Đinh Đăng đu toòng teng giữa tường nhà trông không như con thần lẩn vậy.

--Ba chịu, ba chịu hết mà! - Không dám suy nghĩ, ông gạt đầu nhanh như con bura củi - Đừng nhúc nhích, đưa tay đây ba kéo lên!

Song không ngờ, Đinh Đăng cũng không ngờ mình đã bị tuột khỏi vị trí ban đầu một khoảng xa như vậy. Phải hơn nửa thước cô mới nắm được bàn tay ba triu mến vươn ra chờ đón.

Giữa lưng chừng trời đất với bàn tay mỏi nhừ, Đinh Đăng bắt đầu thấy sợ. Cô chỉ muốn dọa ba chứ có muốn chết đâu. Sao bây giờ? Cô gần chịu hết nổi rồi.

--Ba ơi, cứu con với! - Mếu máo khóc, cô gào to - Con hỏng muốn chết đâu. Con thương ba lắm.

--Ráng chịu đi con, đừng để hao sức, ba đã gọi điện kêu cấp cứu rồi - Từ cửa sổ giọng ông Hưng gấp rút - Bám chặt lấy nghe con.

--Dạ. - Không phải một mà cả hai tay, cả hai chân của Đinh Đăng nữa, giờ đều quấn chặt lấy ống thông hơi. Ôm thật cứng, vậy mà cô thấy người mình cứ tuột dần, tuột thấp dần.

Rồi bỗng nhiên, con sợ hãi như bay mất. Đinh Đăng lại thấy buồn cười. Dễ mấy ai trong đời có được cái cảm giác này.

Đầu tiên là cảm giác sợ đến đứng cả tim. Chà! Như vậy mới gọi là sợ chứ. Giữa con thập tử nhất sinh mà lì.

Tiếp đó là cảm giác lơ lửng giữa trời, nghe bốn bên gió lùa lồng lộng. Y như mấy con chim đậu trên cây vậy. Nghe thật là thích.

Đảo mắt nhìn xuống dưới, Đinh Đăng lại thấy sướng ron cả bụng. Bao nhiêu người đang đứng tim, đứng yên nín thở mà theo dõi cô. Không nhìn rõ, nhưng cô biết mặt người nào cũng xanh lè, tái mét.

Nhất là ba, Đinh Đăng thấy phục ông vô hạn. Phút này mà còn bình tâm la hét đám công nhân lót nệm đầy đất phòng khi cô tuột tay lơ tét. Chà, xong việc này, chắc nhà đầy nhóc nệm. Tha hồ mà nhún nhảy, mà kê sân học võ.

Két!

Nghe tiếng xe thắng gấp dưới sân, Đinh Đăng hướng mắt nhìn rồi reo to trong lòng mừng rỡ:

--Được cứu rồi! Lại được đi xe cần cầu nữa, ngon thật là ngon.

--Đinh Đăng, cẩn thận đó, ba lên với con đây.

--Ba cũng cẩn thận đó. --Đáp trả lại ông, Đinh Đăng thích thú nhìn ông đứng gọn trong cần cầu. Thật không biết trong lòng ông bây giờ nghĩ tới điều gì. Có thấy ngon như cô không.

--Từ từ con - Một tay đỡ eo Đinh Đăng, ông nhẹ nhàng nhấc cô qua cần cầu gọn như nhấc một con mèo, rồi vẩy tay ra hiệu cho người tài xế hạ cần trong tiếng thở phào ra thoát nạn của nhiều người.

--Ôi, đẹp quá! - Nhảy như con chơi chơi, Đinh Đăng quay nhìn bốn phía từ độ cao của chiếc cần cầu - Y như ngồi trên máy bay vậy. Ba à, ba có thích không?

Thích? Đưa đôi mắt lơ lơ nhìn con ông như dờ khóc dờ cười. Hai hàm răng va vào nhau lập cập, ông vẫn chưa bình tâm lại sau cơn sợ điếng hồn. Trời ơi, sao cứ như cơn ác mộng kinh hoàng?

--Ba à, ba đừng quên lời hứa nhé? - Không để mất thời cơ tốt, Đinh Đăng thừa thắng xông lên - Không thì con nhảy xuống khỏi cần cầu liền đó.

Dù bây giờ, chiếc cần đã hạ sát đất, nguy hiểm không còn nữa, ông Hưng cũng lật đật nắm chặt tay con, gật đầu vô điều kiện:

--Hứa, ba hứa mà.

--Đó! Vậy có phải dễ thương không? - Nhảy lên hôn đánh chụt vào má ông một cái, Đinh Đăng hớn hờ tung chân sáo chạy đi. Nhón nhờ như không phải mình vừa làm náo động cả một vùng.

o0o0o0o0o

--Trời ơi, đi xe nhà thì làm sao giả danh người nghèo khổ, bôn ba ra đời mưu sinh chứ? - Mặt nhăn như khổ, Đinh Đăng gất lên khi bị ông Hưng buộc phải lên chiếc Mecxides cho chú Thành cẩn thận chở đi.

--Cái gì? Còn giả danh người nghèo khổ nữa à? - Như bắt ngờ, như kinh ngạc, ông Hưng la lớn.

--Hồng phải nghèo khổ, chỉ hơi nghèo nghèo thôi - Biết mình lỡ lời, Đình Đang quẹo lưỡi. Cô biết, cha sẽ chẳng chấp nhận cho cô khổ đâu - Chứ hỏi ba, hồng nghèo thì ra đời mưu sinh làm gì chứ?

--Nhưng mà... - Ông vẫn cảm thấy bất an. Dường như trong mắt cô còn ẩn hiện một mưu đồ.

--Thôi được rồi - Cũng đọc được vẻ nghi ngờ trong ánh mắt cha, Đình Đang quyết định nhanh - Chịu theo ý ba, con sẽ đi taxi - Rồi không chờ ông kịp có phản ứng gì, cô đưa tay ngoắc lẹ một chiếc taxi vừa trò tới. Để ông yên lòng, cô hét lớn địa chỉ - Chợ Tân Bình.

Chiếc xe vọt đi nhanh, qua kiềng hậu, Đình Đang nhìn thấy nét mặt ba đăm chiêu đầy lo lắng, cứ đứng nhìn theo bóng chiếc taxi.

Chắc là ba sẽ buồn, sẽ nhớ mình ghê lắm. Tự nhiên Đình Đang nghe dạ nao nao. Thương ba quá, nhưng biết làm sao. Ai bảo cô ham vui, thích tìm cảm giác vui lạ ngoài đời chứ?

Nghĩ đến đời, đến những ngày phiêu lưu sắp tới của mình, Đình Đang lại quên bằng nỗi buồn. Hau hau mở to đôi mắt, cô nghĩ đến những đồng tiền mình làm được bằng chính mồ hôi nước mắt của mình.

Nên Đình Đang nhất định không xài vào một đồng nào trong số tiền mười triệu của ba cho. Thiệt đúng là người lớn, lúc nào cũng coi thường con nít. Cũng quan trọng hóa vấn đề. Hôm qua cô đã bảo, chỉ cần ông cho cô một triệu thôi. Vậy mà ông cứ nhất quyết bắt cô phải mang theo đủ mười triệu. Chưa hết ông còn bỏ thêm vào bóp cô bốn lượng vàng, một chiếc nhẫn hột xoàn và một xấp chi phiếu có sẵn chữ ký của ông, cho cô mặc tình muốn rút bao nhiêu tiền ở ngân hàng cũng được.

--Cô bé đến chợ Tân Bình rồi! - Người tài xế khẽ nhắc làm Đình Đang giật mình tỉnh mộng. Mỉm cười, bước xuống xe, cô thả bộ lang thang tìm một chiếc xích lô.

Ba sẽ không ngờ cô xử dụng đến chiêu Kim Thiên thoát xác này đâu. Ông cứ đinh ninh cô ở chợ Tân Bình, nơi có nhiều bằng hữu và bà con thân thuộc. Trong lúc cô lại nhón nhờ ở một khu dân cư khác. Khu dân cư có nhiều người nghèo khổ.

Không hiểu sao, Đình Đang cứ muốn biết thế nào là tình người, là sự yêu thương đùm bọc, là nghĩa làng tình xóm. Có một nhà văn nào đã viết: "Ở nơi nghèo khổ, con người đối xử với nhau nhân hậu, thật thà hơn". Mà cô đã tình cờ đọc được. Bao lâu nay, cái chân lý giản đơn kia cứ ăn sâu, ám ảnh vào đầu óc cô, một đứa bé được sinh ra và trưởng thành trong nhung lụa. Cô thật sự muốn tìm thấy một tình bạn thiêng liêng, cao quý. Một mối quan hệ vững bền được dựng xây bằng nhân cách, tình người chứ không phải một sự kính trọng giả tạo, một nụ cười xã giao.

--Nè, nhỏ ơi, tới chỗ rồi, sao chưa xuống? - Một lần nữa, người đạp xích lô phải khều vai nhắc, Đình Đang mới mơ màng vụt thoát vòng suy tưởng. Mỉm cười rất có duyên, khoe đôi lúm đồng tiền sâu trên má, cô nhả nhận:

--Bao nhiêu tiền vậy chú?

Khoảng cách khá xa, con bé lại dại khờ không hỏi giá trước, mình có thể chặt nó mười ngàn. Bác xích lô thầm nghĩ. Nhưng...trông nó ăn mặc lôi thôi quá, lại ôm khư khư cái túi đệm trong lòng, giống hệt mấy đứa bé dưới quê lần đầu lên thành phố kiếm việc làm. Tội nghiệp nó, ăn đúng giá vậy.

--Năm ngàn đi nhỏ - Bác tài trả lời một cách vui vẻ.

Rẻ vậy sao? Đình Đang ngạc nhiên, chớp mắt hỏi lòng. Nghịch lý quá, con đường từ nhà ra chợ Tân Bình gần hơn mà gã lái taxi lấy cô những năm chục ngàn đồng. Lại chẳng tốn chút công sức nào, trong lúc bác xích lô mệt phờ cả người ra.

--Đúng giá rồi, không mắc đâu - Tưởng con bé ngần người tiếc số tiền quá lớn, bác xích lô hạ giọng - Đường xa quá mà.

--Dạ cháu biết, nhưng.... cháu chỉ còn có ngần này - Bàn tay xòe rộng, chìa cho bác xích lô nhìn thấy. Rõ ràng nó chỉ còn có bốn ngàn thôi. Lại là bốn ngàn đồng nhẵn nhéo, rách nát.

Toan nổi nóng, nhưng nhìn mặt nó nghếch ra tội quá, bác lại thôi, không nỡ. Nhún vai, bác thờ ra một cái rồi đưa tay lượm ba ngàn. Chừa cho nó tờ một ngàn còn mới mới, không nói lời nào, bác nhảy lên xe, thùng thẳng hòa vào dòng người đông đúc. Trên chiếc áo ka ki màu xám nhạt, một mảng lưng ướt sũng mồ hôi.

Bóp chặt bàn tay, nắm cứng tờ giấy một ngàn còn lại, Đinh Đàng chợt nghe lòng rung rung muốn khóc. Cô thương bác xích lô quá. Bác ơi, có một trăm ngàn, cháu nhét trong túi đựng cơm của bác đó. Lúc này, cháu chỉ vờ đóng kịch để thử bụng bác thôi, không ngờ bác tốt quá.

--Này nhỏ, mới ở dưới quê lên hả? - Bà bán bánh canh sát bên vệ đường tình cờ chứng kiến màn kịch của Đinh Đàng, lên tiếng hỏi khi thấy cô cứ đứng tần ngần bên vệ đường, đôi mắt hoe hoe đỏ.

--Dạ - Đã trót thì phải trót, Đinh Đàng từ từ quay đầu lại, mặt giữ nguyên nét thâm sầu.

Con bé trông kháu khỉnh, đẹp gái quá, nhưng không biết sao buồn vậy? Một chút cảm tình vừa phát sinh cộng một chút tò mò khiến bà quan tâm tới cô.

--Ngồi ghé đi cháu. Ăn bánh canh không?

Diễn đôi mắt giống như sáng giờ mình chưa ăn gì cả, Đinh Đàng vờ liếm mép:

--Nhưng cháu còn có một ngàn thôi, dì bán không?

Tờ một ngàn nhàu nát lại được chìa ra. Biết đây là số tiền duy nhất Đinh Đàng còn lại, bà Ba chắc lưỡi:

--Thôi, cho mày một tô, không tính tiền.

Sao ở đây người ta tốt bụng và thật thà quá vậy? Hai tay bung tô bánh canh, Đinh Đàng ngây ngô tự hỏi lòng. Chả bù cho lúc ở nhà, cứ nghe ba luôn miệng nhắc:

--Phải coi chừng tay Thành, ngoài mặt coi ngọt ngào vậy chứ... ghê lắm đó.

--Ăn đi cháu, ăn rồi kể dì nghe. Sao còn nhỏ, không ở nhà với cha mẹ, lang thang đi đâu một mình cho khổ chứ?

Giọt nước mắt lăn dài, Đinh Đàng vào vai rất khéo.

Với cái giọng đứt quãng, nghẹn ngào, cô kể dì nghe câu chuyện thương tâm mà cô vừa sáng tác ra.

Trong câu chuyện, cô là nhân vật chính. Một nhân vật chính rất đáng thương, mồ côi cả cha lẫn mẹ. Phải sống nhờ lòng hảo tâm của một người hàng xóm.

Mới đây thôi, người ấy đi lấy vợ. Và thật không may cho cô, bà vợ của người ấy tối ngày đặt điều la mắng, hành hung cô.

Không để ân nhân mình phải khổ tâm khó xử giữa tình và nghĩa, cô đã lên bỏ nhà đi. Dù sao cô cũng lớn rồi, tự lập lấy cuộc sống đi là phải...

Câu chuyện thương tâm quá, chẳng những dì Ba đưa tay chạm mắt mà bà Bảy bán thuốc cạnh bên cũng sụt sịt khóc từ bao giờ. Tội nghiệp con bé quá. Đẹp người mà hẩm hiu số phận.

--Rồi bây giờ mày tính sao? - Hỉ rẹt nước mũi vào kẹt vách, dì Ba đưa đôi mắt đỏ hoe nhìn cô - Ăn đâu? Ở đâu hả?

Không ngờ câu chuyện bịa đặt của mình có tác dụng mạnh như vậy. Đinh Đang thoáng nao lòng, hồi hận nhìn hai người đàn bà khóc sụt sùi. Nhưng... lẽ leo lên lưng cọt rồi... lẽ nào lại trèo trở xuống? Cô thăm nảo:

--Dạ cháu cũng không biết nữa.

--Hay là vậy đi. - bà Bảy bán thuốc chột lên tiếng khi thấy Đinh Đang dợm đứng lên - Tạm thời mày đến nhà tao ở đỡ. Từ từ rồi tao biểu tụi con Hồng nó kiếm việc giùm cho.

--Ồ phải đó. - Dì Ba gật đầu phụ họa - Chị Bảy nói đúng, mày đến đó ở đỡ đi.

--Dạ nhưng... - Không ngờ câu chuyện đột nhiên chuyển hướng, Đinh Đang bỗng lúng túng. Từ chối hay nhận lời đây? Sao mà cô sợ lộ tẩy ghê.

--Còn nhưng gì nữa, theo tao lệ! Hồng có lấy tiền đâu mà sợ - Gởi thùng thuốc lại, bà te te nắm tay Đinh Đang lôi đi.

Làm sao từ chối tấm lòng nhân rộng mở đây tình nhân ái? Nhún vai, Đinh Đang bước theo bà. Đôi mắt mở to, cô không biết cuộc phiêu lưu này sẽ đưa cô về đâu...

o0o0o0o0o

Đặt thúng bánh lên đầu, một tay xách chiếc túi đệm nhỏ, Đinh Đang bước nhanh ra cửa trước cặp mắt mở to thán phục của dì Ba và bà Bảy. Mới lần đầu đi bán, mà con bé xem chừng chẳng mắc cỡ tí nào.

Không mắc cỡ đâu, đôi mắt sáng long lanh, Đinh Đang thủng thẳng ra khỏi con hẻm nhỏ. Lúc trước, cô từng bán hàng rong chạy rao khắp nhà rồi. Chỉ khác một điều lúc đó cô bán bánh giả, còn bây giờ là bánh thật. Lại là bánh tiêu đường, thứ bánh cô thích ăn nhất trong đời nữa. Rao đi nhỏ, bán bánh mà hông rao, ai biết đường đâu mà mua chứ? Một chị bán chè, nãy giờ bước đi song song đồng hành với Đinh Đang khẽ lên tiếng nhắc. Rồi như để gương cho Đinh Đang thấy, chị cất giọng rao lạnh lạnh:

--Ai ăn chè đậu xanh nước dừa không?

Giọng chị thanh, cao nghe vang lạnh lạnh thật hay. Thấy Đinh Đang tròn xoe mắt ngó mình, chị mỉm cười gật đầu khuyến khích rồi gánh chè rẽ sang hướng khác.

Phải rao ư? Tự nhiên Đinh Đang thấy ngượng miệng. Biết rao sao cho đúng bây giờ? Đưa mắt nhìn quanh, chọn một khúc đường vắng nhất, cô quẹo vào rồi cất giọng khàn khàn rao thử:

--Ai ăn bánh...

Kỳ cục quá! Đinh Đang đỏ bừng đôi má. Nhưng hồng lẽ bỏ cuộc? Đã bảo ra đời tự lập cực khổ lắm mà? Mới bấy nhiêu đã chịu không nổi rồi sao? Như thoáng thấy nụ cười trêu ghẹo của cha, Đinh Đang vụt thẳng người lên, cô cất giọng rao lạnh lạnh:

--Ai ăn bánh tiêu đường không?

Cũng trơn tru, lạnh lạnh lấm. Có gì đâu. Cái mặt hắt cao, Đinh Đang nghinh ngang bước ra đường. Không hiểu sao cô lại tin rằng, hôm nay mình bán đắt.

--Chú à, chờ giùm cháu đến sân gôn nào gần nhất. - Mặc kệ chú xích lô mở to đôi mắt nhìn mình như một quái vật, Đinh Đang vẫn tin quyết định của mình là sáng suốt. Chẳng phải một lần đi chơi golf với ba, cô bỗng thấy thèm bánh tiêu đường đến quỳnh lên sao. Báo hại lần đó ba và chú tài xế phải rối lên, lục tung cả sân vận động tìm mua cho cô mà có được đâu. Một bờ hơi tai, ông hào hển ước:

--Giá có thể, ba sẽ lập một căn tin bán toàn bánh tiêu đường.

Nên dù chú xích lô có thương tình ăn rẽ tiền công và hứa chờ cô quay trở lại không lấy tiền, cô cũng khăng khăng bước vào trường đua một cách tự tin. Không lâu đâu, cô sẽ trở ra với mâm bánh rỗng không với túi tiền đầy ắp.

Biết viên bảo vệ sẽ chẳng bao giờ cho một đứa bé bán hàng rong vào nơi giải trí cao cấp toàn dân "sịn", Đinh Đang đi vòng ra bãi cỏ, khu vực dành cho những chú ngựa nghỉ ngơi sau các cuộc đua. Len lén nhét mâm bánh qua kẽ hở vào sâu một lùm cây, Đinh Đang đứng dậy, móc túi lấy thẻ hội viên, dằng hoàng đi qua cổng chính.

Ngạc nhiên vì bộ đồ quá xuềnh xoàng trên người cô, nhưng gã bảo vệ không dám khó dễ gì. Bởi thẻ hội viên của Đinh Đang ngoài sự hợp lệ còn được đóng thêm hai chữ ưu tiên. Dù sao, ba của cô cũng là một nhà tài trợ tích cực của các thể vận hội trong và ngoài nước.

Qua được viên bảo vệ, Đinh Đang biết mình đã vượt qua khỏi cửa ải gay cấn nhất. Đợi lúc anh ta bận kiểm tra thẻ của một hội viên vừa mới tới, cô co chân chạy như bay về phía chuồng ngựa. Đội mâm bánh lên đầu, cập theo bờ tường, Đinh Đang tiến về phía hội trường xem bóng đá. Khu vực này thường đông nhất sân vận động.

Nhưng... thật không may cho cô. Hôm nay trên sân bóng chẳng diễn ra trận đấu nào, chỉ là mấy câu thủ nghiệp dư chạy tới chạy lui rèn thể lực, nên khu hội trường trống rỗng, lưa thưa mấy người ngồi đọc báo và sưởi nắng ban mai.

Sao mà xui vậy? Mặt Đinh Đang xụ xuống nhanh. Chưa mở hàng đã vậy rồi. thiệt là chán quá. Thất thểu ôm mâm bánh, Đinh Đang dầm chân lên cỏ, chậm chậm bước.

Chợt.... cạch....

Một xâu chìa khóa to từ trên trời bỗng rơi trước mặt, suýt làm u đầu cô. Ngẩng nhìn lên, Đinh Đang trông thấy một gã thanh niên rất điển trai, người vạm vỡ, mặc nguyên bộ đồ trắng thể thao, tươi cười đưa tay ngoắc:

--Này bé ơi, nhặt giùm anh xâu chìa khóa. Lẹ đi rồi anh mua bánh giùm cho.

Thường thường, Đinh Đang ghét ai trịch thượng như anh ta lắm. Như mọi khi cô đã trề môi bỏ đi rồi. Nhưng hôm nay... vì mâm bánh chưa được mở hàng nên cô đành nín nhịn. Thôi thì ra đời... chịu thiệt một chút đi.

Nghĩ như vậy, Đinh Đang cúi xuống nhặt xâu chìa khóa. Môi nở nụ cười, cô bước dần lên bậc cao tam cấp.

--Đây lì xì cho bé!

Gã thanh niên cũng mỉm cười nhe hàm răng trắng toát. Tay cầm tờ mười ngàn còn mới, hắn trao cho Đinh Đăng sau khi nhận lại xâu chìa khóa.

--Anh mua hết mười ngàn hả? - Tim Đinh Đăng như run lên trước mỗi sập bất ngờ. Mớ hàng kiểu này chắc cô bán đắt lắm đây.

--Ồ, hết... - Xoay xoay xâu chìa khóa trong tay, gã thanh niên đưa mắt theo dõi một người bạn đang dẫn banh trên sân cỏ - Hay lắm, hay lắm đó... Ồ.. cái gì đây? - Chợt thấy trước mặt mình chìa ra một bịch bánh to, gã tròn mắt lạ lùng.

--Bánh của anh đó, đúng hai chục cái - Rất nhã nhặn, Đinh Đăng mỉm cười, lòng nhẹ vui ác cảm.

--Nhưng tôi có mua bánh của bé đâu - Gã vẫn ngồi yên không đưa tay ra nhận bánh.

--Không mua bánh? --Đôi mày nhú lại. Rồi mắt Đinh Đăng chớp ngây thơ --Vậy sao anh lại trả tiền?

--À.... - Nhìn tờ mười ngàn trên tay Đinh Đăng, gã chợt hiểu, phá ra cười lớn. - Cái đó tôi cho bé. Cho không... hồng phải mua bánh đâu.

--Cho không? Sao lại cho, tôi có xin đâu? - Đinh Đăng cảm thấy bị xúc phạm đôi má nóng bừng lên. Gã thanh niên vẫn không nhận thấy:

--Vì bé đã lượm giùm anh xâu chìa khóa đó. Thôi đi bán đi, anh không ăn được thứ bánh rẻ rẻ kia đâu.

--Tôi không lấy tiền cũng không lượm giùm anh xâu chìa khóa. - Đôi mắt tối xăm, Đinh Đăng giật mạnh xâu chìa khóa trên tay gã quăng vèo xuống đất. Ném luôn tờ mười ngàn vào mặt hắn, cô dùng dùng đôi mâm bánh lên đầu bỏ đi nhanh. Nghe ruột gan sôi trào giận dữ. Hừ! Đúng là đồ lấu cá, kênh kiệu, khi người. Có mười ngàn đồng bạc mà muốn mướn cô nương này hả? Giàu lắm chắc?

Vừa đi vừa lăm bằm mắng tên côn đồ khốn kiếp, Đinh Đăng không hay mình đã bước sang sân tennis lúc nào. Đến khi nghe tiếng banh đập mạnh vào lưới cô mới bàng hoàng chợt tỉnh ngược mắt nhìn lên.

Chẳng hơn gì sân bóng, sân tennis hôm nay cũng lặng lẽ vắng tanh. Ngoài đôi thanh niên tập trên sân chẳng còn ai sắp hàng chờ đến lượt mình như thường bữa. Nghe nản quá, Đinh Đăng đến ngồi vào một chiếc ghế trống dưới bóng cây phượng vĩ.

Thở phào ra một cái, Đinh Đăng bắt đầu thấy nóng nực, phe phẩy miếng lá chuối làm quạt, cô suy nghĩ lung tung. Đầu tiên là mâm bánh còn nguyên chưa bán được cái nào. Tuy chỉ có năm chục ngàn vừa vốn vừa lời thôi, sao cô nghe rầu trong bụng quá. Một ngày sắp hết rồi, lẽ nào lại ăn bánh trừ cơm? Rồi tiền đâu trả cho đi Ba chứ? Nét mặt cô đắm chiêu xem chừng khổ sở lắm.

Tiếp đến là cái chân đau nhức mỏi nhừ của cô. Thế mới biết buôn bán là trần ai cực khổ lắm. Chẳng sung sướng như cô vẫn tưởng đâu. Nghĩ đến cảnh ngày ngày phải lê đôi chân khắp nơi với mâm bánh nặng trĩu trên đầu, tự nhiên sao cô thấy ngán quá muốn trở về với ba ngay.

--Dạ, xong rồi thưa ông. - Giọng một đứa con trai chợt vang làm cắt ngang luồng suy tưởng của Đinh Đăng. Quay đầu lại, đôi mắt cô như bị hút bởi một màn đối thoại diễn ra gần đó.

Người đàn ông ngồi quay mặt về phía Đinh Đăng nên cô nhìn rõ lắm. Rõ từng nốt tàn nhang trên gương mặt tròn đầy thịt. Đôi mắt bé tí hí như hai cọng chỉ vắt ngang trên chiếc mũi xẹp tạo một ấn tượng không tốt lành trong lòng cô. Dù qua cách ăn mặc sang trọng và chiếc bụng phệ đầy bia, ông chứng tỏ được mình là một tay tỷ phú, giàu có lắm.

Ngược lại, Đinh Đang có cảm tình với thằng bé gầy gò quay lưng lại phía mình hơn. Dù không nhìn thấy mặt, cô cũng đoán được thằng bé trạc mười ba, mười bốn tuổi, làm nghề đánh giày, chuyên lội nắng nên nước da mốc thối, đen xỉ.

--Xong gì mà xong? Mày nhìn nè, giày của tao chẳng bóng lên chút nào - giọng người đàn ông cau gắt.

Đôi giày đã bóng lắm rồi, bóng đến độ soi được cả mặt mình trong đó. Thằng bé biết và Đinh Đang cũng biết. Nhưng thằng bé đành câm lặng cúi xuống làm lại từ đầu.

Chứng mắt làm sao, Đinh Đang thấy bất bình giùm cho thằng bé. Cô chỉ muốn chạy lại mắng cho lão bụng phệ kia một trận. Người ta làm kiếm tiền thôi, bộ nô lệ của lão sao mà đày đoạ dữ. Giàu bao nhiêu mà phách vậy?

Đứng lên rồi, Đinh Đang lại ngồi xuống. Cô không thể làm náo loạn trong này, gây liên lụy cho bao người vô tội khác. Bọn nhóc bán hàng rong, đánh giày sẽ bị trục xuất khỏi chỗ này lập tức nếu dám có một hành vi phá rối nào.

Nén lòng ngồi xuống, Đinh Đang thầm thán phục thằng bé. Nhịn giỏi quá, nếu gặp cô trong trường hợp này, chắc đã bỏ đi một nước, không thèm lấy một đồng của lão ta đâu.

--Dạ thưa ông xong rồi. - Một lần nữa, thằng bé đứng lên nhã nhặn nói. Hai tay vòng trước bụng xách thùng đồ nghề, nó đứng chờ lão mập xăm xoi đôi giày từng chỗ một.

--Bao nhiêu? - Không còn chỗ để bắt bẻ, lão buông giọng nặng như chì. Mừng rỡ, thằng bé nói nhanh:

--Dạ năm ngàn.

--Cái gì? mày định cắt cổ tao đó hả?- Trong lúc Đinh Đang kêu rỏ thầm trong bụng, lão bụng phệ lại nhảy lên như đĩa phải vôi - Bốn ngàn thôi, không thì... mày làm dơ lại cho tao như cũ.

Ngang còn hơn con nít nữa. Đinh Đang nghe nóng mũi, dợm đứng lên. Nhưng thằng bé đã cúi đầu, cất giọng khàn khàn:

--Dạ bốn ngàn thì bốn ngàn, tùy ông vậy.

--Cầm lấy đi - Ném đại bốn ngàn vào mặt thằng bé, lão xoa hai tay vào nhau cười lớn, mang đôi giày bóng loáng bước đi.

Thật là quá đáng mà! Nhìn thằng bé đưa tay quẹt nước mắt rồi đuổi theo mấy tờ tiền bị gió thổi bay đi, Đinh Đang không còn chịu nổi, đứng bật lên khỏi ghế. Ra sao thì ra, nhất định cô phải dạy cho lão một bài học nhớ đời.

Ý định hình thành nhanh như tia chớp. Đặt mâm bánh lên đầu, cô rảo cẳng đuổi theo. Đôi mắt sáng lấp lánh tia tinh nghịch. Bạn nhỏ à, hãy an tâm, thù sắp được trả rồi.

Có một bà lão bán hàng rong, gánh một gánh đầy đang đi ngược chiều với Đinh Đang bên ngoài sân vận động. Vừa nhìn thấy hũ cóc ngâm của bà, đôi mắt cô sáng lên. Như quên mất lão bụng phệ khó ưa, Đinh Đang chạy lại song rào sắt chắn ngang, vẫy gọi bà rồi rít. Chẳng là cô khoái ăn chua lắm.

Mua một lúc gần mười trái cóc, xin bà thêm một gói mắm ruốc to đầy ớt nữa. Đinh Đang lưỡng lự vừa đi vừa ăn cóc nhồm nhoàm. Ba mà nhìn thấy cảnh này, chắc té xỉu mất thôi - Nghĩ đến đôi mắt mở to kinh ngạc của ông, Đinh Đang nghe thích thú rồi chắc lưỡi nói như than - Thiệt tội nghiệp, ba không được biết cái cảm giác ăn hàng rong trên phố ngon như thế nào đâu.

Đình Đàng đã đi hết khu vực sân gol. Bỗng qua một bãi cỏ dành đua ngựa nữa thôi là đến cổng rồi. Bây giờ Đình Đàng mới nhớ đến mục đích của mình. Đảo mắt nhìn quanh, cô mừng rỡ khi thấy lão già bụng phệ đứng gần quầy bán vé. Về mặt đầm chiêu, lão như đang suy nghĩ nên đặt cuộc vào chú ngựa nào.

Cơ hội tốt, Đình Đàng bước nhanh. Đến sát bên lão, lựa tư thế cẩn thận cô ngã chúi vào người lão. Mâm bánh bay vèo xuống đất văng tung tóe.

Bất ngờ nên lão ta hoàn toàn thụ động không sao gượng được. Tờ báo tung cao, lão thấy tấm thân hơn bảy chục ký của mình té ngựa ra sau.

Một cái gì ướt, tanh tanh đập vào mặt lão tối sầm. Phân bò chẳng?

Ồ! Chỉ là gói mứt ruốc đầy ớt, của Đình Đàng, sẵn tay cô ụp luôn vào mặt lão đấy mà. Đáng đời chưa?

Miệng chưa kịp chành ra nở nụ cười đắc thắng, Đình Đàng đã phải kéo nó xuống, chảy xệ ra thảm cỏ trên gương mặt đầy vẻ thê lương, đau khổ. Một tay ôm bụng, cô oằn oại, lăn lộn kêu đau trên mặt đất. Vòng người quanh cô đang lớn dần lên.

--Ôi da, đau bụng quá, đau bụng quá trời ơi, chắc chết quá!

--Này em bé, em sao vậy? - Một bàn tay thân ái đỡ Đình Đàng ngồi lên. biết con người tốt bụng kia đã trúng kế mình, cô không cho lão phệ kịp lên tiếng thanh minh, cất giọng nghẹn ngào.

--Dạ con đang đi bán, ông này từ đâu đựng con một cái, đồ hết bánh rồi, hu hu...

--Nhãi ranh, tao đựng mầy bao giờ chứ? - Đã lau sạch mặt bằng cái khăn mù xoa trắng, lão phệ găm lên tức giận. Trời ơi, nếu chẳng có vòng người vây quanh đó, lão đã bóp cổ cô chết rồi. Cái mùi mứt ấy vẫn còn tanh nồng trên mặt lão.

--Thì hồi nãy đó, chú vừa đi vừa coi báo nên đâu có thấy. Ui da, đau quá! -- Đình Đàng lại nẩy người lên, oằn oại.

--Em bé à, em có sao không? Tôi chở em đi bệnh viện nhé?

--Ôi, ông ta bỏ đi kia....

Hé một con mắt, thấy lão dợm bỏ đi, Đình Đàng hét lớn. Một bàn tay liền túm lão lại, bắt lão đèn mâm bánh tiêu cho cô.

Phải bỏ năm chục ngàn để mua thứ vất đi, lão cay trong lòng lắm, nhưng biết làm sao, toàn dân máu mặt trong thành phố, lão đâu dám để lòi cái bản chất bủn xỉn bần tiện của mình ra. đành phải đèn thêm cho cô một trăm ngàn tiền thuốc nữa.

--Cháu bé, cháu bớt chưa? --Người đàn ông tốt bụng ôn tồn hỏi khi thấy Đình Đàng nằm im không kêu la nữa.

--Dạ bớt rồi. - Mục đích đã thành, Đình Đàng không cần đóng kịch, cô khẽ xoa xoa cái bụng - Bây giờ chỉ còn ê ê thôi.

--Tội nghiệp - Tặc lưỡi, móc túi lấy một trăm ngàn trao cho cô, người đàn ông hảo tâm trầm giọng - Cho cháu đó.

--Thôi cháu hồng lấy đâu - Đình Đàng từ chối thật lòng, nhưng ông đã bỏ đi nhanh. vòng người cũng tan dần, bỏ mặc mình cô ngồi trên sân cỏ, giữa đám bánh và số tiền một trăm ngàn trên tay.

--Ê! - Một bàn tay vỗ lên vai Đinh Đang rồi một giọng nói vừa quen vừa lạ thoảng qua:

--Đóng kịch cũng tài ghê hén.

Bị đoán trúng tim, Đinh Đang giật nảy người lên sợ hãi. Không biết ai mà tài thế? Cô chân chừ chưa dám quay đầu lại. Cứ sợ gặp lão bảo vệ lớn con, mặt đằng đằng sát khí.

--Sao? Biết sợ rồi à? Năn nỉ một tiếng đi, đây hứa bỏ qua cho.

Dường như không phải giọng người bảo vệ. Thoảng bình tâm, Đinh Đang thoáng nhìn lên, đôi mắt bỗng sững sờ chết lặng. Sao lại là hắn chứ? Tên láu cá trên khán đài làm rơi chìa khóa mà cô ngỡ cả đời này không bao giờ còn gặp lại.

--Lúc này quãng mười ngàn lại, cứ ngỡ đó đầy lòng tự trọng, thanh cao khiết bạch lắm. Nào ngờ chề đây con cá nhỏ, tìm con cá khác lớn hơn. Chà! Được những hai trăm mấy chục ngàn, tha hồ mà ăn vặt.

Gương mặt hần nhơn nhơn, kèm theo cái giọng điệu xỏ xiên trông thật là đáng ghét. Cấn chặt răng, Đinh Đang chỉ muốn đập hắn một cái cho đã đời. Chẳng hiểu cóc khỉ gì cũng làm ra vẻ ta đây ngon lành lắm. Đinh Đang này mà thêm làm mấy chuyện tiểu nhân kia. Đừng hòng.

--Thôi, nói vòng nói vo chẳng qua nói thẳng, chia một trăm ngàn đi, đây hứa bỏ qua cho. Không thì đây bắt lên trục ban, kể cho bảo vệ nghe là đó rồi đời.

Bàn tay đưa ra, hắn như muốn tóm lấy Đinh Đang. Trong một giây bị động, cô nghe lúng túng không biết giải quyết sao. Một trăm ngàn không là gì, nhưng tự nhiên mắt không cho hắn, tức lắm!

Còn không đưa, bị bắt lên bảo vệ thì sao? Co rúm người lại, Đinh Đang như đứng giữa ngã ba đường.

Bống. Bốp!

Bàn tay đang đưa ra bỗng rút về nhanh. Đưa mắt nhìn lên, Đinh Đang ngạc nhiên nhìn hắn ôm lấy cục u to tướng trên đầu. Ai đã ném mạnh hòn đá vào hắn vậy? Thích thú, Đinh Đang đảo mắt nhìn rồi nhoen miệng cười toe toét cùng thằng bé đánh giày, kẻ đã âm thầm núp sau bụi cây cứu nó.

Đáng đời chưa!

Cái miệng chu ra và nụ cười hớn hở của Đinh Đang làm hắn tức sôi gan. Muốn nhào lên bạt tai một cái cho bõ ghét nhưng sợ viên đá vô hình quá, hắn đành phải quay lưng, hậm hực nghiêng răng hù:

--Ranh con, đừng có vội mừng.

--Ừa! Sao đi nhanh vậy? Còn một trăm ngàn ở đây này, lại lấy đi - Như trên người, Đinh Đang cất giọng gọi theo rồi phá lên cười ròn rã. Thằng bé đánh giày trong bụi cũng cười theo. Trong chớp mắt, Đinh Đang và đám trẻ bán hàng rong trở nên thân thích. Xúm lại trên bãi cỏ, chúng vừa ăn bánh tiêu đường, vừa cười nhạo lão già bụng phệ, tiếng cười cứ vang rân.

=====

Bật nhẹ công tắc điện, nhìn ánh đèn lóe lên sáng rực một góc đường, Đinh Đang mỉm cười tự khen mình có con mắt tinh đời. Bao nhiêu năm rồi, vậy mà chẳng một ai nhận ra được. Đây là một ngã tư chứa đầy tiềm năng kinh tế, thuận lợi cho việc phát triển kinh doanh. Nhất là kinh doanh bánh bao và bánh bông lan nướng.

Vậy mà chỉ một lần, phải, chỉ một lần đi ngang, bằng con mắt chuyên gia có di truyền cô đã nhận ra ngay. Bỏ bánh tiêu đường, cô nâng nặc đòi bà Bảy dắt đi gặp bà chủ lò bánh bao nói chuyện.

Với chiếc lưới Tô Tần, với tất cả vốn liếng học được của các nhân viên tiếp thị lừng danh. Không đầy một tiếng, Đinh Đang đã thuyết phục được bà chủ lò bánh bao nổi tiếng kỹ tính và hung dữ, để bà chẳng những bỏ bánh gói đầu cho bán mà còn chơi sộp sấm luôn cả bộ đồ nghề vừa tú vừa nôi cho cô nữa.

Xem ra cũng gọn gàng và có ấn tượng lắm. Đinh Đang một lần nữa gạt đầu hài lòng với công trình của mình. Nói là công trình của cô chứ thực ra... đây cũng là công của dì Ba và bà Bảy. Suốt một buổi chiều, hai bà đã vận động đám thanh niên ra phụ cô. Lốp kê dù, lốp khiêng bàn. Vất vả lắm mới sắp xếp được cho cô một chỗ bán trông gọn gàng, đẹp mắt như vậy.

Vặn cho bếp dầu cháy cao thêm chút nữa, khoan khoái tựa lưng vào chiếc ghế bố, Đinh Đang thấy bán bánh bao sướng hơn bán bánh tiêu nhiều.

Vì bán ban đêm nên cô không cần phải đội nón, che khẩu trang kín mít mặt mày trốn nắng. Khởi đi mỗi chân lại khởi rao khan tiếng nữa. Thế mới biết, làm việc gì cũng cần có đầu óc. Không nhảy bèn là cả đời cát đầu lên không nôi.

Cơn gió đêm nhẹ thoảng, hất tung mái tóc Đinh Đang lòa xòa trên má. Ngã đầu ra sau ghế, đôi mắt cô bắt gặp một căn biệt thự được kiến trúc theo kiểu tân thời, rất đẹp, rất sang.

Nguy nga thế này, hèn gì ban chiều dì Ba không tấm tắc khen cùng bà Bảy chứ. Hai bà còn ước được một lần đặt chân vào căn nhà ấy rồi có chết cũng vui lòng. Chà, bộ ở nhà đẹp là ngon lắm sao?

Nheo mắt ngắm căn biệt thự, Đinh Đang thầm công nhận nó đẹp và trang nhã lắm. Hơn cả tòa nhà cao sáu tầng lầu của cha con cô nữa. Một chút ganh tỵ len nhẹ vào hồn để cô nghe giận ba ghê. Bao nhiêu lần cô bảo ông phá đi xây lại căn mới cho đẹp rồi mà ông đâu có chịu. Cứ bảo kỷ niệm của ông nội cần phải giữ gìn. Còn hứa cất cho cô một căn khác giống như vậy nữa. Hỏi có chán không? Bảo thủ cố hữu gì dữ vậy?

Có một chiếc mô tô phân khối lớn vừa thắng lại sau lưng. Đinh Đang ngỡ khách sộp mua bánh, cô quay đầu lại rồi hốt hoảng cúi thụp người, dấu mặt sau thùng bánh nghe tim đập thình thình.

Oan gia nợ báo, đúng thật rồi. Dựa lưng vào cây cột điện, Đinh Đang khẳng định với lòng. Không thì sao đi đâu mình cũng trông thấy hấn. Mà hấn đến đây để làm gì? Cầu trời cho hấn đừng thèm ăn bánh bao bắt tử.

Chiếc mô tô được đẩy đi rồi. Chưa kịp mừng, Đinh Đang đã nghe chân tay rã rời. Trời hời, tệ hại hơn bao giờ hết. Sao hấn lại có thể là chủ nhân căn biệt thự tuyệt vời kia?

Hy vọng hấn chỉ là một người bạn đến chơi. Đinh Đang áp người sát vào cây cột điện ngằm theo dõi. Bây giờ cô nhận ra thêm, cái gã láu cá kia không chỉ đi một mình. Sau lưng hấn còn một giai nhân nữa.

Một giai nhân rất đẹp, rất model với bộ đầm cao khoe cặp đùi thon lẳn. Mái tóc quần bông và gương mặt đầy son phấn. Cô ả đeo đầy nữ trang lấp lánh, ra vẻ một người giàu có lắm.

Gã láu cá đã mở được cửa bằng chiếc chìa khóa nhỏ xíu của mình. Nhìn điệu bộ hấn tự tin đẩy xe vào nhà, Đinh Đang biết hấn đích thực là chủ nhân ông.

Sao bây giờ? Nhón nhón chân, Đinh Đang không lo cho điểm kinh doanh lý tưởng của mình sắp bị lung lay. Cô chỉ nóng lòng muốn biết sau bức tường dày cộp đầy miêng chai kia, gã láu cá nói gì với cô gái đẹp. Họ có phải là người yêu của nhau không nhỉ?

Muốn biết quá! Nồi tò mò như lửa thiêu làm Đinh Đang đứng ngồi không yên. Cô mặc kệ nồi bánh bao nguội lạnh. Nhắc chiếc ghế đến sát bờ tường. Hít một hơi dài, nhón người lên, Đinh Đang đu toòng teng trên thành như một chút thần lẫn.

Gì chứ leo tường, Đinh Đang chuyên nghiệp lắm. Ở nhà, cô vẫn thường lén ba đi chơi theo kiểu này hoài. Nên không cần tốn nhiều công sức cô đã ngồi vắt vẻo trên tường, ngay trụ đèn như một chú mèo con.

Búng mình, đu tay qua một chạc cây gần đó, chưa kịp sửa lại tư thế ngồi cho thoải mái, Đinh Đang đã phải nín thở ngồi im. Bởi, trời xui đất khiến, tàn cây nào không chọn, cô lại chọn ngay tàn cây có đôi nhân tình ngồi ôm nhau tâm sự.

Thoảng trong tiếng lá xạc xào, Đinh Đang nghe giọng cô gái khàn khàn:

--Triệu Vỹ, em đồ anh, chiếc nhẫn hột xoàn em đang đeo mấy ly đây?

Khe khẽ vạch tàn lá nhìn ra, Đinh Đang thấy Triệu Vỹ cầm tay cô gái lên nhìn rồi xì một tiếng dài:

--Nhỏ xíu vậy, chừng hai ly mấy chứ gì?

--Ba ly rượu của người ta đó - Cô gái cải chính lại rồi kéo dài giọng của mình ra - Của anh Duy tặng cho em. Anh bảo....

--Vứt mẹ cái này đi - kèm theo giọng cáu kỉnh là một tiếng cạch. Giọng cô gái thất thanh.

--Sao anh lại ném của em đi?

--Ngày mai anh mau cho em chiếc khác to hơn - Triệu Vỹ cộc cằn - Còn bây giờ, cấm em nhắc đến tên Duy chó chết.

--Ô! Người hùng của em cũng biết ghen ư? - Cô gái cười lả lơi pha chút tự hào.

--Còn nói nữa, có tin anh giết em không?

--Ôi! Đừng anh!

Giọng cô gái nghe gấp rút, làm Đinh Đang cứ ngỡ gã Triệu Vỹ còn đồ dờ thói vũ phu đánh đập cô ta. Đinh Đang cúi thấp người, cổ giương to đôi mắt nhìn xuyên qua bóng tối. Lòng nhủ lòng, dù đánh không lại cũng nhảy xuống can thiệp kịp thời.

Nhưng... gì thế này? -- Đôi mắt Đinh Đang chom chớp lạ lùng. Không phải đánh nhau, mà Triệu Vỹ làm gì... kỳ cục vậy? Hắn hôn cô gái một cách say mê.

Là cô bé sống trong tháp ngà, được nâng niu gìn giữ như báu vật, Đinh Đang chưa một lần chứng kiến cảnh yêu đương nam nữ, cũng như chưa một lần đọc qua sách báo hay phim ảnh. Nên giờ đây được chứng kiến cảnh âu yếm của hai người, cô ngỡ ngác lắm. Không biết xấu hổ, Đinh Đang cứ tròn xoe đôi hạt nhãn. Lòng hoang mang cô thầm tự hỏi. Sao Triệu Vỹ lại làm như vậy nhỉ? Và cô gái đẹp kia? Sao cô ta lại bằng lòng? Bộ không biết nhột sao?

--A.....a...

Và rồi Đinh Đang không nén được tiếng kêu kinh ngạc thoát ra khỏi miệng.

--Ai?

Tiếng kêu của Đinh Đàng đã làm Triệu Vỹ giật mình. Ngưng các hành động yêu thương, ngừng đầu lên hẳn hét to giận dữ.

Hoảng quá, Đinh Đàng nằm bẹp luôn xuống tàn cây, nín thở. Mong sao hẳn làm tiếng kêu của mình với tiếng con tắc kè đang tắc lưỡi ngoài kia.

Nhưng... Triệu Vỹ không thuộc hạng dễ bỏ qua sự việc. Nhặt cây đèn pin dưới đất lên, hẳn cẩn thận lia vào từng lùm cây tìm kiếm.

Làm sao bây giờ? Bị phát hiện mất thôi. Bỗng nhiên Đinh Đàng thấy mình sáng suốt và liêu lĩnh vô cùng. Đợi Triệu Vỹ vừa quay lưng lại. Cô lập tức phóng xuống ngay. Nhanh như một con mèo, chân vừa chạm đất cô vụt chạy đi.

--Anh...

Cô gái chỉ kịp kêu và Triệu Vỹ cũng kịp xoay người lại nhìn thoáng qua bóng cô. Đinh Đàng biết hẳn muốn đuổi theo mình, nhưng sẽ không bao giờ đuổi kịp. Bởi giờ đây, cô đang ở trên gờ tường với tư thế tuốt nhanh xuống đất. Nghĩ đến gương mặt cau lại, tối sầm đi của hẳn, Đinh Đàng thấy thích quá, buột cười lên thành tiếng.

--Mày đi đâu nãy giờ hả? - Một bàn tay bỗng đập mạnh lên vai cô. Sợ muốn rụng tim, Đinh Đàng kêu trời trong dạ: Sao Triệu Vỹ leo nhanh vậy?

--Tao hỏi mày đi đâu nãy giờ sao không nói? - Bàn tay quay mạnh vai nó lại.

--Ừa, là dì Ba hả? - Còn hơn bắt được vàng, Đinh Đàng hét to mừng rỡ.

--Là tao chứ ai nữa? - Dì Ba tròn xoe mắt - Mày bỏ bán đi đâu?

--Dạ, con... - Cánh cửa rào bỗng mở cuốn mất tâm trí của Đinh Đàng. Nhìn hai tay Triệu Vỹ xò ra bắt lực trước bước đi giận dữ của cô gái đẹp, Đinh Đàng biết hai người họ đã cãi nhau. Tự nhiên nghe khoái trong lòng, cô toét miệng cười - Đáng đời chưa?

--Mày nói gì chứ? - Tưởng cô nói mình, dì Ba chưng hửng - Nói ai đáng đời?

--Dạ không có - Biết dì đã hiểu lầm, Đinh Đàng vội thanh minh - Con nói gã Triệu Vỹ kia đáng đời, chứ không nói dì đâu.

--Triệu Vỹ nào? - Dì Ba nhìn cô nghi ngờ. Lẽ nào mới một ngày nó đã biết tên cậu chủ rồi?

--Thì Triệu Vỹ là cái gã tóc dài dài đẹp như diễn viên Hồng Kông đó - Đinh Đàng nhìn về phía cổng đã đóng lại rồi quay sang dì Ba hào hứng nói - Dì biết nãy giờ con ở đâu không? Con ở trong nhà hẳn và nhìn thấy hết rồi.

--Nhìn thấy hết là thấy gì? - Dì Ba nôn nóng.

--Là thấy hẳn vậy... vậy... cô gái hồi nãy đó. - Vừa múa tay Đinh Đàng vừa diễn tả cho dì Ba nghe những gì mình thấy được - Hẳn còn muốn cởi áo cô ta.

--Thôi đi - Đôi má đỏ bừng, dì Ba nạt cắt ngang lời cô - Con nít con nôi mai mốt không được rình coi chuyện người lớn nữa. Vô duyên lắm! - Nói xong như quē với cô dì bỏ đi một nước.

--Chuyện người lớn ư? - Lắm nhảm lập lại lời dì, Đinh Đàng nghe khó hiểu. Sao là chuyện người lớn chứ? Bộ lớn rồi ai cũng vậy sao? Mà tên Triệu Vỹ kia, cả cô gái nữa, có lớn hơn cô bao nhiêu đâu? Lẽ

nào cô cũng sắp bị giống vậy rồi? Eo ôi, ghê gớm quá! Chiếc lưới Đinh Đang lè dài trong khi cái đầu rút lại, y như một con ma nhỏ trong phim kinh dị. Nồi bánh bao vẫn còn nguyên.

o0o0o0o0o

Nhấn mạnh tay ga cho chiếc LA250 phân khối phóng với tốc độ tối đa, Triệu Vỹ những mong gió sẽ cuốn phăng khỏi lòng mình bao phiền muộn.

Nhưng hơn một tiếng rồi, cơn gió mạnh chỉ có thể quất vào mặt anh rất buốt. Mái tóc dài như sắp rời khỏi đầu anh, rời ra từng cọng, mà nỗi muộn phiền cứ lớn thêm hơn.

Cả đám bạn bè, đừng ai đại dốt bảo Triệu Vỹ thất tình nghe. Anh sẽ giận, cả đời không thèm nhìn đến mặt vì cái tội dám coi thường anh như vậy. Thật đó, trong cuộc đời, Triệu Vỹ cảm thấy bị xúc phạm nhiều nhất về lãnh vực này.

Bởi, với Triệu Vỹ, con gái có gì đáng giá đâu mà một thằng đàn ông đầy phong độ như anh phải thất tình, phải si mê, cầu lụy. mt bỏ anh ư? Cần gì, chỉ một cái búng tay thôi, là các em sẽ vây lấy Vỹ hào hoa. Lo gì chứ?

Muộn phiền trong lòng Triệu Vỹ giờ đây bắt nguồn từ một nguyên nhân khác. Dù nguyên nhân đó có ít nhiều dính dáng đến người đẹp mt, người đẹp trong vô số người đẹp Triệu Vỹ này quen được.

Hơn một tuần đón đưa chinh phục, đã đến lúc, thì dùng một cái tiêu tùng theo mây khói với một lý do vô cùng lãng xẹt.

Đây, mọi cội nguồn phiền muộn của Triệu Vỹ là ở chỗ này đây. Hơn ba ngày nằm gác tay lên trán, nghĩ nát óc, anh vẫn không đoán nổi chiếc bóng nhỏ đó là ai. Thù hằn gì mà phá anh chứ? Thật là điên lên được. Hai hàm răng nghiến vào nhau trềo trẹo. Triệu Vỹ tưởng mình có thể gây ra án mạng tức thời, nếu kẻ phá bình kia dám hiện ra trước mặt anh.

Ôi... ôi...

Mãi suy nghĩ miên man, Triệu Vỹ không nhìn thấy một chị bán hàng rong đang băng qua lộ trước đầu xe mình. Đạp thắng ư? E rằng không kịp nữa. Tốc độ ấy, khoảng cách này, gây án mạng như chơi. Khách bộ hành xanh mặt. có người đã nhắm mắt, chấp tay lên niệm phật.

Chỉ còn một tích tắc thời gian cho Triệu Vỹ quyết định thôi. Sáng suốt hơn bao giờ hết, anh không đạp thắng mà ngoặt tay lái vào lề, nhận cái rủi về mình.

Àm!

Một cột cây số bên đường bê nát, chiếc xe đổ nhào, bễ đèn, long tay lái. Còn chủ nhân? Đầu đập nát nằm dưới thân xe chờ cấp cứu ư? Không đâu, cách đây không xa, Triệu Vỹ đang ngồi trong một tư thế đẹp, sẫm soi vết xước nhẹ trên bắp tay, nét mặt tỉnh như không.

À! Thì ra anh ta biết võ, khách đi đường thờ phào nhẹ nhõm. Chị bán hàng rong sau khi chấp tay cảm tạ phật trời cũng vội vã bước đi. Tiền hung hậu kiết thì là tốt lắm rồi.

Con người ta, trong thời buổi này sao vô tình quá. Nhìn mọi người đến rồi đi với mình bằng con mắt dừng dưng của kẻ bàng quan. Tự nhiên Triệu Vỹ nghe chua xót. Vết thương không nặng, nhưng lòng lại nghe đau. Lẽ nào lòng nhân hậu trong con người lại bị đánh mất rồi. Chua xót quá!

Ồ! Không đâu, dường như vẫn còn một cặp mắt đầy thông cảm này giờ vẫn lên nhìn mình. Không hiểu sao, Triệu Vũ bỗng có cảm giác này. Để khẳng định, anh đảo tia nhìn tìm kiếm.

Và anh đã gặp. Không phải đôi mắt buồn cảm thông chia sẻ của một trái tim nhân ái nhìn đồng loại, mà là một đôi mắt to tròn, đen láy, ngây thơ lắm nhưng đầy vẻ trêu ngươi, khiêu khích. Cách một con đường mà anh vẫn đọc được hai chữ đáng đời trong đôi mắt ấy.

Anh không nhảy cảm, cũng chẳng thành kiến cùng đôi mắt ấy đâu. Hơn một lần, anh cũng đọc được hai chữ đáng đời trong đôi mắt ấy. Chẳng phải sao, lúc anh bị thằng bé đánh giầy chơi một cục đá u đầu.

Lại là con bé bán bánh tiêu đường! Triệu Vũ không hiểu sao với con bé ấy, bộ nhớ của mình lại dành nhiều ưu tiên vậy. Bao lâu rồi, vậy mà vừa thoáng nhìn đã nhận ra ngay. Chẳng bù cho những lúc anh cứ lúng ta lúng túng, lục tung cả bộ óc lên, vẫn không biết người đang vui vẻ nhiệt tình bắt tay mình là ai nữa. Anh chúa hay quên tên bạn bè. Cả người yêu cũng không ngoại lệ.

Vậy mà... con bé ấy, anh có biết tên đâu, sao vẫn nhớ? Nhớ rõ ràng từng nét mặt. Nhất là đôi mắt đó. Lúc nào cũng mở tròn vo, trừng trừng nhìn anh như thù địch, như trêu ngươi, như thách thức.

Có duyên chăng? Triệu Vũ bỗng bật cười trước ý nghĩ vừa chợt đến. Mấy chuyện nhảm nhí này, làm sao tin được. Nhưng rõ ràng.. sự thật hiển nhiên. Đó là sự xui xẻo mỗi lần anh gặp cô bé đó. Như lần này cũng vậy. Để nhìn thấy cô bé, anh đã phải lùi cột đèn. Hừ! Đúng là đồ sao chổi. Nhãn mặt, Triệu Vũ nhổ mạnh bãi nước bọt xuống đường, cố tình cho cô bé thấy.

Nhưng... cô bé đã không thấy. Lúc này cũng vậy và bây giờ cũng vậy. Toàn bộ tâm trí Đinh Đăng đã đặt hết vào xâu cá chiên viên của cô rồi. Lần đầu tiên trong cuộc đời cô được ăn một món ăn ngon như thế này đây.

Hôm qua bán đất, nồi bánh bao lười được mười ngàn, nên hôm nay cô đi chợ, định bụng sẽ xài hết số tiền kiếm được của mình.

Nửa tháng xa nhà, cô đã xài thâm tiền của ba gần một trăm ngàn. Và này giờ đi chợ, cô cũng đã xài hơn một trăm ngàn nữa. Hồng muốn đâu, nhưng biết sao bây giờ? Cô phải mua nồi niêu, xoong chảo bắt đầu cuộc sống riêng tư chứ. Lẽ nào mang tiếng sống tự lập mà cứ ở nhà bà Bảy, ăn cơm ké bà hoài?

Có một căn gác nhỏ chỉ cho mướn với giá hai trăm ngàn một tháng thôi, bao luôn điện nước. Lấy lý do mình đã có thu nhập, Đinh Đăng đòi dọn ra ngoài, mặc cho bà Bảy và dì Ba cản nài, cự nự.

Đặt cái giỏ to xuống đất hào hển thờ, Đinh Đăng đảo mắt tìm một hủ kem. Sao tự nhiên cô nghe thèm sinh tố quá. Nhất là sinh tố măng cầu, chua chua, ngọt ngọt.

--Ăn cướp, bớ người ta ăn cướp.

Chợt sau lưng Đinh Đăng có tiếng một cô gái hét thất thanh. Quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy một gã to con xách chiếc túi chạy vụt qua.

Không cần suy nghĩ, quên mất giỏ đồ linh kinh của mình. Đinh Đăng chạy theo sau tên cướp, miệng hét to chẳng thua cô gái bị giật đồ.

Còn Triệu Vũ này giờ vẫn còn ngồi bên chiếc xe ngã chổng queo vì cái giỏ đau. Để tránh bị bức mình, anh thả hồn bay bổng theo khói thuốc xì gà. Chợt nghe tiếng Đinh Đăng hét thất thanh, anh quay đầu lại, thấy cô bé và tên cướp chạy về phía mình, anh khẽ nhếch môi thành một nụ cười. Thả một hơi khói dài, anh nheo mắt làm kẻ bàng quan, đứng đưng nhìn Đinh Đăng vất vả đuổi theo tên cướp.

Tên cướp đã chạy đến gần Triệu Vỹ lắm rồi. Nếu muốn, anh có thể đứng lên, đưa tay ra dễ dàng tóm cổ hắn như tóm một con mèo. Hoặc giả làm biếng hơn, anh chỉ cần đưa một cái chân ra chặn ngang đường là hắn mất đà té lăn quay.

Nhưng anh không làm thế mà còn thu nhỏ người như dọn đường cho tên cướp chạy, lòng hân hoan nghĩ đến vẻ mặt méo xẹo của Đinh Đang. Cho đáng đời! Triệu Vỹ này cũng biết ăn miếng trả miếng lắm bé ạ.

Từ đằng xa, nhận ra Triệu Vỹ, Đinh Đang đã khấp khởi mừng thầm, chắc mềm tên cướp không còn đường tẩu thoát. Bước chân khề lơi, cô tranh thủ một giây ngừng để thở. Cứ ngỡ, ngẩng đầu lên là Triệu Vỹ đã tóm được tên cướp ấy rồi.

Nhưng... thật bất ngờ, trước mắt Đinh Đang chẳng có tên cướp nào, chỉ có mỗi Triệu Vỹ phì phèo điều thuốc trên môi cười trêu cô.

Tên cướp thoát mất rồi. Đinh Đang nhận thức được điều này khi lia nhanh cặp mắt trên đường. Con giận bùng lên, không cần nể nang gì, cô bước tới tát mạnh vào giữa gương mặt đang nở nụ cười ngạo nghễ.

--Bốp!

Bất ngờ nên Triệu Vỹ không tránh kịp, lãnh nguyên cái tát mạnh như trời giáng. Năm ngón tay hắn rõ làm tối tăm mặt mũi. Chưa kịp tỉnh thần đã nghe bên tai mình giọng Đinh Đang chát chúa:

--Khôn nạn! Đồ lòi tròng!...

Điên tiết vì bị tát đau, Triệu Vỹ quên mất cái chân bị trật của mình, vùng đứng dậy vịn ngược bàn tay vừa hỗn láo ra sau. Không nhớ mình đang đứng giữa chợ, anh găm to như sư tử:

--Con quỷ nhỏ, sao mày dám đánh tao?

--Ai bảo anh có mắt như mù chứ? Ăn cướp chạy sát một bên mà cũng không thấy nữa.

Những người hiếu kỳ đã bắt đầu vây quanh lấy hai người. Không thể hành hung cô bé giữa đám đông. Triệu Vỹ đành phải buông tay. Nhưng để gỡ vốn, anh cười gằn, chọc tức:

--Không phải đui mà vì đây không muốn bắt. Để đó mắt đồ chơi. À!

--Ty tiện, tiểu nhân. - Quắc đôi mắt sáng đầy thù hận, rề khinh nhìn Triệu Vỹ, Đinh Đang chọt nghĩ ra một kế, bèn la to:

--Bắt lấy hắn, bà con ơi, hắn chính là đồng lõa của tên cướp đó.

--Mày đừng có đặt điều - Thoáng tái mặt vì dòng người vây kín lấy mình, Triệu Vỹ la to.

--Tôi không có đặt điều - Gương mặt tỉnh như không, Đinh Đang nói giòn như bập nổ - Rõ ràng lúc này anh cố tình chặn đường tôi cho tên cướp thoát thân. Không đồng lõa thì là gì chứ?

--Đúng vậy! Đúng vậy đó! --Một bác sửa đồng hồ gần đó gật đầu xác nhận - Tôi cũng thấy như cháu vậy.

--Giữ hắn lại, đưa hắn đến cảnh sát đi - Hai thanh niên lực lưỡng đã bước tới giữ chặt tay Triệu Vỹ trong cái nheo mắt đầy ý nghĩa của Đinh Đang. "Cho đáng đời" - Một lần nữa Triệu Vỹ đọc được điều đó trong nụ cười tinh nghịch của cô bé. Tức sôi gan, anh chỉ muốn chồm theo cho cô bé một tát tay. Nhưng... dòng người đã cuốn anh đi càng lúc càng xa dần. Biết làm sao? Anh chỉ có thể hậm hực, gởi cho cô bé một cái nhìn đầy đe dọa.

Song... Đinh Đang chẳng sợ, cô lại le dài chiếc lưỡi của mình ra, lắc lư như một con rắn nhỏ.

o0o0o0o0o

Dù đích thân trưởng công an nắm tay ân cần nói lời thông cảm, dù đám đông dân chúng và hai gã thanh niên côn đồ lực lưỡng kia đều đã nói lời xin lỗi, vẫn không làm Triệu Vỹ vui lên được.

Anh không thuộc hạng người thù dai hay cố chấp, cũng chẳng oán trách giận hờn sự hiểu lầm làm mất mặt mình giữa đám đông. Dầu dầu nét mặt, chẳng buồn nói chuyện với ai, chỉ vì anh đang áy náy với lòng và tự trách mình thôi. Một chút thù hận trẻ con của anh với cô bé bán bánh tiêu, vô tình đã hại một người.

Cô gái ấy thật đáng thương! Đưa mắt nhìn nạn nhân của mình gục đầu vào thân cổ thụ bên đường âm thầm khóc. Triệu Vỹ ngạc nhiên thầm hỏi: sao thế gian này lại có người đẹp đường kia?

Ăn chơi đã nhiều. Người đẹp không phải Triệu Vỹ chưa từng gặp. Nhưng quả thật vẻ đẹp này lần đầu tiên anh mới nhìn thấy.

Cô có gương mặt trái xoan hiền từ nhân hậu như đức mẹ đồng trinh. Đôi mắt buồn với đôi rèm mi cong vút, chưa khóc đã làm cảm động lòng người rồi, nói chi lúc này hồ thu lại sóng sánh khóe thu ba. Chao ôi là còn cào gan ruột.

Chiếc mũi cao vừa phải, thon thon trên bờ môi mọng đỏ. Cô mặc áo bà ba, mái tóc buông dài kẹp gọn thả sau lưng. Chơn chất quê mùa nhưng sao đài các lạ. Để một kẻ chuyên nhìn phụ nữ bằng nửa con người phải thốt lên lời thán phục - Cô đẹp quá!

Cô không nói, không trách một tiếng nào, dù biết rõ Triệu Vỹ là người đã giúp cho tên cướp tẩu thoát. Hơn mười phút rồi, cô chỉ biết khóc lặng thầm cam chịu.

Vô tình thôi, sao Triệu Vỹ nghe ray rứt quá! Muốn nói một câu gì để an ủi, động viên cô, nhưng lạ làm sao, lời lẽ như bay biến cả, để trong phút chốc kẻ hào hoa phong nhã lại biến thành tên lóng ngóng vụng về.

--Cô gì ơi, đừng khóc nữa, dù sao tên cướp cũng chạy mất tiêu rồi. Khóc hoài cũng vậy thôi, chẳng giải quyết được gì đâu. - Gom hết can đảm, cuối cùng Triệu Vỹ cũng nói được một câu. Trơn tru quá! Anh như ngạc nhiên trước cách nói văn vẻ của mình.

Còn cô gái, không hay này giờ

Mời sáng ra, đã thấy Đinh Đang xách con dao bén đi lon ton ra lộ, bà Bảy ngạc nhiên dừng chân hỏi:

--Mày xách dao đi đâu vậy Đinh Đang?

--Dạ! - Dừng chân, cười một cái cùng bà, cô hươ hươ con dao trong không khí - Con đi chặt cây.

--Chặt cây? - Bà Bảy thấy khó hiểu. Nhà có hết củi đâu? Hơn nữa Đinh Đang nấu bằng bếp dầu mà - Mày chặt cây gì? Để làm chi?

--Dạ, con chặt cây dương, để làm cây thông Noel đó. Vừa nói cô vừa hướng mắt nhìn lên cây dương cao trước mặt.

--Bảy đặt quá - Tặc lưỡi, bà nói với vẻ chẳng hài lòng - Bộ tối nay hồng bán sao?

--Dạ không! Tối nay con nghỉ - Lựa một cành dễ đốn nhất, Đinh Đang bắt đầu vung dao.

--Cái gì? Mày có điên không? - Bà tròn mắt như kinh ngạc - Cả năm chỉ có một ngày Noel để kiếm tiền mà mày đòi nghỉ. Thiệt là...

--Dì Bảy ơi, đi chợ chưa? Trễ lắm rồi coi chừng hết hàng đó - Tiếng dì Ba chọt vang nheo nhéo ngoài đầu hẻm, kịp cứu Đinh Đang khỏi bài học của bà. Te tái xách cái nón bước đi, bà còn quay đầu lại - Thôi dẹp ba cái trò đón Noel, Noét đó đi, lo mà bán kiếm tiền. Bữa nay ngoài đường đông lắm.

Dừng tay dao, nhìn theo bóng bà cùng dì Ba hối hả hòa vào dòng người trên phố. Đinh Đang bỗng thấy lòng rung rung muốn khóc. Cô thấy thương bà, thương những người dân trong khu phố nghèo này quá. Cả đời chặt vật kiếm miếng ăn, chưa bao giờ biết hưởng thụ là gì.

Ngày lễ, ngày tết đối với họ không phải là ngày nghỉ ngơi. Mà ngược lại, trong những ngày này họ còn vất vả hơn.

Có bao giờ ba mình và những ông giám đốc ngồi Mercedes hút cigà kia chạnh lòng nghĩ đến những cảnh đời cơ khổ. Bớt một cuộc vui để giúp một lão bà hiu quạnh hay một đứa bé thiếu cơm áo đến trường? Tự nhiên, Đinh Đang thèm khát có được một chiếc đuă thần. Ngay lập tức, cô sẽ biến lá cây thành những đồng tiền vàng rùng rùng, cũng như biến những gian nhà tranh lụp xụp thành nhà ngói khang trang. Để trong mắt những người dân nghèo lao động không còn tia buồn lo lắng mà lấp lánh niềm vui, hạnh phúc, cạnh cây thông Noel cùng đón một Giáng sinh thật yên bình.

Đôi mắt long lanh, mỉm cười trong ảo mộng, Đinh Đang như đang bay trong hiện thực mơ hồ. Giữa muôn vàn vì sao lấp lánh, cô thấy mình đẹp như tiên, tay cầm chiếc đuă thần, ban những phép thần thông màu nhiệm.

--Đinh Đang, mày điên hả, sao đứng đây vừa nhắm mắt vừa cười vậy? - Một cái vỗ vào vai, cắt ngang cơn mơ của cô. Bùng mắt dậy, nhận ra thằng Tân đánh giầy, cô nhảy lên mừng rỡ - Ôi, mày hả? Tụi nó đâu rồi? Tối nay tụi bây có rảnh không?

--Làm sao rảnh được. Đêm này là đêm Noel mà, mày không biết sao? - Như ngạc nhiên, mắt thằng Tân tròn xoe nhìn Đinh Đang - Còn mày, có bán không? Sao còn đứng đây?

--Tao không bán. - Như giận dỗi, Đinh Đang quay mặt sang nơi khác.

--Sao vậy? Bộ ai ăn hiếp mày hả? - Một cách quan tâm, thằng Tân nhìn Đinh Đang chăm chú. Từ dạo ở sân golf, nó và Đinh Đang thân với nhau lắm - Nói tao nghe, rồi tao bình mày.

--Chẳng ai dám ăn hiếp tao đâu - Ngồi xuống gốc cây, cặp môi Đinh Đang chu chu - Có điều tao chán mày với mọi người quá. Cả năm mới có một đêm Noel mà không chịu nghỉ, cứ bán bán hoài.

--Biết làm sao, tại mình nghèo chứ bộ - Nhún vai, thằng Tân ngồi xuống cạnh Đinh Đang.

--Bộ nghèo, nghỉ một bữa rồi chết hả?

--Hổng chết. Nhưng nghỉ làm gì? Mình có tiền đâu mà đi chơi như họ chứ? - Vừa nói vừa gỡ đầu, thằng Tân không hiểu vì sao Đinh Đang lại giận. Bộ đi bán.. không đúng sao?

--VẬY... có chỗ chơi mày chịu nghỉ không?

--Sao không? - Thằng Tân đáp ngay không suy nghĩ. Ngay lập tức nó thấy Đinh Đang tươi ngay nét mặt:

--VẬY... mày bảo tụi nó tối nay nghỉ bán hết đi, lại nhà tao tổ chức party.

--Pạc ty là cái gì? - Thằng Tân không hiểu.

--Là ăn tiệc đó thằng ngu - Giúi mạnh đầu thằng Tân, Đinh Đang cười vui vẻ. Trong lòng cô, một đêm Noel thật vui đang dần được hình thành.

--Nhưng... thằng Tân đắn đo - Tao sợ... phiền anh Phong với chị Ngân. Hai người đó khó lắm, mỗi lần thấy tao là họ lại gườm gườm.

--Mày yên tâm đi, hai người đó đi Vũng Tàu rồi.

--Thiệt hả? - Mắt thằng Tân sáng rực - Vậy là tối nay chỉ có tụi mình thôi hả? Quậy đã! Thôi, để tao đi thông báo cho tụi nó đây.

Thật nhanh, thằng Tân co giò chạy, chiếc thùng đánh giày trên vai nó lắc lư như cũng muốn chia vui làm Đinh Đang nhìn theo không nén được nụ cười.

Nhặt cây dao dưới chân lên, cô tìm một nhánh dương khác to hơn. Nhất định buổi tiệc tối nay cô phải làm cho ra trò mới được.

[doHTML]
o0*0o*o0*0o*o0*0o
[doHTML]

--ẬY, em cứ ngồi yên đó, anh chạy được mà - Thấy Đinh Đang chống tay toan nhảy xuống, anh tài xế ba gác kêu lên - Em nhỏ xíu, nhẹ hều như bong bóng, nặng nề gì đâu.

Nhưng... Đinh Đang đã nhảy xuống đất rồi, vừa đẩy phụ anh, cô vừa cười khoe chiếc răng khểnh rất có duyên:

--Bây giờ anh nói vậy, chứ lát nữa quẹo vào hẻm, đẩy xe qua mấy ổ gà, anh sẽ hối hận ngay.

Như để chứng minh lời cô nói, ngay lập tức con hẻm hiện ra với những ổ gà lỏm chỏm.

--Không sao - Anh lái xe ba gác mỉm cười - anh quen mấy cái ổ gà này lắm - Rồi như cũng thấy anh vui vẻ dễ thương, anh bắt chuyện - Hôm nay nhà bé có tiệc gì mà mua nhiều đồ vậy?

--Tiệc Noel đó, anh không biết sao? - Vừa đẩy phụ Đinh Đang vừa hào hển nói.

--Tiệc Noel! À! - Như hiểu ra, anh gật gù rồi quay sang nhìn cô - Vậy chắc là nhà bé giàu ghê lắm. Một buổi tiệc Noel còn lớn hơn đám giỗ nhà ba anh nữa. Lại còn mua đồ chơi nhiều như vậy.

Trong giọng nói của anh, Đinh Đăng nghe có chút ngậm ngùi, thương cảm. Nhẹ đặt tay mình lên tay anh, cô hỏi:

--Anh chạy xe như vậy có khá không?

--Cũng đủ ăn. Nhờ mấy dịp lễ tết như vậy, một ngày kiếm cả trăm ngàn chứ ít sao - Đôi mắt sáng lên anh nói như khoe.

--Vậy là anh không nghĩ để ăn Noel với vợ con à?

--Ăn Noel? - Như nghe chuyện khôi hài, anh phá ra cười lớn - Anh có theo đạo chúa đâu, vả lại, lâu lâu mới có cơ hội kiếm tiền một lần, sao bỏ được.

--Không cần phải đạo công giáo đâu. Con nít nó thích đi chơi Noel lắm. Đường phố đông đặc người ta, toàn quần áo đẹp, nhiều moden hấp dẫn, đầy sắc màu rực rỡ. Đẹp làm sao! - Đôi mắt mơ màng, Đinh Đăng nhớ lại tuổi thơ. Bao nhiêu lần cô ngồi trong xe hơi, ngắm người đi đường qua cửa kính. Ôi, ông già Noel đầy huyền thoại. Lúc đó, cô đã tin trên thế gian này, thật sự tồn tại một ông già Noel tốt bụng và vui tính, chuyên tặng quà cho các trẻ em ngoan. Vậy mà....

--Bé ơi, quẹo hướng nào đây? - Anh ba gác kêu lên khi đến ngã ba đường. Bừng tỉnh, Đinh Đăng đưa tay chỉ:

--Không cần quẹo, nhà của em trước mắt đây rồi.

--Nhà này ư? - Anh thoáng ngạc nhiên trước vẻ lụp xụp nghèo nàn của căn nhà lá. Vậy mà lúc này thấy cô thuê anh chở một xe đầy thịt, cá, la ghim và các món quà, anh cứ ngỡ cô là một đại tiểu thư, con nhà khá giả.

--Đúng rồi, anh xách đồ vào nhà phụ em với, nhiều đồ quá - Không đoán được suy nghĩ của anh, Đinh Đăng dậm chân nững nịu.

--Được, để anh - Thoáng thất vọng, anh phụ cô dọn hết đồ trên xe xuống. Số tiền boa mà anh trông đợi đã không cánh mà bay rồi.

--Xong, anh uống nước đi - Một ly nước lọc trong veo được chìa ra, kèm theo ba tờ năm chục ngàn mới cứng - Và tiền xe của anh đây.

--Em trả lộn tiền rồi, chỉ hai chục ngàn thôi - Lấy một tờ, anh cho tay vào túi lần tiền thôi.

--Em không lộn đâu. Em trả cho anh đó - Nhìn vào mắt anh, Đinh Đăng hạ giọng - Anh cứ nhận đi, đừng ngại, số tiền này đối với em không đáng bao nhiêu đâu.

--Nhưng... vẫn cảm thấy bất an, anh đưa tay gỡ tóc - Nhiều quá, cùng lắm là anh chỉ lấy một tờ thôi.

--Không nhiều đâu - Xếp ba tờ năm chục, Đinh Đăng nhét gọn vào túi anh - Em muốn anh nhận và nghỉ chạy xe trọn một ngày. Dành thời gian đưa vợ và cháu bé đi chơi. Chẳng phải anh đã nói là mình đã có một đứa con lên bốn rồi ư?

--Phải, nhưng mà....

--Anh đừng nhưng mà gì nữa, mau trở về nhà tặng cho chị và cháu một đêm Noel thật vui đi. Đây, con búp bê này em tặng cháu - Cúi xuống đóng quà, Đinh Đang lựa một con búp bê thật to, thật đẹp trao cho anh - Đừng cảm ơn em, chẳng đáng gì đâu.

Nhìn môi anh mấp máy, mắt đỏ hoe như muốn khóc, Đinh Đang cũng chột nghe sóng mũi cay xè. Sợ mình không kìm được lòng khóc theo anh, cô vụt bỏ chạy vào nhà đóng nhanh cửa lại, bỏ mặc anh đứng đó tần ngần xúc động.

Số tiền không lớn, nhưng tấm lòng cô bé kia lớn quá. Nhất định, lát nữa trở về nhà khi kể cho vợ mình nghe, cô ấy rồi cũng giống như anh, sẽ mừng rung rung hạnh phúc.

Up chiếc mũ lên đầu, vội vã quay lưng, lòng nôn nao một đêm Noel đầy hạnh phúc. Anh mỉm cười nghĩ đến màu vàng tươi của chú vịt quay béo mập được bày bán trên các gian hàng dọc bên đường.

Người chạy ba gác đã đi rồi, Đinh Đang he hé cánh cửa nhìn ra, miệng chột nhoe một nụ cười hạnh phúc. Lòng nghe vui rộn rã. Có lẽ trong cuộc đời, chưa bao giờ cô thấy vui sướng dường kia. Bây giờ thì cô đã hiểu thế nào là hạnh phúc được đem niềm vui, nụ cười san sẻ cho người khác. Đúng là cho bao nhiêu nhận bấy nhiêu, thậm chí còn nhiều hơn nữa.

Ôi, sao cô thêm được thấy ngay gương mặt rạng rỡ của những người vừa được cô tặng cho niềm vui nhỏ.

Một vòng đi chợ, Đinh Đang xài hết mười triệu đồng. Số tiền cứu mạng mà ba đã cẩn thận nhét vào túi xách của cô kèm theo chiếc nhẫn hột xoàn. Ô! Xin chớ hiểu lầm, cô không hoang phí tiêu hết số tiền lớn đó vào buổi tiệc tối nay đâu. Đề đãi đám trẻ nhóc ấy, cô chỉ cần bỏ ra năm trăm ngàn cũng đủ dư dả lắm rồi, thêm năm trăm ngàn mua quà nữa, cô vẫn còn nguyên chín triệu đồng.

Sau khi gởi bốn triệu đồng cho hai viện dưỡng lão và một cô nhi viện. Đinh Đang đem năm triệu còn lại gởi tặng bà Bảy, dì Ba và thím Sáu - Những người ơn và cũng là những người nghèo nhất nhì khu phố qua đường bưu điện. Hy vọng số tiền nhỏ của mình sẽ đem đến cho mọi người chút vui vẻ, hạnh phúc trong dịp lễ giáng sinh.

Cho tay vào túi áo, kiểm tra xem con búp bê có còn nằm yên ở đó không, Đinh Đang mỉm cười hình dung đến đôi mắt mở to ngơ ngác của Triệu Vỹ lúc được cô tặng quà. Chẳng hiểu sao, cô thấy thích con búp bê bằng sứ nhỏ tí tẹo này ghê. Chắc tại búp bê cũng có nụ cười nửa miệng, ngạo đời giống như cô vậy.

Biết chắc hai giờ nữa chị Lan, người nấu ăn cho gia đình cô sẽ tới đây với đầy đủ đồ nghề giúp cô hoàn thành buổi tiệc, nên Đinh Đang không lo lắng lắm. Bỏ mặc đám thịt cá, heo gà linh kinh đầy một nhà, cô đẩy cửa bước vào phòng Triệu Vỹ. Thật tò mò, cô muốn biết anh có chuẩn bị đón giáng sinh không?

Chẳng có chút chuẩn bị nào, Đinh Đang thất vọng đứng nhìn tấm màn im lìm đóng. Không cần mở ra xem, không cần đoán cô cũng biết anh đang nằm yên trên võng, cánh tay gác ngang trán, bắt kể chuyện đời.

Đôi mắt cô lại lia qua giường ngủ của Kiệt Phong rồi gật đầu khen. Quả đúng là một chàng trai ngăn nắp, gọn gàng. Mừng mên, chiếu gối tuyệt không có một nếp nhăn nào.

Thờ ra một cái, định quay lưng nhưng Đinh Đang nghe dạ không đành. Dù muốn, dù không cô cũng phải rủ anh tham gia buổi tiệc tối hôm nay cho bằng được.

Bước lại gần, cô rón rén vạch tấm màn nghe thất kinh hồn vía. Hai mắt tròn xoe, cô không biết Triệu Vỹ đang ngủ hay đã chết nữa? Bởi trên thế gian này, chẳng có ai ngủ với bộ mặt nhăn nheo, khổ sở như anh.

Nhè nhẹ đặt hai ngón tay sát mũi anh, Đinh Đăng an lòng khi thấy anh vẫn thở đều trong giấc ngủ sâu. Thế là không e ngại, kiên dè gì nữa, cô vừa gặm móng tay vừa thích thú khám phá nơi ăn ở của Triệu Vỹ. Có lẽ đây là lần đầu từ lúc quen anh, cô mới có dịp nhìn anh gần như vậy.

Đẹp trai, phong độ đâu không thấy. Trước mắt cô giờ đây Triệu Vỹ chỉ là một gã đàn ông còm nhom khắc khổ. Đầu nghẹo một bên, tay trái buông lỏng thòng dưới vông, mặc kệ những con muỗi bám đầy lên đó, tha hồ chén mãi mê.

Phẩy tay xua mấy con muỗi bay đi, Đinh Đăng chợt thấy se lòng. Anh nhiều bò vậy, ai ngờ lại có lúc thất tình bệ rạc thế này. Khó tin làm sao.

--Triệu... - Vừa mở miệng định đánh thức anh, Đinh Đăng chợt nhìn thấy một cuốn sổ bìa xanh nằm dưới đất. Cạnh bên là chiếc bút máy màu vàng trông rất đẹp.

Lưu bút hay an bum? Tò mò, cô ngồi xuống lật từng trang. Không ngờ mình đang đọc trộm nhật ký của người ta. Từng chữ từng dòng là nỗi niềm riêng tư, thâm kín nhất đáy lòng Triệu Vỹ. Quên mất thời gina, Đinh Đăng ngồi xếp luôn xuống đất, theo nét chữ nghiêng nghiêng bay bướm, cô bước vào tâm hồn anh một cách nhẹ nhàng.

Đôi dòng tự bạch:

"Tôi tên là Triệu Vỹ. Một cái tên mà tất cả bạn bè, bồ bịch tôi, ai vừa mới nghe qua cũng khen là đẹp, là mạnh làm hiếm có.

Nhưng sự thật chẳng hay ho gì lắm đâu. Không tin ư? Được, hãy nghe tôi diễn giải đây! Theo từ Hán, Triệu là nhiều, là hàng trăm, hàng ngàn hợp lại. Còn Vỹ rõ ràng là cái đuôi rồi. Còn dưới mắt nhiều người thì mang ý nghĩa gì? Hùng mạnh chỗ nào? Vô duyên thì có. Thật tôi chẳng biết ông già tôi nghĩ gì mà lại đặt cho tôi cái tên nghe kỳ cục quá.

Tôi tuổi thủy mệnh kim con vua Huỳnh Đế, số sung sướng một đời có kẻ hầu người hạ, công danh sáng lạng chẳng cầu lo. Tướng tinh con hồ như vậy, ông thầy tướng bảo nếu lỡ sanh nhằm thời chiến quốc, tôi sẽ có hàn tín làm Đại nguyên soái, thống lãnh quân mười tám nước chư hầu.

Song, thật là súi quẩy cho tôi, tướng mà sanh phải thời bình, đất đâu dụng võ, đành làm chàng công tử phong lưu, một đời nho nhã tận hưởng gia tài, gia sản của cha. Xin tiết lộ: ba của tôi giàu lắm, tôi lại là con một, lo gì chứ?

Tôi thích màu tím nhạt, (mèn, con trai mà thích màu tím ???) màu thủy chung mà các thi nhân vẫn thường ca ngợi ấy. Thích nhạc rock và cảm giác phiêu lưu mạnh mẽ. Thích phóng mô-tô với tốc độ cao và thích nhất là môn bóng đá.

Tôi yêu hoa cẩm chương, yêu vẻ thanh tao rắn rỏi nhưng không thiếu nét dịu dàng của nó. Dù một lần thăng bạn thân của tôi đã bảo rằng cẩm chương tượng trưng cho ân và tình. Mây yêu loại hoa này bảo đảm trong tình yêu mây sẽ phải mang ân huệ của người ta.

Tôi không tin nó đâu. Một đời hiên ngang như Triệu Vỹ này, lại phải mang ơn nghĩa với người yêu của mình ư? Hoang đường quá!

Cuối cùng xin tiết lộ: năm tôi mười tám tuổi, tôi đã từng giật quán quân giải karate toàn quốc. Bí mật riêng đây nhé. Ông già tôi không biết đâu. Vì nếu biết, ông sẽ mắng tôi dư hơi làm chuyện bao đồng. Mục tiêu của ông là muốn tôi đậu vào đại học kinh tế. Sau này trở thành một thương gia danh tiếng như ông vậy. Nhưng... nhắc đến chuyện học... tôi thấy ngao.. ngán quá..."

Thì ra trước khi trở nên sa đọa, Triệu Vỹ từng là một thanh niên tốt, lành mạnh trong suy nghĩ, thêm một chút hài hước rất đáng yêu. Đinh Đang đã đọc xong dòng tự bạch, cô ngược mắt nhìn Triệu Vỹ nghĩ thầm. Rồi tưởng tượng ra nét mặt anh năm mười tám tuổi. Bằng tuổi cô bây giờ. Chắc lúc đó anh cũng là một thằng nhóc trẻ con thôi. Chà! Cô bỗng tiếc, sao lúc đó trời không xui khiến cho cô quen với anh chứ? Chắc là vui ghê lắm.

Lật tiếp trang nhật ký, Đinh Đang tiếp tục phiêu lưu vào thế giới nội tâm phức tạp của anh. Cô thật muốn biết vì sao, từ lúc nào, anh trở nên đàng điếm và hư hỏng vậy.

"Ngày.. tháng...năm...

Tôi thi rớt đại học rồi, chuyện chẳng lớn gì nhưng ba tôi làm ầm ĩ cả lên. Đóng tiền, ông bắt tôi học đại học mở. Chấm dứt thời mộng mơ, bay nhảy của tôi bằng những logic học và những con số chán phèo, tẻ nhạt.

Nhưng tôi không chịu bó tay đâu. Theo thông báo tuyển sinh của trường đại học thể dục thể thao, tôi đến đăng ký thi và trúng tuyển ngay từ vòng dự tuyển. Theo lời huấn luyện viên Vương Thanh và cũng là đương kim vua phá lưới, tôi có một thân hình lý tưởng và một năng khiếu đầy đủ để trở thành cầu thủ.

Thế là từ đó, tôi song song học hai trường đại học. Sáng kinh tế, chiều dành cho bóng đá. Song thú thật, tôi thiên vị bóng đá nhiều hơn. Suốt ngày trên sân cỏ, tôi bỏ mặc bài vở và những điểm không ngày một nhiều hơn.

Kết quả, năm đó tôi bị lưu ban. Được tin này, cha tôi tức điên lên. Ông cấm tôi không được đặt chân vào trường thể thao nữa. Nếu tôi cãi, ông sẽ từ tôi.

Tôi không dám cãi lời cha, đành từ giã thầy Vương Thanh. Thầy có ý tiếc và tặng cho tôi quả bóng cùng bộ đồ đã theo thầy đi dự các giải lớn.

Xa bóng đá, tôi như con cá xa bờ sông rộng, bị nhốt trong lồng kính, lơ dờ sống tiếp những tháng ngày vô vị.

Mỗi lần mở ti vi, nhìn các bạn của mình tung hoành trên sân cỏ tôi lại buồn lại khóc. Lại chán đời, muốn chết. Tôi trách sao mình không sanh ra trong một gia đình khác, dù nghèo, dù cực nhưng được tự do.

Lần đầu tìm đến men rượu, tôi thấy nó hay hay. Nó giúp tôi quên được phút nhàm chán, buồn rầu. Nhưng.. chỉ một thời gian thôi, nó lại trở nên vô dụng với tôi rồi. Tôi càng nghe cô độc, chán đời hơn vào những đêm con say chợt tỉnh. Một mình trên giường gặm nhấm nỗi cô đơn, tôi chỉ muốn đập tan một cái gì cho thỏa lòng.

Tôi đã gặp em, người con gái đầu tiên trong cuộc đời tôi. Em không đẹp, cũng chẳng thơ ngây. Một đêm lạnh, em co ro bên góc đường đợi khách, còn tôi thì say khướt bởi nỗi buồn.

Em cần tiền, tôi cần quên, cần giết thời gian tĩnh lặng. Mình đã đến với nhau bằng đôi trao song phẳng. Em đã cho tôi biết thế nào là cảm giác ngất ngây, bay biến.

Từ em, tôi không còn là chàng trai tơ ngơ ngác khù khờ. Lột xác thành gã đàn ông, tôi phiêu lưu kiếm tìm cảm giác. Hết vũ trường, hộp đêm, tôi hóa thân thành chàng công tử hào hoa, vung tiền như nước mua những cuộc vui. Tôi muốn quên, muốn đánh mất mình và tôi sẽ làm được điều tôi muốn nếu như tôi đừng gặp Tuyết Ngân.

Trong bóng đen bé tắc của cuộc đời tôi, em là vầng hào quang chợt lóe, để tôi kịp soi rọi lại mình. Phải chăng, cuộc đời này vẫn còn lối thoát? Mất một đam mê, có đáng cho tôi tự hủy diệt cuộc đời?

Tôi chợt muốn rời bỏ vũ trường, đêm tối. Thành lập công ty theo ý cha, tôi dựng lại cuộc đời bên người con gái dịu dàng, đôn hậu.

Tôi sẽ làm được điều đó nếu như đừng đụng phải cái sao chổi xui xẻo ấy. Cô bé tên là Đinh Đang. Một quái thai của thời đại mới. Con nít chẳng ra con nít, người lớn chẳng ra người lớn. Lúc nào cũng như oan gia, thù địch. Cô bé tìm đủ mọi cách chia rẽ tôi với Tuyết Ngân. Tệ hại hơn là cô bé còn làm cho em hiểu lầm, khinh khi rẽ rúng tôi. Tình yêu không tương lai mù mịt, tôi đang như con thuyền không hướng lênhênh giữa biển đời trôi nổi thì trời bỗng nổi lên cơn bão lớn. Tôi bị ba từ. Ông đuổi thẳng tôi ra khỏi nhà với hai bàn tay trắng cùng một câu tuyên bố xanh rờn:

--Bao giờ mày vứt bỏ trái banh cùng nhưng mơ ước hão huyền về những môn thể thao vô tích sự kia, chịu đi học lại thì hãy về gặp mặt tao. Không thì.. sống chết mặc bay, tao không biết.

Ba đã dồn tôi và bước đường cùng rồi, ba có biết không? Rời bỏ môn bóng đá, tôi có thể ép lòng làm ông vui được. Nhưng vứt bỏ trái banh, đó là điều tôi không làm được bao giờ.

Bởi đây là di vật cuối cùng của thầy, một ngôi sao nổi danh lừng lẫy trong làng bóng đá. Thầy đã trao cho tôi với tất cả tin yêu, hy vọng. Tôi đã phụ lòng không phát huy được danh tiếng của thầy, lẽ nào tôi vứt bỏ đi di vật cuối cùng thầy ân cần trao gởi lại? Tôi biết nếu muốn tôi có thể bán trái banh này với bất cứ giá nào cho giới hâm mộ, cho những ai đã sùng kính, ngưỡng mộ thầy. Nhưng....

Ôm trái banh thất thủ bước đi, tôi ngạc nhiên nhận ra mình đang đi về phía tiệm may của Tuyết Ngân. Sao tôi lại đến nơi này. Cái nơi mà ai cũng khinh khi, thù ghét, coi tôi chẳng ra gì cả? Tôi không hiểu, thật sự không hiểu nổi. Chỉ đến khi bước hẳn vào ngưỡng cửa, trông thấy cái sao chổi Đinh Đang, tôi mới chợt hiểu tại sao.."

Quyển nhật ký bỗng bị giật khỏi tay, cắt ngang luồng tâm sự đang ngon cháy. Ngẩng đầu lên, thấy Triệu Vỹ đang trừng trừng ngó mình giận dữ, Đinh Đang nhẹ xoa hai bàn tay vào nhau, lấp liếm:

--Tôi chỉ mới lật ra thôi, chưa kịp coi gì cả.

Về mặt cô diễn chẳng tự nhiên chút nào, lia mắt xuống trang nhật ký lật dở dang, Triệu Vỹ thừa biết cô xem được những gì rồi. Con giận bỗng bùng lên, tưởng chừng anh có thể bóp cổ cô chết ngay. Nhưng rất lạ, anh chỉ đứng đó trừng trừng nhìn cô.

--Tôi không cố ý đâu. Xin anh đừng giận. Tôi xin lỗi anh mà! - Như biết lỗi, Đinh Đang cúi thấp đầu trầm giọng - Năn nỉ đó. Không thì... anh chửi tôi đi. - Cô lại nắm tay anh lay nhẹ nhẹ.

Bàn tay cô ấm, giọng nói chân tình, tha thiết làm lòng Triệu Vỹ chùng đi. Con giận như tan biến, hay nói đúng hơn là anh không sao giận được. Dù gì, cô cũng là ân nhân cứu mạng của anh mà.

Bao ngày rồi, sao anh không hiểu lòng cô chứ? Đêm nào chẳng để sẵn tô cơm trong nồi chờ anh đến. Không chỉ thế, cô còn đổi món cho hợp khẩu vị anh nữa. Anh biết lúc cái bánh, khi trái lê, cô âm thầm lo lắng cho anh.

--Sao anh đứng yên hoài vậy? Hồng tha cho tôi sao? - Nắm tay chưa đủ, cô còn ngược đôi đồng tử trong veo lên để khẩn cầu - Thôi để tôi nói thật cho anh đừng giận. Thật ra quyển nhật ký đó tôi có xem, nhưng xem có chút xíu thôi.

Sự thành thật của cô xem ra có chút tác dụng, gương mặt Triệu Vỹ không dửng dưng bất động nữa. Phẩy tay, anh mệt mỏi nói:

--Được rồi, ra ngoài đi - Rồi leo lên võng, nhắm mắt lại như người ngủ say, anh đưa đầu chiếc võng.

--Nhưng như vậy là anh có hết giận, có tha thứ cho tôi chưa? - Như băng khuôn cô chẳng chịu rời chân.

--Hết rồi, ra lệ giùm đi, tôi buồn ngủ quá. - Biết cô sẽ còn lải nhải mãi bên tai. Triệu Vũ nói nhanh, một con mắt hé mở ra nhìn cô.

--Thật hả? - Nhảy lên như đứa trẻ, co nhồm cười thật đẹp rồi bước lại gần, nắm tay anh nũng nịu - Ngủ gì mà ngủ hoài không biết nữa. Hôm nay là Noel rồi, anh nhớ không?

Noel! Đã là Noel rồi ư? Triệu Vũ thoáng giật mình. Như một con chiên ngoan đạo, giảng sinh nào anh không cùng bạn đến nhà thờ dự lễ. Tan buổi kinh cầu, cả nhóm tụ tập nhau ăn rề mi on đến khuya, vui thật là vui. Vậy mà... Một tiếng thở dài không kìm được thoát ra từ lồng ngực. Đưa tay làm dấu thánh, anh mong chúa ở trên trời thấu hiểu và tha thứ cho anh. Lâu lắm rồi, anh không đi xưng tội.

--Triệu Vũ, anh dậy đi đừng ngủ nữa. - Bàn tay Đinh Đăng lại lay lay chiếc võng, bắt anh mở mắt ra - Dậy tắm đi, rồi cùng tôi trang trí cây thông đón Noel - Thì thảo, cô như khoe - Anh biết không, tối nay nhà mình nhiều khách lắm, một mình tôi với từng ấy quà, gói hỏng kíp đâu.

Hình ảnh Noel năm trước lại hiện ra trong trí não. Lúc ấy, Triệu Vũ chưa quên mình đang cặp với hoa hậu Thanh thanh. Anh và nàng đã cùng nhau trang trí một cây thông thật lớn, thật sang và thật đẹp đón đám bạn Việt kiều. Để góp vui, anh đã hóa trang thành ông già Noel, hào phóng tặng mỗi giai nhân đêm ấy một nhẫn vàng và riêng hoa hậu Thanh Thanh, anh đã tặng nàng một xâu chuỗi thật đẹp. Vậy mà giờ đây.. cái tên Triệu Vũ phải nằm đây với hai bàn tay trắng, chờ người thương hại.

--Dậy đi, anh đừng ngại, Kiệt Phong và Tuyết Ngân không có nhà đâu, đi Vũng Tàu hết rồi - Đinh Đăng khẽ thì thầm vào tai anh như thông báo một tin quan trọng đầy bí mật.

Vậy là... Tuyết Ngân và Kiệt Phong đã yêu nhau rồi. Một tin buồn, nhưng rất lạ không làm tim anh đau nhói như đã tưởng. Mà ngược lại, anh thấy nhẹ nhõm trong người. Không có họ, mình bớt căng thẳng ngượng ngùng hơn. Dù sao Đinh Đăng cũng biết hết chuyện của anh rồi, giấu cô bé làm gì nữa.

--Dậy đi! Ngoan nào! Rồi tôi tặng quà cho đẹp lắm - Tặc lưỡi, cô vỗ vỗ tay anh như dỗ một đứa trẻ lên ba, như thể anh là em cô vậy. Nhưng... chẳng hiểu sao Triệu Vũ lại thấy lòng mình mềm đi một cách khác thường. Bao lâu rồi, anh không được ai dỗ dành, quan tâm săn sóc như vậy.

--Đi nào - Biết anh đã xiêu lòng, Đinh Đăng nắm hai tay anh kéo mạnh. Rất tự nhiên, cô lục tìm quần áo trong đống đồ đó nhưng vô hiệu. Cái nào cũng chưa mặc, khảm lè một mùi khó chịu.

--Để cho tôi - Thoáng xấu hổ, Triệu Vũ ngăn tay cô lại, nhưng Đinh Đăng đã lắc đầu.

--Đừng mặc bộ này, chờ tôi một lát - Rồi hối hả chạy đi, không lâu Đinh Đăng trở vào trên tay là bộ quần áo mới tinh.

--Tôi định mua cho thằng Tân, nhưng anh có thể mặc đỡ - Cô thanh minh - Bằng ca tê thường thôi, vì tôi không định tặng nó cho anh. Anh không chê chứ?

--Không chê - Chẳng phải nịnh mà Triệu Vũ đang nói thật lòng. Một tháng ở dơ không tắm rửa rồi, được mặc đồ sạch lúc này còn mơ gì nữa.

--Không chê thì đi lệ đi. Nè! Đừng quên cạo râu đó - Vừa nói, cô vừa khúc khích cười, bàn tay quơ quơ vào đám râu rậm trên mặt anh.

--Nhưng...

--Nhưng gì nữa? Lẹ đi! Con trai gì ở dơ quá trời. - Đẩy mạnh vai anh, Đinh Đăng như ra lệnh. Và rất lạ lùng, Triệu Vỹ thấy mình phục tùng cô một cách vô điều kiện.

Không ngờ mình cũng có uy ghê! Bắt được Triệu Vỹ đi tắm theo ý mình rồi, Đinh Đăng khoái lắm. Như hứng chí, cô nhảy lên vồng đưa mạnh, miệng còn hát mấy câu, rồi như chợt nhớ ra, cô lật đật leo xuống. Đảo nhanh tròn mắt, cô quyết định odjn giùm anh căn phòng cho gọn gàng ngăn nắp.

Ôm hết mớ đồ dơ bỏ vào thau, Đinh Đăng nhủ thầm một lát sẽ giặt phụ anh. Dù trong đời, đó là công việc cô ghét nhất.

Triệu Vỹ đã tắm xong, vùi đầu vào chiếc khăn không biết của ai. Nghe thoang thoảng mùi hương con gái. Anh chợt thấy lòng thanh thản, bao ưu tư phiền muộn như được dòng nước mát cuốn trôi đi. Khẽ mỉm cười, anh không biết giờ đây phải dùng từ gì để diễn tả đúng Đinh Đăng. Oan gia hay cứu tinh của cuộc đời anh? Sao tự nhiên anh muốn biết cô bé ấy làm gì trong căn phòng ổ chuột của anh? Chắc lại lục tung áo quần lên tìm quyền nhật ký rồi. Vô ích thôi cô bé, quyền nhật ký ấy ở đây này.. Vỗ vỗ tay vào bụng, nơi cất quyền sổ, Triệu Vỹ chợt thắc mắc, Đinh Đăng nghĩ gì khi biết mình bị ba tổng khỏi nhà với hai bàn tay trắng? Lại ba chữ "Đáng đời chưa" nữa chứ gì? Tự nhiên đôi mắt ngạo đời của cô lại hiện ra trước mặt anh như trên người, thách thức.

Đẩy lẹ cửa bước vào, Triệu Vỹ chợt đứng ngây người ra bất động. Sừng sốt, pha lẫn bàng hoàng, không tin nổi. Có đúng là Đinh Đăng trước mắt anh không? Sao đẹp, sao dịu dàng đến thế? Chỉ mấy phút thôi, cô như vụt lớn lên nhiều. Không còn là cô bé ngỗ ngược, cô trở thành thiếu nữ tự bao giờ?

Một thiếu nữ rất yêu kiều, duyên dáng, đầm đàng ngồi kết lại giùm anh chiếc cúc áo bị rờia. Ôi, trông bàn tay cô vụng về khâu từng mũi chỉ, sao lòng anh bồi hồi quá. Một cái gì thật êm đềm, đầm ấm nhẹ len vào trái tim anh.

Sao lại đơm nút cho anh? Không hiểu Đinh Đăng hoàn toàn không hiểu, cô chỉ biết khi quét nhà, tình cờ nhặt được chiếc nút trông quen thuộc. Chẳng ai nhắc mà cô bỗng nhớ đây là chiếc nút gắn trong chiếc áo vest đẹp nhất của anh. Lòng cô liền nghĩ đến việc gắn vào áo giùm anh. Chắc cô sợ để lung tung rơi mất, hư chiếc áo đẹp, uổng lắm. Tự nhiên cô lý giải rồi yên lòng tùm tùm cười một mình.

Đang cười, Đinh Đăng bỗng có cảm giác ai đó chăm chú ngó mình. Ngẩng đầu lên, bắt gặp tia mắt Triệu Vỹ nhìn mình rất lạ, Đinh Đăng bỗng nghe bồi rối, như tên trộm bị bắt quả tang. Cây kim lệch khỏi đường vải, đâm mạnh vào tay đau điếng.

--Ui da - Chiếc áo rời khỏi tay rơi xuống đất, đôi má cô hồng lên - Cũng tại anh không, làm tôi bị chảy máu rồi, bắt đền đi! Để trấn tĩnh, cô thấy mình gất với anh vô cớ.

--Đâu, để tôi coi - Như quan tâm, như lo lắng, Triệu Vỹ bước lại gần toan nắm lấy bàn tay cô.

--Không cần đâu - Tự nhiên nghe thẹn, Đinh Đăng dẫu bàn tay vào túi áo, nói lảng sang chuyện khác - Trời ơi, mặc đồ khính mà cũng đẹp ghê hén? Model dễ sợ.

--Có thật không? - Đang ngượng nghịu vì bộ đồ cụt ngắn trên người, nghe Đinh Đăng nói, Triệu Vỹ mừng như bắt được vàng. Anh quay quay nhìn bóng mình trong tấm gương thử đồ của Tuyết Ngân, mỉm cười nhận ra mình lạ hoắc. Cứ như một thằng bé vậy.

--Thật mà, trông anh hôm nay đẹp trai lắm, lại trẻ ra nhiều nữa, y như... - Câu nói chợt dừng, Đinh Đăng nghe xấu hổ. Cô trở nên thân mật với anh bao giờ vậy?

--Như diễn viên điện ảnh phải không?

Định cứ cô nhưng không ngờ lại hại mình. Câu nói đùa bỗng trở nên lạc lõng, vô duyên bởi chẳng có nụ cười nào. Nhìn mặt cô đỏ rần, Triệu Vỹ cũng chột lúng túng.

Gian buồng như chợt quá rộng với hai người.

--Đình Đang ơi, em đâu rồi? Có phải em ở nhà này không? - Giọng một người phụ nữ chột vang ngoài cửa, kịp giúp hai người thoát khỏi cơn bối rối. Mừng hơn bất được vàng, Đình Đang lao nhanh ra cửa. Miệng cô tía lia:

--Ôi chị lan, chị giỏi thiệt. Vậy mà nãy giờ em cứ lo chị kiếm không ra nhà.

--Em làm gì trong buồng vậy? - Thoáng thấy bóng Triệu Vỹ bước ra sau lưng Đình Đang, chị khẽ cau mày về chẳng bằng lòng.

--Có làm gì đâu. Em nói chuyện với anh Vỹ thôi.

Cái giọng khàn khàn cùng điệu bộ mắt tự nhiên của cô càng làm chị Lan nghi ngờ. Lúc biết chị đến đây giúp cô, ông chủ đã khắp khởi mừng, dặn đi dặn lại, bảo chị phải để tâm quan sát cô.

--Nhà chỉ có hai người thôi hả? - Bằng con mắt dò xét, chị nhìn Triệu Vỹ một cách lộ liễu không cần giấu giếm.

--Đâu có, nhà em có tới bốn người lận - Đình Đang đáp vội vàng. Sao tâm trạng cô bây giờ giống người làm chuyện gì mờ ám quá - Chị Ngân với anh Phong đi Vũng Tàu rồi - Sợ chị không tin cô nói thêm - Họ yêu nhau đó. Không tin chị hỏi anh Vỹ đi thì biết.

Nhẹ gật đầu, Triệu Vỹ cười tươi mong lấy được chút cảm tình từ người đàn bà khó tính mà mình chưa hiểu qua lai lịch. Nhưng... đáp lại thành tâm của anh, chỉ có một gương mặt lạnh không thiện cảm.

--Đình Đang, sao em lại ở chung với người ta? Ông...

--Chị Lan à, bạn của em sắp đến rồi, chị lo chuẩn bị đi - Sợ chị làm lộ bí mật của mình trước mặt anh, Đình Đang vội cắt ngang lời - Nhiều món lắm.

--Nhưng... - Vẫn còn ầm ức, chị muốn hỏi cho ra lẽ.

--Còn nhưng gì nữa, lẹ lên đi! - Gắt nhẹ, Đình Đang lấy lại phong độ của mình. Nể tình Triệu Vỹ thôi, không thì chị Lan đừng hòng nói được câu nào bắt bẻ, tra vấn cô.

--Được rồi, được rồi, yên tâm đi, không trễ đâu mà sợ - Sau cái nhăn mày khó chịu của Đình Đang, chị bếp mới như chợt nhớ ra địa vị của mình với cô, vội riu riu xách giỏ bước ra sau, không quên lườm lườm nhìn Triệu Vỹ.

Trông cách ăn mặc, chị đoán hẳn là một gã thanh niên thất học, gia cảnh nghèo nàn. Chắc thấy cô chủ mình giàu, muốn theo đào mỏ đây. Không được, nhất định phải nói chuyện này cho ông chủ biết. Chị nhủ thầm trong dạ.

Hú hồn chưa! Thở phào nhìn chị Lan khuất hẳn sau tấm vách, Đình Đang trách mình cư xử quá vụng về, suýt làm hư chuyện. Tự nhiên, mắc mớ gì phải sợ chị hiểu lầm? Thanh minh như tội phạm chỉ làm chị càng thêm nghi ngờ. Không khéo đến tai ba càng lớn chuyện. Thiệt là bực mình!

--Chị ấy là ai vậy? - Khó chịu vì bị dò xét, nghi ngờ như một gian nhân, Triệu Vỹ cau có hỏi - Sao lại quan tâm tới cô vậy?

--Chị ấy là.. là... - Còn chưa tập trung, Đình Đang quên mất cái tiêu sử mình bịa ra cho chị.

--Là ai hả? - Triệu Vỹ hỏi dồn.

--Là một người hàng xóm cũ - Quýnh quá cô nói đại luôn - Chị biết rõ gia cảnh của tôi nên quan tâm lắm.

--Là hàng xóm cũ ư? - Triệu Vỹ cảm thấy nghi ngờ - Thế sao chị ấy đến đây? Chịu nghe lời, còn nấu ăn giùm nữa? À! Quên mất, tiền đâu mà bé mua quà với thức ăn nhiều vậy?

--Chỉ hồng phải tự nhiên đến giúp đâu. Tôi muốn chỉ nấu đó. Còn tiền hả, lẽ dĩ nhiên là của tôi rồi, anh quên tôi có hai chỉ vàng sao? Mà thôi, đừng hỏi lung tung nữa, quà nhiều lắm, anh phụ tôi gói đi.

Đề chấm dứt câu chuyện, Đình Đang sà ngay xuống đồng quà lục tung lên. Lòng định nhanh một mưu sách mới. Triệu Vỹ đã nghi ngờ rồi, phải làm sao?

Phản Triệu Vỹ, không phải anh không biết cô đang nói dối mình. Im lặng vì anh muốn âm thầm khám phá ra con người thật bên trong của cô thôi. Hiện tại, chưa đoán được gì nhưng anh biết cô thật sự không đơn giản. Nhưng chuyện đó tính sau. Hiện tại anh đang bị những món quà giáng sinh đa dạng của cô làm chóa mắt.

=====

--Nghỉ tay hút điều thuốc rồi làm tiếp anh Vỹ.

Phụ đỡ bao hàng từ vai Triệu Vỹ lên xe, Tâm - đội trưởng đội bốc rác - mỉm cười, móc điều thuốc Khánh Hội nhả nheo từ túi áo ra mời.

--Cảm ơn - Ngượng ngịu nhận điều thuốc, Triệu Vỹ đứng yên chờ Tâm bật quẹt trong tiếng cười rộ lên của đám phụ.

--"Cảm ơn", cái thằng nói nghe khách sáo quá.

--Mặt lại đỏ lên như con gái nữa, thiệt giống pê-đê.

--Ê Triệu Vỹ, hỏi thật nghe, mày có phải pê-đê không vậy? Nếu phải thì qua đây tao hun một cái.

Sau mỗi câu đùa là một tràng cười dậy lên nghiêng ngửa. Triệu Vỹ cũng cười theo, nghe cơn mệt mỏi trong người cùng tiếng cười tan biến.

Vô tư quá! Triệu Vỹ chợt thèm được làm người vô tư như họ. Gánh lo quẳng hết một bên, tâm hồn lúc nào cũng hồn nhiên như đứa trẻ. Chẳng toan tính tranh giành, mưu lợi hại ai. Sống hết mình, nhiệt tình cùng bè bạn.

Nhớ lại trước đây mình từng có ý nghĩ khinh khi, xa lánh họ, Triệu Vỹ nghe xấu hổ với lương tâm mình lắm. Thật ra, nếu phải so sánh, phải coi thường, anh còn thua xa họ.

Lúc đầu, nhận ra anh là chàng công tử hào hoa, phun tiền như nước, thường lái chiếc mô tô phân khối lớn, đám công nhân tỏ ra không thích lắm. Miễn cưỡng nhận Triệu Vỹ, họ vì nể tình bà Bảy đức cao trọng vọng thôi. Chứ... cái tên thư sinh nhà giàu đó vác làm sao nổi một bao hàng. Trong mắt họ, Triệu Vỹ được ý nghĩ coi thường đó.

Nhưng... dần dần... cách sống kham khổ cùng lối cư xử khiêm tốn của Triệu Vỹ đã chinh phục được tâm hồn vốn giản đơn của họ. Thấy anh cô độc, lui thủ một mình trong giờ giải lao, tiền làm ra chẳng dám ăn, dám hút, họ đã xì xào bàn tán với nhau hơn một buổi rồi tự mở lòng san sẻ làm quen trước đang rộng vòng tay chấp nhận anh vào giai cấp của mình.

Được sống hòa đồng, được chia sẻ những tràng cười, những mẫu chuyện tiểu lâm trong cuộc sống, Triệu Vỹ dần lấy lại quân bình trong tâm tưởng. Yêu quý họ, anh yêu quý luôn cuộc sống này. Ôi! Vậy mà có lúc anh nghĩ mình hoàn toàn bế tắc trước cuộc sống này rồi chứ.

Không bế tắc trước cuộc sống, nhưng anh thấy mình bế tắc trước Đinh Đang, con bé có hai chiếc răng khểnh cùng một lúc. Với nụ cười nửa miệng lúc nào cũng như trêu chọc, thách thức mọi người, cô làm anh không tài nào hiểu nổi.

Vừa đánh đá kiêu ngạo lại vừa vị tha nhân hậu. Trong con người cô như cùng một lúc hiện diện hơn mười tính cách. Đáng ghét đó, lại dễ thương ngay, cô quay anh như một gã khờ vụng dại. Cứ bắt anh phải tròn xoe mắt đi từ ngạc nhiên này đến bất ngờ khác mãi không thôi.

Như đêm Noel, nghe cô bảo tối nay nhà mình có khách, phải đãi tiệc. Anh cứ ngỡ khách là bà Bảy, dì Ba, là những người láng giềng kề cận. Và tiệc chỉ là món cháo gà hay một món gì đại khái thôi.

Song thật bất ngờ, đêm hôm đó cô đã dẫn về nhà một bầy con nít và thức ăn được bày ra toàn cao lương mỹ vị chẳng kém nhà hàng. Làm anh chưa kịp hiểu nguyên nhân đã bị biến thành gã hầu bàn vô điều kiện.

Một phờ râu vì phải phục vụ đám chủ nhân ông con nít (chúng thật chẳng biết kiêng dè chút nào, cứ thoải mái sai anh chạy như chiếc đèn cù. Đứa đòi nước mắm, đứa bảo nước tương, lại có đứa không thích muối tiêu chanh) nhưng Triệu Vỹ thấy vui trong lòng lắm. Nhìn chúng chí chóc bên nhau khen món này ngon, món kia ngọt, anh thấy mình như trẻ ra nhiều. Đứng thờ trong góc nhà, len lén rút khăn lau mồ hôi trán, Triệu Vỹ đã nhòe miệng cười. Nụ cười đầu tiên từ lúc bị ba đuổi khỏi nhà với hai bàn tay trắng. Nhìn bọn trẻ ăn ngấu nghiến say sưa, mắt long lanh niềm vui sướng, đôi mắt anh bỗng cay xè, mờ lẹ. Anh đã hiểu ra rồi...

Anh hiểu vì sao bao lâu nay cuộc sống của mình đơn điệu và buồn tẻ. Hiểu vì sao sống đủ đầy trên vật chất vẫn nghe tâm hồn thiếu vắng một điều gì. Anh đã sống quá nhỏ mọn, ích kỷ, không biết sẻ chia. Không biết quan tâm đến cuộc đời, đến mọi người, nên cuộc đời mọi người cũng bỏ quên anh trong sa đọa một mình.

Anh chẳng bằng được Đinh Đang, cô bé mà anh ngỡ đầu óc rộng không chứa toàn vỏ đậu. cô chẳng những biết quan tâm mà còn chu đáo nữa. Như một người mẹ, người chị lớn, cô chẳng bỏ sót một đứa bé nào.

Từ dép nón cho con Lan, tập viết cho thằng Thành, cặp cho thằng Tân đến búp bê cho cu Tý, ông già Noel cho Đạt, nơ khô cho bé Hạnh... Cô nhớ tất cả những ước muốn đơn sơ của đám trẻ để ban phát như một nàng tiên hiền hậu.

Không cần giàu, không cần phải đủ đầy, con người cũng tìm được hạnh phúc cho mình bằng những niềm vui nhỏ. Triệu Vỹ đã nhìn thấy hạnh phúc sáng ngời trên từng gương mặt nhỏ. Và có lẽ, người hạnh phúc nhất đêm Noel này là Đinh Đang. Cô hạnh phúc vì đã đem được hạnh phúc cho người khác.

Chợt tiếc, chợt thèm, Triệu Vỹ bỗng ước được ngược dòng thời gian quay trở lại. Nếu được trở về làm công tử hào hoa, anh sẽ không sống như trước nữa. Sẽ đem số tiền phung phí của mình làm những việc có ích hơn. Sẽ quan tâm đến người bất hạnh hơn mình. Sẽ giảm bớt những cảnh đời khốn khổ.

Nhưng... muộn thay... Thời gian là thứ không bao giờ quay ngược. Dù hối tiếc đến mấy cũng vậy thôi. Trước mắt, anh hãy tự tìm cách nuôi sống bản thân mình, đừng làm dây chùm gởi, ăn bám vào Đinh Đang nữa.

Nghe anh bảo muốn tìm một việc làm, Đình Đang mừng lắm. Cô ủng hộ anh hết hai tay lẫn hai chân. Nhiệt tình dắt anh sang nhà bà Bảy, cô nhờ bà tìm cho anh một việc làm.

--Triệu Vỹ ơi, cơm của anh đến rồi kìa - Giọng một người gọi lớn làm cắt ngang dòng tưởng. Ngẩng nhanh đầu dậy, Triệu Vỹ nghe lòng mình bật lên một tiếng gọi thân thương.

--Cơm đến! A, cơm đã đến.

Cơm chính là danh từ của đám bốc vác trên tàu dùng để gọi Đình Đang đó. Mới đầu thấy là lạ, nhưng sau quen dần. Từ lúc nào không biết, Triệu Vỹ cũng theo họ gọi cô bé là cơm.

Gọi thăm thôi, Triệu Vỹ không dám cho cô biết bí mật này. Cô sẽ nổi trận tam bành, sẽ giận anh và giận luôn đám phu khuân vác. Nhưng... cũng tại cô thôi, ai bảo cô lúc nào cũng xuất hiện trước đám công nhân kèm theo cái gà mèn cơm chứ? Mỗi ngày hai bữa như thế anh là tù nhân của cô vậy. Trách cô mà Triệu Vỹ lại nghe lòng rộn rã niềm hạnh phúc.

--Triệu Vỹ, Triệu Vỹ.. anh ở đâu? Tôi đem cơm ra cho anh đây - như thường bữa, như đứa trẻ vô tư, Đình Đang cất tiếng gọi vang ngay từ cửa, mặc kệ tiếng cười của đám công nhân cứ rộ lên từng chập.

--Tôi... ở... đây... - Không cần tìm, anh cũng biết cô đứng đâu để gọi anh rồi. Hôm nào chẳng giống hôm nào, cô đứng trên chiếc cầu bắt tay làm loa gọi vang bốn phía - Xuống đây, tôi... - Chợt bỏ ngang câu nói, tròn đôi mắt chăm chăm như lần đầu nhìn thấy cô, Triệu Vỹ sửng sốt.

Dưới ánh nắng chiều vừa tắt, Đình Đang như vụt lớn hẳn lên, xinh đẹp lạ. Trong bộ đồ xảm màu xanh nước biển may khéo vừa khít với thân mình, cô không còn là con nít nữa. Với những đường cong tròn đầy, nảy nở, cô đã là cô thiếu nữ. Một thiếu nữ tuyệt vời với thân hình lý tưởng làm xao xuyến lòng người.

--Anh làm gì nhìn tôi ghê vậy?

Vẫn vô tình, vẫn không hay mình vừa biến thành cô gái đẹp trong mắt gã con trai bay bướm đào hoa, Đình Đang tròn mắt hỏi. Hồn nhiên, không chờ anh trả lời, cô co chân nhảy luôn xuống đất, tíu tít:

--Ăn cơm đi, hôm nay tôi nấu khô qua cho anh đó. Ngon dữ lắm!

Nào biết khô qua là món Triệu Vỹ ghét nhất trong đời, cô hớn hờ bày cơm canh lên ghềnh đá:

--Hôm nay nhà mình có khách. Một cô gái thiệt đẹp đến kiếm anh. Tôi bảo là anh đi vắng cô hẹn ngày mai sẽ đến lúc chín giờ, anh nhớ ở nhà tiếp cô ta nghe.

--Hả? - Chỉ nghe được câu cuối, Triệu Vỹ không hiểu, quay đầu lại ngơ ngẩn hỏi. Đôi mắt mở to ngo ngáo, tâm trí như vẫn còn bị vẻ đẹp bất ngờ của Đình Đang thu đầu mất - Tiếp ai hả?

--Thì người đẹp chứ ai. Còn làm bộ nữa. Đúng là đồ dê xồm mà, mới nghe nói tới giai nhân hồn phách đã rụng rời.

Tự nhiên Đình Đang hầm hầm giận. Cái mặt hầm hầm ngoảnh đi nơi khác kênh kênh rất khó ưa.

--Người đẹp nào? Sao khi không lại mắng tôi chứ? - Cái mặt nghếch ra, trông Triệu Vỹ rất tội, Đình Đang không quay mặt lại.

--Không "dê" sao mới nghe đã tưng tưng, tưng tưng rồi?

--Đâu có, đâu có tươu tướp - Vụng về Triệu Vỹ thanh minh - Biết cô ta là ai đâu mà mừng chứ. Thiệt mà, không tin thề cho coi.

--Không mừng thiệt hả? - Hà dạ nhìn cái gậ đầu của anh, Đinh Đang bớ quạu nhưng vẫn lấy một câu:

--Người ta hẹn ngày mai, chín giờ tìm anh đó.

--Hẹn làm gì, sao không chỉ ra đây? Báo hại nghỉ một ngày nữa, uống không?

Bị anh trách mà Đinh Đang thấy vui vui. Đôi mắt chớp chớp, cô nhe cánh mũi nở phập phồng:

--Ai biết đâu! Thấy cô ta đẹp quá, sợ chỉ ra đây anh tự ái thì sao.

--Tự ái khi gì, đi làm chứ có phải ăn trộm đâu mà sợ. Thôi, ngày mai chỉ cô ấy ra đây, tôi không nghỉ đâu.

--Ừ, muốn sao cũng được, ăn cơm đi, nguội rồi đó! - Nói mà mắt chẳng dám nhìn, chẳng hiểu sao Đinh Đang bỗng thấy ngại quá. Chân tay lúng túng dư thừa, hết chập vào lại lấy ra, cô ngạc nhiên trước thái độ của mình. Cũng là Triệu Vỹ thường khi, sao hôm nay... nói chuyện nghe khó quá.

Cô lại nhớ, lại lạ lòng cho thái độ thù địch của mình với cô gái đẹp. Khi nghe cô ta dịu dàng hỏi thăm về Triệu Vỹ, cô bỗng gất gồng với người ta:

--Không biết, đi vắng rồi, có gì không?

--Không có gì đâu, phiền em nhắn với anh Vỹ giùm ngày mai chín giờ chị đến, cảm ơn nhiều.

--Được rồi - Cô lại thấy đôi mắt mình liếc theo người ta bén ngót. Lại một bồ cữ của Triệu Vỹ chứ gì? Xì! Muốn moi tiền, đào của hả? Anh ấy giờ hồng giống ngày xưa đâu, đừng có mơ.

Nghĩ như vậy, nhưng cô thấy dạ bất an. Trông dáng đi, giọng nói, cách ăn mặc thì cô gái đẹp ban chiều không giống hạng gái lăng lơ, chuyên lợi dụng đàn ông. Mà ngược lại, dù không có cảm tình, Đinh Đang vẫn nhận ra vẻ quý phái, kiêu sa trong từng cử chỉ của cô ta.

--Rồi anh tính sao hả? - Tự nhiên cô nghe giọng mình vang lớn khàn khàn.

--Tính cái gì? - Đang ăn, không hiểu cô nói gì, Triệu Vỹ ngơ ngác.

--Thì chuyện của anh với người ta đó - Ném viên sỏi xuống dòng sông tạo thành những vòng tròn, Đinh Đang thấy mình vô duyên quá. Chuyện người ta, cô quan tâm làm gì chứ?

--Người ta nào? - Triệu Vỹ cố tình chọc tức làm cô phát khùng lên.

--Thì người ta hẹn anh ngày mai đó. - Rồi như ầm ục, cô nhỏ trụi đám cỏ dưới chân - Tôi biết mà, thế nào anh cũng theo người ta trở về con đường cũ, tiếp tục ăn chơi sa đọa.

--Không có đâu - Triệu Vỹ lắc đầu, cắn ngập miếng khổ qua. Thật lạ, đắng mà cũng ngon ghê - Tôi như vậy, ai thêm nữa. Chắc cô ta chưa biết tôi bị đuổi đó thôi.

--Nhưng rủi cô ta biết mà vẫn rủ rê anh thì sao chứ? - Đinh Đang bướng bỉnh - Còn hứa bỏ tiền ra bao anh nữa.

--Thì tôi chịu liền - Triệu Vỹ đùa - Được giai nhân bao, ngu sao bỏ qua.

--Đồ phản bội - Giật phắt gà mèn cơm trên tay Triệu Vỹ quăng xuống sông, Đinh Đang trợn mắt - Thật uổng công tôi tưởng anh đôi tính. Ủ, giỏi thì theo người ta luôn đi, đừng ăn cơm của tôi nữa - Đinh Đang dùng dùng đứng dậy bỏ đi.

--Ê, nói giỡn thôi, làm gì giận dữ vậy? - Không ngờ Đinh Đang nổi trận tam bành, Triệu Vỹ vội đuổi theo, lòng hoang mang không hiểu - Đùa một chút thôi mà.

--Đùa vậy mà được hả? - Đôi mắt đỏ hoe, Đinh Đang như muốn khóc.

--Đã gọi là đùa thì sao không được. - Nhìn sâu vào mắt cô, thấy dạ nao nao, anh hỏi - Bộ không thích hả?

--Hông biết - Hất mạnh tay anh ra khỏi vai mình, Đinh Đang sung sĩa mặt.

--Vậy người ta nói thật đây, có thích nghe không?

Vẫn đứng yên quay lưng lại, Triệu Vỹ nhẹ thở ra:

--Thôi, người ta không thích nghe rồi, ở đây chi nữa. Đi là phải lắm.

--Ai nói chứ? - Tưởng Triệu Vỹ bỏ đi rồi, cô vội quay người lại. Ai ngờ anh vẫn đứng yên, nghe hàm răng ra cười kiêu chọc quê. Xấu hổ quá, Đinh Đang nhào lên nắm mạnh xuống ngực anh - Dám gạt người ta hả? Đáng chết, đáng chết.

Đứng yên cho cô đánh hồi lâu, Triệu Vỹ nhẹ nhàng cầm tay cô, bồi hồi - Đủ chưa, nghe nói đây nè!

--Nói đi ! - Ngoảnh mặt đi nơi khác, Đinh Đang nghe tim mình đập mạnh. Bàn tay anh cầm tay cô sao dịu dàng ấm áp khác thường.

--Nói là người ta không đi đâu cả, ở đây luôn với con nhỏ bán bánh bao.

--Dám kêu tôi là con nhỏ bán bánh bao hả? - Nở từng đoạn ruột, nhưng cô vẫn hình mặt lên đánh đá - Ah tới số rồi.

--Chắc thật vậy rồi - Gật đầu với vẻ mặt u sầu, trầm não, rồi bất thần đứng vào lúc cô không để ý, Triệu Vỹ nâng bàn tay cô lên mũi mình hôn nhẹ.

--A! Anh dê xôm hả? - Theo bản năng Đinh Đang giật phăng bàn tay lại, hét thật to.

Không chủ tâm theo dõi mà dám công nhân đều nghe rõ. Quay đầu lại nhìn Triệu Vỹ đang sượng trân, chết lặng, họ không nén được phá lên cười lớn.

--Cười cái gì? - Quê quá, Đinh Đang quay qua sinh sự với đám phu khuân vác - Đồ vô duyên, mất lịch sự.

--Không bằng gã Triệu Vỹ dê xôm ấy đâu - Một anh bạn vui tính trả lời. Tràng cười lại ngân dài sảng khoái.

--Ủ, được rồi cười cho chết luôn đi - Nói xong câu đó, quê quá Đinh Đang vụt chạy nhanh bỏ mặc Triệu Vỹ đứng yên với nỗi ngượng ngùng, với những tràng cười cứ dậy lên từng chập.

o0*0oo0*0oo0*0oo0*0o

Hơn một tiếng rồi Đinh Đang đứng trước cổng vào năn nỉ bác bảo vệ già. Chỉ một việc đơn giản, dễ như trở bàn tay là đem gà mèn cơm vào cho Triệu Vỹ.

Bác bảo vệ vui tính thường khi quen mặt, vừa gặp cô đã nở nụ cười đơn đả hỏi:

--Đem cơm cho cậu Vỹ hả?

Vậy mà hôm nay lại khó đâm đâm. Chẳng những không chịu chuyển giùm cho cô còn hầm hầm gương mặt lạnh:

--Không biết. Ai rảnh đâu mà chuyển giúp cơm nước chứ. Muốn thì cứ vào tìm đi.

Vào tìm... có khó khăn gì với Đinh Đang đâu. Mấy ngày trước, ngày nào cô không tỉnh bơ xách gà mèn cơm đi nghênh ngang tìm Triệu Vỹ trong bên cổng. Chỉ tại hôm nay... cô sợ quê mới nhờ bác chứ. Làm khó hoài. Người đâu già mà thấy ghét ghê.

Nhón chân nhìn qua hàng rào sắt, Đinh Đang biết Triệu Vỹ đang đói bụng, đang chờ gà mèn cơm của cô. Nhưng.. ai bảo anh "dê" cô làm gì. Cho đáng đời đi!

Đôi má đỏ hồng hồng, Đinh Đang nhớ lại cảm giác của mình lúc bị Triệu Vỹ bắt thần hôn lẹ xuống tay. Một cái gì nhói vào tim nghe lạ lắm. Tối về nhớ lại cảm giác này, cô cứ tủm tủm cười, nghe dạ nao nao.

Hôm qua không phải mình cô quê đâu, Đinh Đang biết Triệu Vỹ cũng quê dữ lắm. Lúc bị cô la to giữa đám đông, anh có vẻ bất ngờ lúng túng. Là con trai mà mặt cứ đỏ bừng lên. Đúng sững người ta không nói được câu nào, mặc cho đám bạn cười chọc ghẹo. Nghĩ cũng tội anh ghê!

Nhưng cho đáng đời, ai bảo anh hôn ầu. Mà hôn cô làm gì? Cô có phải là bồ của anh đâu? Cả đêm Đinh Đang cứ loay hoay với ý nghĩ của mình. Điên đầu, cô đoán mãi không ra tại sao anh bỗng nhiên lại hôn cô? Hồng lẽ anh... Ồ! Đinh Đang không tin và không dám tin đâu. Cô là con nít mà, đâu biết yêu là gì. Chắc anh muốn chọc cô chơi thôi.

Ấm ức, cô muốn sang hỏi bà Bảy lắm, nhưng cứ ngập ngừng, suy nghĩ đắn đo rồi quyết định bỏ qua không hỏi nữa. Cô sợ bà nổi trận tam bành, đuổi Triệu Vỹ đi. Mà Đinh Đang thì chẳng muốn xa anh một chút nào. Thôi thì ráng giữ mình, đừng để cho anh có cơ hội nữa. Đinh Đang tự dặn mình như thế.

Cô sẽ giận, sẽ bỏ đói anh đúng một tuần cho anh biết thế nào là xúc phạm nếu như hôm qua Kiệt Phong và Tuyết Ngân đừng cho cô biết người con gái đẹp một lần nữa quay trở lại tìm anh.

Theo cách nói của Tuyết Ngân, cô gái dường như rất nóng lòng tìm Triệu Vỹ. Trời vừa xầm xẩm tối đã chạy chiếc Dream màu nho mới tinh vào tận nhà rồi. May mà Triệu Vỹ có nhà không đi xem tí vi như thường lệ.

Cô gái ấy tên Thanh Thanh, là đương kim hoa hậu, là đệ nhất mỹ nhân của thành phố lắm hoa thơm cỏ lạ này. Cô nổi tiếng không chỉ vì đẹp người mà còn đẹp nét nữa. Cô hiện đang là thần tượng, là mơ ước của tất cả các chàng trai, trong đó có cả mình. Trước mặt Tuyết Ngân, Kiệt Phong không ngại ngần tuyên bố.

Cô ta có là tiên hay là ai cũng không làm Đinh Đang quan tâm. Cô chỉ quan tâm chỉ muốn biết mức độ quan hệ giữa Triệu Vỹ và cô hoa hậu mỹ miều kia. Chắc là sâu đậm lắm, không thì đâu tâm đắc ngồi nói chuyện suốt mấy tiếng đồng hồ.

Từ sáu đến chín giờ - cụp ngón tay nhắm tính, Đinh Đang nghiêng răng nghe trèo trẹo. Từng ấy thời gian thì nói biết bao nhiêu chuyện. Trời ơi Tuyết Ngân, cô trách chị không chạy ra cho cô hay liền. Để làm gì,

cô không biết, nhưng chắc chắn nếu có cô ở nhà, Triệu Vỹ và Thanh Thanh sẽ chẳng được thoải mái chuyện trò lâu như vậy.

Trách Tuyết Ngân xong, cô quay qua căn nhần Kiệt Phong. Anh thật vô tích sự chẳng nắm được nội dung câu chuyện của họ, dù chỉ một từ thôi, đủ để cô suy luận, phóng rộng lên.

--Hỏi Triệu Vỹ đi - Cuối cùng để tránh khỏi bị nhần, Kiệt Phong mỉm cười bảo cô rồi vội lên ra sau kiểm Tuyết Ngân. Cả hai vội xem phim như cháy đến nơi trong túi áo của anh.

Mấy tháng nay, từ khi biết Triệu Vỹ sa cơ hai người không còn thù nghịch anh như trước nữa. Ra vào đã có câu chào hỏi, nhưng mãi đắm mình vào mộng yêu đương, đôi tình nhân như quên mất thế giới chung quanh đang tồn tại. Lúc nào cũng chỉ hai người với một thiên đường hạnh phúc.

Hỏi Triệu Vỹ, điều đó dễ rồi nếu cô đừng giận anh, kên kên từ sáng đến giờ, sao có thể hạ mình làm quen được. Ít ra cũng phải hết một ngày chứ. Cái vòng cứ đưa kéo kẹt trong đêm nghe phát ghét, phát ứa gan. Có chuyện gì mà nguyên đêm Triệu Vỹ cứ trần trọc không ngủ chứ? Mãi nghe tiếng vòng của anh, Đinh Đang không hay mình cũng một đêm thức trắng.

Sáng ra nép mình sau bức vách trộm nhìn, cô thấy Triệu Vỹ dường như vui lắm. Một đêm không ngủ mà trông anh chẳng có chút tiêu tụy hay mệt mỏi nào. Vào phòng tắm lại còn huýt sáo vang lừng như cổ tình trêu ngươi cô.

Đi làm mà sáng nay anh diện bộ đồ thật keng, ủi đàng hoàng, thẳng ly bóng láng. Tóc chải bồng cao, thêm tý nước hoa nữa, anh như trở về với Triệu Vỹ phong nhã hôm nào.

Anh hẹn đi chơi với Thanh Thanh ư? tự nhiên nghi ngờ rồi tự nhiên nghe ruột nóng như hơ. Ngồi đứng không yên, Đinh Đang lo lắng nhìn anh vui vẻ nhảy lên xe đạp phóng vút ra đường.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Thanh Thanh đã đến quyến rũ anh trở về con đường cũ. Buồn bã ngồi xuống vệ cỏ bên đường, Đinh Đang khóc ngon lành cùng ý nghĩ. Hôm nay anh không đến bến cảng để làm, hèn gì cô mỗi mắt kiếm này giờ không thấy.

Mình sẽ mất anh, cũng tại mình thôi, ai bảo mình đánh đá, hung hăng hay nạt nộ anh, chẳng dịu dàng như người ta chứ? Bút rui đâm cò dưới chân, Đinh Đang tự trách mình sao mà ngu ngốc quá. Thừa biết Triệu Vỹ hảo ngọt rồi mà con.. Trời ơi... nước mắt lại lăn dài, cô muốn hét lên cho đỡ tức. Nghĩ đến cảnh Triệu Vỹ cặp tay Thanh Thanh dạo mát công viên, cô tức muốn điên luôn.

Thấy Đinh Đang này giờ rồi, nhưng Triệu Vỹ chưa vội bước ra. Nép mình sau phòng bảo vệ, anh sung sướng nhìn cô bé khóc.

Ôi! đ khóc mới đẹp làm sao! Dễ thương lắm, y như búp bê trong phim hoạt hình Walt Disney vậy. Linh động, hồn nhiên và thu hút.

Những giọt nước mắt của cô bé đang chảy kia là vì mình đó. Chẳng cần ai nói Triệu Vỹ cũng biết rõ ràng như vậy. Trái tim nhẹ run lên, anh chợt hiểu vì sao sáng nay mình đổi ý, không đến với Thanh Thanh như đã hẹn.

Xin lỗi nhé Thanh Thanh, em là người con gái tốt. Em đã đến bên anh như một bằng chứng hùng hồn về giá trị thật của con người Triệu Vỹ, về một tình yêu không lợi dụng lọc lừa. Anh cảm ơn em, sự trở lại của em đã tặng cho anh thêm niềm tin vào cuộc sống, con người. Nhưng... xin lỗi em, anh không cố ý mà bỗng biến thành kẻ bạc tình làm em đau khổ.

Những lời em nói với anh đêm qua, anh đều nhớ. Nhớ rất rõ ràng. Anh xúc động biết bao nhiêu khi thấy em vì anh mà dám bước qua dư luận. Bất chấp thân phận của anh hiện tại để dựng xây một tình yêu đẹp.

Nước mắt anh đã rơi vì sung sướng lẫn tự hào. Anh khô

Nước mắt anh đã rơi vì sung sướng lẫn tự hào. Anh không ngờ đời mình may mắn thế. Trong một giây yếu lòng anh đã gật đầu đã nhận lời em không cần suy nghĩ. Mà suy nghĩ làm gì nữa, khi trước mắt anh cửa thiên đường đang rộng mở.

Anh đã thay đồ, đã hôn hờ đến điểm hẹn cùng em. Nhưng... khi đi ngang bến cảng, bất ngờ bàn chân anh dừng lại. Một cái gì nặng trĩu níu kéo anh lại.

--Tróc... tróc... tróc...

Tiếng tróc lưỡi của Đinh Đăng bất ngờ làm cắt ngang dòng tâm sự miên man. Ngẩng đầu lên, thấy cô nước mắt nước mũi ròng ròng, đang đưa tay tróc con chó vàng bên hàng rào đến gà mèn cơm được giở ra thơm phức. Hiểu ngay ý định của Đinh Đăng, sợ con chó ăn mất cái đùi gà chiên ngon đứt lưỡi của mình, Triệu Vỹ nhặt ngay hòn đá, ném mạnh vào người con chó.

Một tiếng oảng vang lên. Con chó bị ném đau, giật mình cong đuôi chạy mất. Quay đầu nhìn lại, nhận ra Triệu Vỹ, Đinh Đăng mừng quá hét to:

--Triệu...

Không để cô nói hết câu, anh đặt ngón tay lên môi cô, rồi dùng ám hiệu của người câm, Triệu Vỹ bảo cô hãy nên theo mình thật nhẹ nhàng đừng cho ai biết.

Không hiểu gì, nhưng Đinh Đăng thích thú với trò chơi mới của anh. Như một đặc công chuyên nghiệp, cô và Triệu Vỹ bò qua trạm gác bảo vệ, nhẹ nhàng tiến xuống gầm cầu, khu vực yên tĩnh và vắng vẻ nhất bến cảng.

--Anh làm sao vậy? - Đinh Đăng thì thảo hỏi anh, nghe trống tim đập thình thình hồi hộp - Bộ có gì nguy hiểm hả?

Gương mặt cô khẩn trương trông rất ngộ Triệu Vỹ không nén được mỉm cười, nhẹ gật đầu:

--Phải, nguy hiểm lắm. Bọn tình báo bên ngoài đang rình rập, xem chúng ta có móc nối được với nhau chưa. Lúc sáng anh nghe chúng cá cược với nhau. chúng bảo, nếu em đến sẽ chịu thua một thùng bia đó.

Biết anh nhắc khéo chuyện hôm qua, má Đinh Đăng đỏ rần xấu hổ. Trống tim lại đập nhanh, dưới gầm cầu vừa yên tĩnh vừa vắng vẻ, liệu anh... có ầu nữa không? Tự nhiên, cô rút hai bàn tay lại giấu vào trong túi áo.

Hành động của cô, Triệu Vỹ vô tình đã nhìn thấy. Mỉm cười, anh thấy cô lộ nguyên hình là đứa bé ngây thơ.

--Ngồi xuống đi - Đưa tay chỉ mỏm đá, anh nhìn cô vụng về luống cuống - Không có chuyện như hôm qua nữa đâu. Đừng sợ.

Lú lú rú rú ngồi xuống mỏm đá đối diện với anh, hai bàn tay Đinh Đăng xoắn vào nhau mãi không rời, đôi má cử ửng một màu hồng e thẹn.

--Bộ còn giận hả? - Nghe giọng mình bỗng khàn đi, Triệu Vỹ trấn tĩnh bằng cách châm một điếu thuốc - Anh không cố ý đâu, cho anh xin lỗi đi.

Tiếng anh nghe ngọt làm sao, thấm vào lòng cô dịu dàng như mật. Đôi mắt tròn chom chớp nhìn anh, cô hồn nhiên:

--Anh không cố ý, không coi tôi như mấy cô bồ của anh có phải không?

--Phải - Một cái rùng mình, nhưng Triệu Vỹ biết không phải trời trở gió.

--Vậy sao anh lại hôn tay tôi? Anh có ý gì? - Như quan tòa, Đình Đang quyết bắt tội phạm phải cung khai.

--Tôi... tôi cũng không biết nữa - Đưa tay gỡ tóc, Triệu Vỹ thật lòng - Tự nhiên bản năng bảo tôi làm vậy. Nhưng thề với Đình Đang, tôi không hề có ý tưởng xấu xa nào. Có lẽ lúc đó... tôi nghe mền Đình Đang quá nên.. - Áp ứng, anh không tìm được từ giải thích.

--Thôi, anh đừng nói nữa, tôi tin anh rồi. Ăn cơm đi, đói bụng lắm phải không?

Chẳng ngờ ngừng, Triệu Vỹ gạt đầu, phụ cô gắp gà mền cơm bày lên ghềnh đá.

--Cơm canh ngon vậy, suýt tí nữa đã vào bụng con chó rồi - Cầm cái đùi gà lên mũi hít hít, Triệu Vỹ nói như hờn.

--Tại tôi tưởng anh không đi làm, đi chơi với Thanh Thanh rồi chứ bộ - Mặt xụ xuống, môi cô chu ra hờn dỗi.

Thích hành động con nít của cô lắm, hiểu rõ nguyên nhân dỗi hờn của cô nữa, song Triệu Vỹ vẫn đùa:

--Vậy... bộ mỗi lần tôi đi chơi với Thanh Thanh là có người đem cơm cho chó ăn à?

--Ừ! - Cái đầu gạt mạnh rồi chột lắc nhanh - Ai nói chứ? Tại hồi nãy người ta thấy con chó nó đói, tội nghiệp quá.. Nè... Triệu Vỹ, anh cười gì chứ? Cho là tôi nói láo phải không?

Quay đi dấu nụ cười sau gà mền cơm vẫn không thoát cặp mắt tinh của Đình Đang. Quay đầu lại, Triệu Vỹ cố dấu nét mặt nghiêm:

--Đâu có, tôi đâu có...

--Không có. - Đôi mắt cô nhìn anh dò xét - Không có sao cười chứ?

--Thì tự nhiên thôi. - Nhún vai, anh như người vô tội - Bộ tự nhiên cười không được hả?

--Được, nhưng tôi biết anh không phải tự nhiên cười. Anh mỉa mai tôi.

--Mỉa mai gì chứ? - Triệu Vỹ như rất ngây thơ.

- Thì mỉa mai tôi nói láo chứ mỉa mai gì nữa - Giận dữ, cô ném mạnh hòn đá xuống sông, một cột nước văng cao.

--Ồ trong bụng người ta sao biết người ta cười gì chứ? Chẳng qua có tật giật mình thôi. - Bắt chước Đình Đang, Triệu Vỹ cũng lia hòn đá xuống sông, nhưng nhẹ nhàng hơn.

--Tật gì? Anh đừng sạo? - Như bị gãi trúng chỗ đau, Đình Đang giãy nảy lên - Anh đi chơi với Thanh Thanh hay với ai thì kệ anh, mắc mớ gì tôi phải giật mình này nọ chứ?

--Ồ, vậy đó, vậy mà tôi biết từ hồi hôm đến giờ có người nháp nhòm, ngồi đứng không yên, hết hỏi Kiệt Phong tới Tuyết Ngân coi người ta nói gì.

--A! Họ dám bán đứng tôi - Hét lên rồi mới biết bị anh lừa, Đinh Đang xấu hổ quá. Cô nắm mạnh tay xuống ngực anh - Dám gạt người ta, đáng chết, đáng chết!

--Hông gạt sao biết chứ? - Muốn nắm tay cô quá nhưng không dám, Triệu Vỹ đành mỉm cười, hạnh phúc nhìn Đinh Đang xấu hổ đỏ bừng hai má - Mà bây giờ nghe tôi hỏi! Người ta muốn biết chuyện tôi với Thanh Thanh làm gì chứ?

--Làm gì đâu, tò mò chút hông được sao? Không dám ngó mặt anh, cô trả lời bên lên.

Muốn chọc một câu nhưng sợ cô giận, anh đành nén. Mỉm cười nhìn cô mắt tự nhiên.

--Lại cười nữa à? - Vừa quay đầu nhìn lại, đúng lúc nụ cười của anh nở ra tươi nhất, cô lại phát khùng lên - Sao cười hoài vậy?

--Vui thì cười chứ sao! - Vẫn giữ nụ cười, Triệu Vỹ đáp lời.

--Có gì vui đâu? -- Đinh Đang gầy.

--Có người quan tâm, vui hông được sao? - Chợt nghiêm nét mặt, Triệu Vỹ trầm giọng - Đinh Đang, hỏi thật nghe, có phải em sợ tôi bỏ nơi này theo Thanh Thanh lắm phải không?

Không trả lời anh, gương mặt cô xụ xuống buồn hiu. Cuối cùng Triệu Vỹ cũng đề cập đến chuyện này, chắc anh muốn từ giả cô để đi đây. Tự nhiên sống mũi Đinh Đang cay xè.

Nhìn đôi mắt bỗng đỏ hoe của Đinh Đang, biết cô đã hiểu lầm, lòng Triệu Vỹ bỗng nôn nao. Phải chăng, cái trĩu nặng lòng níu bước chân anh là cô? Sao bỗng dung anh thấy mình và cô bỗng thân thiết đến vô cùng.

--Đừng sợ nữa, tôi đã quyết định rồi, sẽ ở lại đây tạo dựng sự nghiệp cho mình.

--Có thật không? - Đôi mắt tròn chớp chớp vẻ không tin.

--Thật mà! - Thêm một cái gạt đầu, Triệu Vỹ khẳng định làm an lòng cô - Tôi sẽ nói với Thanh Thanh, cô ấy chắc sẽ hiểu và thông cảm cho tôi. Rồi như thấy không khí trầm lắng và buồn tẻ quá anh đùa - Hiện tại tôi chỉ lo có một điều thôi, không biết người ta có chịu chứa tôi không?

--Chịu, chịu mà! - Như sợ anh đổi ý, Đinh Đang trả lời nhanh rồi mỉm cười ngượng ngịu. Đôi đồng tiền trên má lúm thật sâu, để bỗng dung Triệu Vỹ nghe tâm hồn mình yên bình lạ. Anh đã không sai khi từ chối Thanh Thanh.

=====

Một tuần dành dụm, cuối cùng Triệu Vỹ cũng gom đủ tiền mua một món quà tặng Đinh Đang.

Không to tát lắm đâu, đó chỉ là một cây kẹp tóc màu hồng hình con bướm trông rất nghịch, rất dễ thương và đặc biệt là trông rất giống Đinh Đang.

Ngay lần đầu nhìn thấy cây kẹp tóc Triệu Vỹ đã biết nó được làm ra cho mỗi Đinh Đang. Phải, chỉ có Đinh Đang nhí nhánh của anh là thích hợp cài chiếc kẹp hồng này lên tóc.

Một năm rồi, chẳng biết vô tình hay cố ý, cô bỏ quên mái tóc mình không cắt. Để từ một "Đơ-mi-gạc-xông" ôm sát gáy, mái tóc cô giờ xấp xỉ ngang vai, như cô gái đôi mươi biết xõa tóc thề hò hẹn.

Mỉm cười, anh lại nhớ đến cảm giác của mình khi lần đầu nhìn thấy chiếc kẹp nơ. Nó như thổi nam châm khiến bàn chân anh lẩn quẩn, lòng vòng không chịu rời xa quầy mỹ phẩm. Đến khi bà chủ khó chịu cau mày lên tiếng nhắc, anh mới cười ngượng ngịu bỏ đi.

Ba chục ngàn... số tiền chẳng là gì so với chiếc nhẫn hàng trăm ngàn mà ngày thường anh hào phóng tặng mỹ nhân. Vậy mà... bây giờ anh phải đánh bắt lực quay về, lòng phập phồng sợ người ta mua mất.

Ngày mỗi ngày, đem số tiền dành dụm được của mình ra đếm đi đếm lại, lòng anh cứ nôn nao hình dung đến cảnh được cài chiếc nơ lên mái tóc không bao giờ sưng của Đinh Đăng.

Đưa mắt ngó ra sân nhìn bóng nắng đang bò lên thêm gạch, Triệu Vỹ bắt đầu nghe sốt ruột. Thường khi giờ này Đinh Đăng đi chợ đã về rồi. Cây kẹp nơ như có cánh chờ chực bay ra khỏi túi áo của anh, để mấy lần Triệu Vỹ phải cúi xuống kiểm tra xem nó còn hay mất.

Chưa kịp ngẩng đầu lên, Triệu Vỹ chợt nghe sát bên tai mình vang lên tiếng "ạch", kèm theo là tiếng la chối lói của Đinh Đăng:

--Ui da! Đồ cái vỏ chuối mắc dịch làm người ta té - Ngẩng đầu lên, thấy Triệu Vỹ ngây người bên cửa ngõ mình, vừa què vừa quau, cô mắng anh luôn:

--Thấy người ta té... còn đứng đó hả?

Như sự tỉnh, Triệu Vỹ chạy vội ra, lo lắng hỏi:

--Có sao không? Đi mà không chịu nhìn trước ngó sau gì cả.

Tưởng được nghe lời an ủi mát lòng, không ngờ bị trách... Đinh Đăng tủi thân... òa khóc:

--Còn chửi người ta nữa... Hồng thấy người ta bị chảy máu rồi sao?

Bây giờ Triệu Vỹ mới nhìn thấy vết xước trên cườm tay Đinh Đăng, như quỳnh lên, anh thổi phù phù vào vết thương, dỗ nhẹ:

--Nín đi mà! Để anh băng lại cho.

--Không cần đâu - Cô giật mạnh tay lại, càng khóc to hơn.

Sợ chòm xóm nghe, hiểu lầm mình ăn hiếp cô bé, Triệu Vỹ rồi lên, anh năn nỉ:

--Thôi, cho xin lỗi... nín đi rồi.. đi ăn hủ tiếu.

--Hồng thêm! - Biết Triệu Vỹ sợ, cô làm tới.

--A! Hay là... - Như chợt nhớ ra, Triệu Vỹ thọc tay nhanh vào túi - Có cái này nè. Chịu hôn?

--H.. ô...ng... - Tiếng "hông" chưa thoát khỏi miệng, Đinh Đăng đã giật phăng cây kẹp. Quên mất con đau, đôi mắt cô tròn vô thích thú.

Biết "cá" đã "cắn câu", Triệu Vỹ xòe tay ra hiệu bảo cô trả lại mình:

--Hông... thì đưa đây... lát tặng người ta...

--Hông! - Như đứa trẻ sợ bị tướt quà, Đinh Đăng giấu nhanh cây kẹp vào vạt áo. Gương mặt bỗng hiện một cách đang ngờ.

--Tui hết khóc rồi chứ bộ!

--Hết khóc thì lấy đi.. nhưng nói trước kẹp đó là của.... Thanh Thanh đó.

--Của Thanh Thanh hả?... Hồng thềm...

Cây kẹp như biến thành cục than hồng, cô quăng mạnh xuống chân, chuẩn bị khóc tiếp màn hai.

--Giả bộ thôi - Cúi nhặt cây kẹp lên, Triệu Vũ kéo cô vào lòng nhẹ dùng tay lau mấy giọt lệ chưa khô trên mắt cô. vén mấy sợi tóc lòa xòa, anh trêu mếu:

--Kẹp nào của Thanh Thanh chứ? Đây là của người ta tặng cho bé đó.. ngốc ạ! - Rồi vừa kẹp tóc Triệu Vũ vừa mắng - Là con gái gì mà tối ngày cứ để tóc bù xù thấy ghê hà.

--Kệ tui! - Hình mặt lên, cô trả lời như đánh đá mà rất dịu dàng. Sao cô thềm được như vậy mãi mãi.

--À! - Đinh Đang lại chột la to làm Triệu Vũ giật nảy người, cứ ngỡ đang chạm phải chỗ đau trên tay cô:

--Sao vậy?

--Tui cũng có cái này hay lắm, tặng anh nè. - Ra vẻ bí mật, cô chạy đến góc hàng rào nhặt lên một cái gói tròn tròn rồi hờn hờ chia ra trước mặt anh.

--Cái gì vậy? - Nấn nấn món quà, Triệu Vũ cố đoán nhưng không ra. Chỉ biết là nó hình tròn, nặng nặng.

--Đừng hỏi, mở ra đi. - Cũng hồi hộp, cũng thích thú chẳng kém Triệu Vũ, đôi mắt cô dõi theo bàn tay anh mở từng lớp giấy.

--A! Là trái banh ư?

Như đứa bé lần đầu thấy món đồ chơi lạ, Triệu Vũ không kìm được vẻ ngạc nhiên. Đôi mắt mở to tròn trối, anh như không tin vật trước mắt mình là một trái banh da.

Bởi, làm sao Đinh Đang biết anh mơ một trái banh mà tặng chứ? Bao ngày cùng đám phu khuân vác rượt theo trái banh mũ nhẹ hều trên sân cỏ, anh và bọn họ hằng mơ có được một trái banh da. Anh không nói làm gì, chứ bọn họ chưa một ai được lần nào đá quả banh thật. Nên cái cảm giác sút căng lưới quả bóng tròn xoáy mạnh giữa không trung thú vị thế nào họ không làm sao tưởng tượng.

Được tặng banh, Triệu Vũ mừng còn hơn được tặng vàng. Nhẹ xoa tay xác định độ căng, anh biết được đây là một quả banh da siêu hạng, thứ dành cho các tuyển thủ quốc gia dự đấu, giá rất cao.

--Thích không hả? - Nhìn anh thần thờ ôm quả bóng, Đinh Đang nghe vui trong lòng lắm. Thật ra, lúc mua banh, cô có hình dung đến nỗi vui mừng của anh rồi, nhưng thật không ngờ anh còn mừng hơn mức tưởng tượng của cô nhiều. Thế mới biết vì sao anh cam lòng từ bỏ vinh hoa phú quý, chấp nhận sống một đời kham khổ. Bóng đá thực sự là lẽ sống, là hơi thở của anh rồi.

--Thích lắm, nhưng... - Triệu Vũ chột ngập ngừng làm Đinh Đang hồi hộp:

--Nhưng làm sao hả?

--Nhưng mắc lắm, đáng giá cả gia tài của Đinh Đang, làm sao tôi nhận được? Đá chơi, banh mũ cũng được rồi. Đinh Đang... đem trả lại đi - Với chút ngập ngừng, anh trả lại trái banh cho cô.

--Có bao nhiêu đâu, anh nhận đi - Khẩn khoản đặt trái banh vào lòng anh, cô nói - Lớn rồi, ai lại đá banh mù chứ?

--Tôi đã bảo không nhận là không nhận, đừng nài nỉ uổng công. - Tránh nhìn vào quả bóng, Triệu Vỹ dứt khoát không nhận. Đành lòng nào vì sở thích của mình mà bắt cô hy sinh nhiều như vậy.

--Anh không nhận phải không? - Biết năn nỉ chẳng ăn thua, Đinh Đương chuyển sang thế tấn công - Được, nếu anh không nhận thì tôi quăng nó ra đường, ai muốn nhặt thì nhặt - Nói rồi cô giơ cao trái banh, bậm môi, dùng hết sức bình sinh ném mạnh qua hàng rào.

--Ê, đừng quăng, tôi nhận mà... - Chưa dứt câu, Triệu Vỹ đã nhún mình vọt theo quả bóng. Đẹp như một thủ môn chuyên nghiệp, anh lộn đứng hai vòng giữa không trung rồi nhẹ nhàng đặt chân xuống đất, trái banh đã ôm gọn trong lòng.

--Đẹp không hả? - Để xoa dịu cơn giận trong lòng cô, anh đập quả banh xuống đất bằng một tay, mỉm cười thật đẹp.

--Hên thôi - Phục trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn kên kên, cô thách - Giỏi thì đưa tôi đá, coi có bắt được nữa không?

--Sợ gì? - Hăng hái lên, Triệu Vỹ thấy trái banh cho cô, khuynh khuynh người thủ thế. Gì chứ chụp gôn anh năng khiếu có thừa.

--Chuẩn bị nè!

Hét to một tiếng đánh lạc hướng Triệu Vỹ, Đinh Đương co chân sút thật căng làm quả bóng bay vèo... rớt ngay nôi cháo đang sôi của dì Ba rồi tung sang hắt luôn thùng thuốc của bà Bảy văng xuống đất, kéo theo một tràng đổ vỡ kéo dài.

Chết cha! Hai cái lưỡi lè dài rồi không hẹn mà cả Triệu Vỹ lẫn Đinh Đương đồng tìm một chỗ nấp cho kín đáo. Mặc kệ con chó màu xám đang lù lù tiến lại con cá lóc ở giữa sân. Mặc kệ luôn mớ cải tươi héo dần đi dưới ánh mặt trời. Mất một bữa cơm, nhưng cả hai biết hôm nay mình không đói. Nghe chửi cũng đủ no rồi....

Chỉ là hai đôi bốc vác đá với nhau để tranh một quả banh thôi. Vậy mà, hôm nay trên sân cỏ nhà bà Tư chật ních người xem. Vòng trong lẫn vòng ngoài, càng lúc người càng kéo đến nhiều hơn.

Ngồi thu lu dưới tàn cây chùm ruột giữ thùng nước đá, Đinh Đang vừa gặm cây cà rem vừa tròn đôi mắt nhìn theo quả bóng như một cổ động viên chính hiệu.

Cô chẳng hiểu gì về bóng đá dù năm lần bảy lượt Triệu Vũ kiên trì ngồi giảng. Nào là việt vị, phạt góc, phạt đền rồi đến ném biên, thẻ vàng thẻ đỏ. Nghe rồi cả đầu, loạn cả trí lên. Cô chỉ biết mỗi một điều duy nhất, hễ bên nào để banh lọt khung thành là bên đó bị thua. Đơn giản vậy.

Cô lại thấy đá banh là một trò vô bổ, chẳng được tích sự gì, chỉ tốn sức, hao hơi. Khi không rủ nhau mấy chục người áp đuổi theo trái banh tròn, giữa trời nắng chang chang, mồ hôi nhễ nhại. Làm gì chứ? Thích đá vô khung thành vậy sao không dựng luôn cho mỗi người một cái tự đá vô coi có khỏe hơn không?

Cô chỉ dám nghĩ như vậy một mình thôi. Không dám cho Triệu Vũ biết đâu. Anh sẽ tự ái, giải tán ngay đội banh lập tức. Dù sao đây cũng là công trình của anh với cô mà.

Nhớ lại ngày đầu thành lập đội banh, vất vả biết bao nhiêu. Chạy ngược chạy xuôi, năn nỉ người này, vận động người kia ủng hộ giúp đội banh thành lập. Cơ cực nhất vẫn là việc thuyết phục bà Tư mập cho xữ dụng phần đất trống làm sân cỏ. Chẳng làm gì, bà để đất bỏ hoang. Vậy mà phải năm lần bảy lượt, năn nỉ mãi bà mới chịu cho mượn làm sân thi đấu.

Gian nan, thử thách biết bao nhiêu. Đội banh lúc mới thành lập chỉ lèo tèo có mấy người, trông thật nản. Vậy mà.. Triệu Vũ lại hạ quyết tâm không bỏ cuộc. Anh làm ngày làm đêm, bao nhiêu tiền kiếm được đều bỏ vào vun đắp cho đội banh. Những đêm giật mình thức giấc, cô thấy anh một mình một cuộc miệt mài trên sân cỏ. Chiếc bóng cô đơn ngao ngễ giữa trời khuya sương lạnh. Anh quyết san bằng các mô đất gập ghềnh, cũng như quyết vượt qua bao trở ngại để hoàn thành tâm nguyện.

Khoác thêm chiếc áo, nấu tô mì nóng, cô bước ra sân cùng anh san sẻ. Bàn tay nhỏ nhắn của cô nâng niu trồng từng cây cỏ. Thứ cô chỉ người ta vẫn trồng ở các sân vận động này không dễ mua đâu, lại mắc như vàng nữa. Phải cẩn thận, đừng phung phí dù chỉ một ngọn thôi. Vừa phụ Đinh Đang xới tơi lớp đất, Triệu Vũ vừa thì thào cho cô biết. Còn tiết lộ thêm một bí mật động trời. Toàn bộ số cỏ được trồng trên sân đều do anh đi ăn cắp ở các sân vận động, mỗi nơi một ít đem về đó.

Khuya lác khuya lơ mới trồng xong mớ cỏ. Một phờ người nhưng vui lắm. Ngã vật ra trên nệm cỏ, cô cùng anh ngắm sao đêm, nghe anh kể chuyện đời mình rồi ngủ quên lúc nào không biết. Sương xuống lạnh ướt đầm ngọn cỏ nhưng cô vẫn an toàn nhờ chiếc áo anh che chở.

Cuối cùng thì lòng nhiệt tâm cũng được đền bù. Từ hòn than nhỏ, Triệu Vũ đã khơi dậy được ngọn lửa hồng. Như đám cỏ lớn dần, đôi bóng ngày một vững mạnh hơn. Và đây cũng là lúc Đinh Đang trở tài ranh mãnh.

Để giúp đội bóng hoạt động quy củ hơn, cô đã nghĩ ra một cách. Không đợi mạnh thường quân trợ giúp, cô viết ngay tờ chi phiếu, nhờ chú Thanh tài xé mang đến tặng với danh nghĩa một cổ động viên ủng hộ.

Ngạc nhiên vì số tiền quá lớn nhưng chẳng chút nghi ngờ, Triệu Vũ nhận hai triệu với lòng biết ơn sâu sắc. Tự hứa với lòng sẽ không phụ công người tin cậy, nhất định đội bóng của anh sẽ làm được ra trò.

Có vốn, Triệu Vũ mạnh dạn đầu tư trang phục cho đội bóng. Tổ chức đấu giao lưu, phát giải vực dậy phong trào.

Bằng vốn kinh nghiệm học được ở thầy Vương Thanh, ở hai năm chính quy được đào tạo tại trường và ở năng khiếu bẩm sinh của bản thân mình, Triệu Vũ trở thành một huấn luyện viên chính thức. Anh tổ chức, cơ cấu một đội banh không thua gì chuyên nghiệp. Với kỹ thuật cá nhân điêu luyện, anh khiến

người xem phải trầm trồ, thán phục, trước những đường banh đẹp, những pha nguy hiểm thực sự gây căng thẳng trước khung thành. Và đó cũng là lý do khiến sân cỏ bà Tư mập hôm nay chật ních người xem.

--Này cháu bé cho chú hỏi. Cháu có biết anh chàng tóc dài kia tên gì không?

Đang mơ màng dõi theo vòng lẩn của quả banh. Đình Đang chợt giật mình bởi một bàn tay nhẹ vỗ vào vai. Ngẩng đầu lên, đôi mắt Đình Đang ngỡ ngàng nhìn người đàn ông lạ. Trông đáng điệu và cách ăn mặc sang trọng của ông, cô biết ông thuộc giới trung lưu và không phải dân bản xứ.

--Nói đi cháu bé! Anh chàng tóc dài ấy tên gì? Bác không rảnh đâu.

--Tên Triệu Vỹ, mà bác hỏi làm gì chứ?

Đôi mắt e dè, cô thoáng nghi ông là người của ba Triệu Vỹ. Nhưng không phải, bởi ông đã vạch đám đông đi đến vạch vôi trắng hết to:

--Triệu Vỹ, tôi cược anh trong mười phút sút thủng lưới đối phương. Nếu anh làm được, tôi sẽ ủng hộ đội banh của anh một triệu - Rồi như sợ mọi người chẳng tin mình, ông móc túi lấy ra nguyên xấp tiền dày. Đặt tất cả vào tay trọng tài, ông gật đầu chào Triệu Vỹ như thể đã thân với anh từ lâu lắm - Ráng lên nghe!

--Tôi sẽ cố gắng! - Dùng tay làm loa hét trả lời ông, Triệu Vỹ tiếp tục đuổi theo quả bóng. Kết quả đã có rồi, nhưng sau lời cược của ông, trận đấu sôi động hẳn lên. Ai cũng tò mò, hồi hộp. Liệu Triệu Vỹ có lấy nổi một triệu của ông không?

Trong đám đông sôi nổi ồn ào, bàn tán, chỉ có mỗi Đình Đang là ngồi phụng phịu buồn thiu. Cô nghe giận Triệu Vỹ nhiều. Đã biết không làm được, nhận lời làm gì cho mất uy danh. Tầm lưới bằng sợi ni lon chắc lắm, dễ gì bị trái banh làm thủng? Thì ra... cô cứ ngỡ ông lão kia chơi xỏ, bắt Triệu Vỹ làm lung theo nghĩa bóng.

Ông không phải nhà thể thao, cũng chẳng phải một huấn luyện viên cầu thủ. Chỉ là một thương gia, ông say mê bóng đá như một cổ động viên nhiệt thành trên sân cỏ.

Ông không biết và cũng không ngờ, tít trong con hẻm cụt lại có một sân vận động tuyệt vời như vậy. Mà dù biết, ông cũng chưa chắc phí thời gian quý báu của mình để xem hai đội không chuyên nghiệp đá chơi. Vé buộc ông vào cửa phải là trận chung kết, tranh vô địch cấp quốc gia kia.

Ông chỉ tạm dừng chân bên đường đợi người bạn vào lấy món đồ bị bỏ quên thôi. Thấy trận đấu bên đường, tiện mắt ông nhìn qua giết thời gian. Không ngờ lại phát hiện ra một điều kỳ thú.

Từ phong cách, lối chơi đến kỹ thuật cá nhân. Tuy chưa điêu luyện, nhuần nhuyễn lắm nhưng ở hàng tiền đạo có một chàng cầu thủ, ngay từ đầu đã thu hút được ông bởi những đường chuyền xa thật chính xác vfa cũng thật là quen.

Ông nhớ ra rồi, không sai được. Đó chính là sở trường của cố vua phá lưới Vương Thanh. Thần tượng một đời ông mến mộ. Tưởng đã mất đi rồi, không ngờ lại được hồi sinh trong cách đá của chàng trai trẻ.

Mất mờ lệ tiếc thương, trước mặt ông, vua phá lưới Vương Thanh như vẫn còn tồn tại. Hiên ngang một mình một bóng qua mặt hơn ba hậu vệ của đối phương, sút thẳng khung thành, đem chiếc cúp vàng đầu tiên cho nền bóng đá Việt Nam.

Càng nhìn, càng mê, càng thấy giống. Nếu không lỡ hẹn cùng người bạn, có lẽ ông sẽ ở lại xem xong trận đấu. Không, không thể.... đi khi chưa xem chàng trai đó làm bàn được. Đặt cược một triệu đồng, ông chỉ muốn Triệu Vỹ đá nhanh lên.

Đã là phút thứ chín rồi, bóng người bạn đã thấp thoáng sau hàng dâm bụt mà Triệu Vỹ vẫn chưa tạo được pha nguy hiểm dù nhỏ nhoi nào trước khung thành đội bạn. Thất vọng, ông toan nổ máy xe, chợt nghe tiếng cổ động viên dậy lên từ một phía:

--Hay lắm Triệu Vỹ, ráng lên.

Một mình một bóng, Triệu Vỹ khéo léo lừa chân thoát khỏi sự kèm sát của hai hậu vệ, vượt qua hàng phòng thủ đối diện với khung thành. Hồi hộp quá! Anh sẽ sút hướng nào? Mỗi người suy một cách.

Một quả bóng xà ư? Vâng, đúng là một quả bóng xà tuyệt đẹp đầy kịch tính theo lối nhận xét của bình luận viên, đã làm thủ môn phải bó tay bất lực nhìn quả bóng xuyên thủng lưới nhà.

--Tuyệt lắm - Cười mãn nguyện, người đàn ông đề máy, chở người bạn lao ra đường cái trước khi mọi người kịp nhận ra mình. Lòng nhủ lòng sẽ còn quay trở lại tìm Triệu Vỹ.

Sau cú sút của anh cũng vừa đúng chín mươi phút cho trận đấu tạm dừng. Tỷ số 5-0 nghiêng về đội Tự Cường. Nhưng trên đài cao nhận giải, Triệu Vỹ vẫn vui vẻ tặng lại quả banh da kèm năm trăm ngàn ủng hộ của người đàn ông lạ cho đội bạn. Trên tinh thần đoàn kết, anh hy vọng gặp lại đội bạn trong một dịp đấu khác, sôi nổi mạnh mẽ hơn.

Ai cũng hài lòng, vui vẻ trước cách cư xử nhân ái của anh. Vòng người tan dần trong tiếng xì xào về một đường banh đẹp xa dân.

Xách thùng nước bước theo Triệu Vỹ, Đinh Đăng cứ thắc mắc trong lòng. Rõ ràng lưới chưa bị thùng sao ông ta lại thua như vậy chứ? Kỳ lạ thật.

Lại rút thêm một triệu trong tài khoản của ba, Đinh Đăng thấy mình dạo này xài tiền mau hết quá. Mới một triệu trong tuần trước, giờ lại thêm một triệu. Cứ đà này, chẳng bao lâu cô xài sạch tiền của ba trong công ty quá.

Nhưng biết làm sao, số tiền lời ít ỏi của cô, cộng thêm với tiền lương ít ỏi của anh, không đủ cho cô chi xài dù tần tiện. Lúc này trời mưa gió thất thường, bánh bị ế hoải, chưa lỗ là may lắm.

Là thủ quỹ của đội banh, trăm vật trăm xài đều qua tay cô. Thêm phần chẳng biết chi li tính toán, chẳng mấy chốc ba triệu đồng bay vèo như không khí vào mấy chuyện không đâu.

Sao bây giờ? Đinh Đăng không dám cho anh biết, sợ anh buồn, anh nản chí mà uổng công trình. Dù sao bây giờ đội banh Tự Cường của anh và cô cũng ít nhiều được người ta chú ý.

Cô thì sầu, thì mất ngủ bỏ ăn như viên thủ quỹ chẳng may bị thụt két, trong lúc Triệu Vỹ vẫn vô tâm, vẫn định ninh quỹ banh còn nhiều lắm. Hết sai cô chi sắm vật này món nọ, đến thao thao bất tuyệt nói về kế hoạch mới của mình.

Không thể để guồng máy đình trệ khi mới bắt đầu vận hành suôn sẻ. Cấn răng gồng hết về mình, cô quyết tâm giúp đội banh vững mạnh.

Và dù không ai dậy, Đinh Đăng cũng biết rằng: điều kiện thiết yếu tạo nên thực lực của một đội banh là cầu thủ. Muốn thi đấu tốt, thể lực của họ phải dồi dào. Lúc trước theo ba đến sân gol, cô để ý nghe các huấn luyện viên thường đề cập đến vấn đề này. Họ bảo: kỹ thuật vận động viên của ta rất khá, chỉ kém thể lực, chạy không lại nên mới dễ thua thôi.

Nên... từ hôm nay, cô quyết bồi dưỡng thể lực cho đội banh, nhất là Triệu Vỹ. Vừa lao lực cực nhọc trên bến cảng, lại vừa lao tâm chạy đôn chạy đáo lo cho đội banh, anh bây giờ ốm nhom, xanh mét như người bệnh.

Rút tiền từ ngân hàng xong, Đinh Đăng chạy ngay ra chợ mua một con gà. Chẳng biết làm món cầu kỳ, cô thấy nấu cháo, xé phay là gọn nhất. Chiều nay tập xong, cô sẽ mời cả đội banh vào bồi dưỡng, và nhất định cô phải ép Triệu Vỹ ăn hết cái đùi gà cho bằng được.

Có một đôi dép lạ đặt ngay ngạch cửa, làm bước chân cô bỗng e dè. Ai thế nhỉ? Đi đôi dép đẹp và sang vậy chắc là phải giàu lắm. Hồng lẽ lại thêm một mảnh thường quân đến ủng hộ đội banh? Ôi! Trúng mảnh rồi, trông tim Đinh Đăng đập nhanh, mừng rỡ. Đẩy cửa thật nhẹ nhàng, cô nhón chân lịch sự. Chưa kịp nhìn mặt người đó cô đã cúi đầu chào:

--Chào bác! Xin lỗi vì đã...

Câu chào chui tọt vào bụng khi người đàn ông quay đầu lại. Đôi mắt chớp lia, cô như không tin những gì mình vừa thấy kia là sự thật. Lẽ nào vị mảnh thường quân sang trọng kia lại là.. bà của cô?

Mình nằm mơ thôi, Đinh Đăng cắn mạnh vào môi đau điếng. Sự thật hiển nhiên rồi mà cô chẳng dám tin, chẳng dám mừng rỡ ào lên gọi một tiếng ba thương nhớ. Cứ ngỡ người ra, đôi mắt mở to cô nhìn ông không chớp.

Phản ông Hưng, tuy cũng có bất ngờ nhưng không đến nỗi quá bàng hoàng như Đinh Đăng. Dù sao, tâm lý ông cũng có chuẩn bị rồi. Lặng người ra nhìn cô, ông chỉ vì quá xúc động, quá giận thôi.

Lúc nghe chị giúp việc về học lại, ông đã giận lắm rồi, nhưng không ngờ đến đây, quan sát nơi ăn chốn ở của cô xong ông càng thấy giận hơn. Một tiếng ngồi chờ con, ông suy diễn bao nhiêu việc. Nghĩ đến cảnh con đêm hôm khuya khoắt, lạnh lẽo bên đường bán từng cái bánh bao, ông nghe đau nhói trong lòng. Nước mắt tuôn tràn, vừa thương vừa giận. Ông nghĩ mình phải đánh cho Đình Đang một trận nên thân.

Vậy mà... giờ đây nhìn thấy Đình Đang tròn xoe mắt nhìn ông, ông nghe bao giận hờn tan biến. Đây ắp nỗi nhớ thương, mi mắt cay xè, ông chỉ biết ào lên ôm lấy con, khàn giọng nói:

--Về với ba đi con!

Cảm động, thương ba lắm, nhưng nghe thấy chữ về, Đình Đang bỗng cảnh giác ngay. Cô nhìn ông như không hiểu:

--Về đâu chứ?

--Thì về nhà mình chứ về đâu nữa - Ôm Đình Đang vào lòng, ông nhẹ vuốt mái tóc thơm mùi nắng của con - Chị Lan đã kể ba nghe, con ở đây thật là cực khổ, về với ba đi Đình Đang!

--Chị Lan này thật là nhiều chuyện quá! - Bực bội trách chị ta xong, cô quay qua ôm cổ ông cười tươi rói - Chỉ nói xạo đó ba, con ở đây sướng thấy mồ, có cực khổ gì đâu?

--Chị Lan không nói xạo, chính mắt ba cũng thấy hết rồi, con ở đây bán bánh bao cực khổ lắm! Thôi bỏ đi, theo ba về - Nói đến đây, ông lại cúi lòng, đưa tay chạm mắt.

--Có cực khổ gì đâu, ba thiệt là.. - Khó chịu vì nước mắt của ông, Đình Đang nhăn mặt.

--Đình Đang, về đi con - Kiên nhẫn, ông nắm lấy tay con.

--Trời ơi, hôm nay sao ba dai vậy? Con đã nói không về là không về mà - Cù nhây cù nhua mãi, bực mình quá Đình Đang hét lên.

--Tại sao con không về chứ? Ở chỗ này có gì lưu luyến hả? Cái thằng khốn đó là ai? - Chịu hết nỗi, ông nói luôn cái bí mật mình đã hứa với người giúp việc sẽ giấu kín.

--Thằng khốn nào - Hết hỏi lại ông rồi Đình Đang mới hiểu. Cô nghe giận phùng phùng chị Lan. Chắc chị ta nói xấu Triệu Vỹ hết lời rồi, nên ba mới gọi Triệu Vỹ là thằng khốn - Ba đừng nói ầu nghe, người ta là người đảng hoàng đó.

Tường Đình Đang sẽ sợ xanh mặt đây đây chối. Không ngờ cô lại bình ra mặt, ông càng tức điên lên. Sẵn cây thước của Tuyết Ngân trước mặt, ông cầm lấy đập mạnh xuống bàn.

--Còn nói nữa, khai mau, quan hệ của con và thằng ấy thế nào rồi?

--Quan hệ gì? - Chưa từng thấy ba giận như vậy, Đình Đang thoáng chùn lòng. Cô e dè đưa mắt nhìn cây thước.

--Có phải con và nó đã yêu nhau rồi không? - Cây thước lại đập chát xuống bàn.

Giật nảy lên vì sợ, nhưng Đình Đang lại nổi nóng lên. Quá lắm mà, ba dám nghĩ cô hư thân mất nết như vậy hả? Tức quá, cô trợn mắt lên, hét lớn:

--Yêu hồi nào chứ? Ba không được xúc phạm con.

--Không yêu sao không chịu về? Bán bánh bao có gì vui mà đòi ở? - Cây thước lại đập xuống bàn gần tay Đình Đang như cảnh cáo. Sẽ là cô chứ không phải cái bàn đâu nếu còn bướng.

--Có, sao không - Lùi về sau một bước, né tầm cây thước, Đình Đang cãi lý - Ba thử ở lại bán một bữa coi có vui không?

--Không vui gì cả, vào dọn đồ về lập tức - Chia cây thước vào người đ, ông ra tối hậu thư - Mau lên!

--Không đi đó - Dậm mạnh chân, Đình Đang chu môi phụng phịu - Giỏi thì đánh chết luôn đi!

--Còn thách hả? - Cây thước đập mạnh vào mông đau điếng, cùng lúc cánh cửa bật mở vội vàng. Một gã con trai lao vào nhanh như gió.

Không nhìn thấy ông, hấn nắm tay Đình Đang nói luôn một tràng dài:

--Đình Đang, lớn chuyện rồi! Bà Tư mập đã bán miếng đất của tụi mình. Ông chủ mới bảo từ nay không cho tụi mình chơi banh ở đó nữa. Chưa hết, ông ta còn cho máy cày ủi hết cỏ chúng ta trồng đem bỏ.

--Thiệt không? - Quên mất cơn đau và người cha đang hầm hầm giận của mình. Đình Đang hỏi khẩn trương.

--Thật - Gã con trai cũng khẩn trương gật đầu - Máy anh trong đội banh đang cãi lý với người ta. Anh Võ bảo tôi vào nói cho Đình Đang biết.

--Được rồi, để tôi ra - Quẹt nhanh dòng nước mắt Đình Đang ào ra cửa, bỏ mặc ông Hưng cùng cơn giận, cùng cây thước đứng chờ vợ một mình trong căn phòng vắng. Gã thanh niên cũng hối hả theo sau Đình Đang, không kịp nhìn thấy vẻ mặt đặng đặng sát khí của ông.

Mình cũng có phần quá đáng. Đình Đang đi rồi, cơn giận dịu đi, ông thoáng nghe hối hận. Đánh con mạnh như vậy chắc là nó đau lắm. Nhịp cây thước xuống tay, ông thầm tính nỗi đau của con rồi nghe xót xa lòng.

Từ bé đến giờ, đây là lần đầu ông đánh con đau như vậy. Nguyên nhân gì đã khiến ông xuống mạnh tay? Tình thương của một người cha, lo lắng nhìn con trước bờ vực thảm ư? Ôi! Đình Đang con có hiểu lòng ba, hay đang oán hận, trách hờn?

Triệu Võ là ai? Cậu ta là người tốt hay kẻ xấu đây? Lạy trời, xin đừng run rui cho Đình Đang gặp phải gã sở Khanh, đồn mạt. Tuy Đình Đang thét bảo không yêu, nhưng ba đã nhận ra trong cách nói của con niềm tin yêu triu mến. Đừng đại dốt, đừng làm tin rồi khổ một đời nghe con gái.

--Ê, lẹ đi, lẹ ra coi cậu Võ với Đình Đang đánh lộn với người ta. - Kèm theo tiếng chân rầm rập chạy là tiếng gọi nhau ý ới lợt vào dòng suy nghĩ của ông.

Đánh lộn ư? Lại dính tới Đình Đang nữa? Như quỳnh lên, ông quăng đại cây thước lên bàn, không kịp xỏ chân vào dép, ông đuổi theo dòng người tuôn chạy.

--Không biết, tụi này chỉ cày mướn ăn công. Muốn gì, mấy người gặp ông chủ thỏa thuận đi - Trên sân cỏ, người tài xế lái máy cày cao giọng rồi nổ máy, về không muốn tranh cãi nữa.

--Thỏa thuận, dĩ nhiên là thỏa thuận rồi, nhưng ít ra anh cũng phải chờ chúng tôi nói chuyện xong mới cho máy chạy chứ? - Một thanh niên cao lớn để tóc dài mà ông đoán chừng là Triệu Võ, nói với lên.

--Chuyện đó anh hỏi ông chủ đi, chúng tôi không biết! - Gạt thắng được nhấc lên, chiếc máy cày một đường dài trên đất.

--Đứng lại, đứng lại không! - Kèm theo tiếng hét là một bóng nhỏ lao ra chặn trước đầu xe. Nguy hiểm quá! Tim ông như muốn vọt ra ngoài khi nhận ra bóng nhỏ đó là Đinh Đăng, là con gái cưng của ông. May mà người tài xế đã kịp thời đạp thắng.

--Muốn chết hả? - Xanh mặt người tài xế hét to.

--Ừ, muốn chết đó, giỏi thì cứ việc chạy tới đi - Hình hình mặt vẻ bất cần đời, Đinh Đăng ngồi luôn xuống trước bánh xe.

--Này, cô định giở trò gì đây hả? Sao lại ngồi trước đầu xe chứ? - Nhảy xuống xe, người tài xế bực mình gắt lớn.

--Chỉ không cho anh cày cỏ của chúng tôi thôi, nếu muốn, anh cứ cán chết tôi đi rồi cày tung cái sân này lên, dễ ợt à!

--Cô thách tôi đó hả? Nhảy lên xe, anh ta nổ máy như hăm dọa, bánh xe nhích chậm dần.

--Này, anh định cán chết người thật hả? - Thấy Đinh Đăng vẫn ngồi yên, ông Hưng xót ruột nhảy ra can thiệp.

--Chứ ông không thấy cô ta ngoan cố ngồi trước đầu xe của tôi sao? Cày trễ một ngày thì chết hay sao? Không phải chuyện của mình mà mặt ông cũng đỏ gay giận dữ.

--Nhưng ông cũng phải hiểu mà thông cảm cho tôi chứ! Tiền thuê máy cày mắc lắm - Như đuối lý, anh tài hạ giọng.

--Bao nhiêu có đủ không? - Một xấp tiền dày được quăng vào buồng lái trước cặp mắt sáng ngời của anh tài. Ông Hưng dứt khoát - Hãy tìm một lý do thanh minh cùng ông chủ, chờ bọn họ thỏa thuận xong, anh có thể trở lại cày, được chứ?

--Dạ được. - Không chút ngượng ngùng, gã tài xế bỏ xấp tiền vào túi - Nhưng mấy người nhớ thỏa thuận nhanh nhanh nhé. - Rồi vui vẻ gọi Đinh Đăng - Này cô bé, cô có thể đứng dậy cho tôi đi được rồi đó.

--Biết rồi - Hình mũi, nhãn mặt cùng gã tài xế, Đinh Đăng phui phui mông đứng dậy. Con mắt cô lừ lừ, không thềm nhìn đến ông Hưng cả nhắc bước đi. Bây giờ vết roi mới thật sự ngấm đau.

--Đinh Đăng, Đinh Đăng - Cả ông Hưng và Triệu Vỹ cùng đuổi theo sau lưng cô. Dừng chân, quay đầu lại, sợ ông làm bẽ chuyện mình, cô nói nhanh:

--Triệu Vỹ, em giới thiệu với anh ông Kim Hưng, một mạnh thường quân mới của chúng ta. Lúc này trong phòng ông đã có nhã ý tặng cho đội banh của chúng ta một triệu đồng đó.

--Ồ! - Đôi mắt sáng lên, Triệu Vỹ bắt tay ông bằng tất cả lòng trân trọng - Thay mặt đội banh, xin cảm ơn ông về số tiền cũng như về thái độ của ông lúc này.

--Tôi.... bắt gặp tia mắt sáng như sao của đ, không dám làm cho cô phật lòng, ông vào luôn vai kịch - Có gì đâu, chuyện nhỏ thôi mà.

--Mời ông vào nhà dùng chén trà, và hân hạnh mời ông ký tên vào sổ vàng danh dự của đội banh - Triệu Vỹ lịch sự chìa tay.

Muốn tiếp xúc để hiểu thêm con người anh lắm, nhưng.. Đinh Đăng đã quày quả bỏ đi, ông đành phải gượng cười từ chối:

--Xin lỗi, tôi muốn nói chuyện riêng với Đình Đang. Hẹn anh dịp khác vậy - Rồi hồi hã, ông đuổi theo cô đến cuối con đường.

--Đình Đang, cho ba xin lỗi, ba không cố ý, ba không muốn đánh con đâu. Về với ba đi con!

Lại vấn đề này, bước chân chợt dừng, Đình Đang tròn mắt, hai má phính to:

--Không về! Ba đã đánh con rồi, về chi nữa?

--Thì ba cũng đã xin lỗi con rồi, về đi! - Nhẹ nắm lấy tay con, ông năn nỉ.

--Đã nói không về mà! - Giật mạnh tay mình lại, Đình Đang đảo mắt nhìn quanh, sợ có ai nghe được lời của cô và ông.

--Được! - Ông cũng đổi chiến thuật đối phó - Con nhất quyết không về chứ gì? Ba vào gặp Triệu Vỹ đây.

--Ba gặp Triệu Vỹ làm gì chứ? - Đình Đang thét gọi theo bước chân ông, giọng xù đi - Anh ta không mắc mớ gì đến việc đi hay ở của con đâu.

--Chẳng mắc mớ gì thật - Nắm chắc phần thắng trong tay, ông từ tốn nói - Ba chỉ vào nói rõ tông tích của con với anh ta thôi. Để xem hã có còn dám chứa con nữa không cho biết - Nói xong, ông dợm bước chờ nghe một tiếng kêu giật lại của Đình Đang.

Quả nhiên, chưa được ba bước, ông đã thấy cô không chỉ gọi mà còn chạy theo, nét mặt khẩn cầu:

--Ba.... Dừng kể mà, năn nỉ đó! Con không giận ba nữa, được không?

--Không được! - Ông nhẹ lắc đầu - Muốn ba không nói, chỉ có một cách thôi. Là theo ba về lập tức. Sao? Quyết định đi, ba cho con năm phút.

--Ba!...

Biết năn nỉ chỉ uống công, Đình Đang không phí thời gian nữa. Toàn bộ trí óc cô tập trung để dành tính kế hoãn binh. Cách nào vừa giữ gìn thân phận, vừa được ở lại đây? Chà! Sao mà khó quá!

--Sao? Về hay để ba vào kể với cậu Vỹ đây? - Hạn định năm phút đã trôi qua. Nghiêm mặt nhìn Đình Đang, ông như đang nóng lòng chờ câu trả lời của cô.

--Con đành theo ba về vậy. - Hết cách rồi, Đình Đang yếu xìu trả lời ông.

--Tốt lắm! - Tươi ngay nét mặt, ông không ngờ mình thắng một cách dễ dàng như vậy.

--nhưng... ba phải cho con thêm một thời gian nữa. - Cô tìm cách hoãn binh - Ngay bây giờ con chưa thể theo ba về được.

--Tại sao? - Nghi ngờ, ông căng hết các giác quan ra đối phó. Biết ngay mà! Đình Đang đâu giản đơn như ông tưởng.

--Tại vì đội banh đang có chuyện lộn xộn, con là đội trưởng của họ, sao bỏ đi giữa lúc này được chứ? - Cô nói láo mà y như thật, chẳng chút bối rối nào.

--Con là đội trưởng của họ ư? - Ông thấy chuyện hoang đường quá.

--Đúng vậy - Cô nhìn ông không chớp mắt - Lúc này bộ ba không nghe một cầu thủ trong đội banh kêu con ra giải quyết sao? - Ngưng một chút, cô nói thêm - Cho ba biết đội banh này do con thành lập đó.

--Vậy còn Triệu Vỹ? -- Đôi mày ông nhíu lại. Đường như ông đã bị cô làm cho xiêu lòng rồi.

--Triệu Vỹ hả? Ảnh chỉ là đội phó thôi. Ở đây mọi chuyện lớn nhỏ đều qua tay con cả. Làm sao theo ba về được bây giờ, tiền bạc chưa bàn giao, lộn xộn lắm ba à!

--Vậy thì sao hả? --Ông bắt đầu nghe rồi rầm.

Cắn ngón tay, Đinh Đang quyết định:

--Ba cho con ở lại thêm vài ngày nữa. Chừng nào vụ sân cỏ giải quyết xong, con nhất định trở về ngay không nài nỉ.

--Thật không?

--Thật chứ! - Gật đầu một cách chắc chắn với ông, Đinh Đang nghe khoái trong lòng. Ba bị cô dụ rồi. Chờ thỏa thuận xong vụ sân cỏ à? Chắc còn lâu ghê lắm - Con hứa với ba, nhất định sẽ về liền khi sự việc giải quyết xong - Thấy ông vẫn còn do dự, cô nói thêm - Nếu con thất hứa, chừng đó ba đem bí mật của con kể cho Triệu Vỹ cũng chưa muộn mà.

--Nhưng con cũng hứa với ba, không được dây dưa vào chuyện cảm tình trai gái với cậu ta - Như chưa tin, ông đặt thêm điều kiện - Và phải quay về ngay khi sự việc được giải quyết xong.

--Biết rồi, biết rồi mà, ba nói dai quá đi - Thoáng thấy bóng Triệu Vỹ xa xa cuối con đường, sợ anh lại gần rồi sinh ra nhiều phiền phức, cô vừa đẩy ông vừa nói đại cho ông được yên lòng - Còn chuyện yêu đương, ba an tâm đi, Triệu Vỹ có bồ rồi, là hoa hậu Thanh Thanh đẹp lắm. Anh hông thèm cái con Đinh Đang xấu xí của ba đâu.

--Thiệt hả? - Vẫn bán tín bán nghi, ông không muốn bước.

--Thiệt mà có bao giờ con nói dối đâu mà ba phải nghi ngờ chứ? Chú Thanh, chờ ông chủ đi đi - Mở cửa xe, cô gần như xô ông vào, rồi nháy mắt ra hiệu cho viên tài xế nổ máy xe.

Chiếc xe phóng đi rồi, Đinh Đang mới thở phào ra nhẹ nhõm. Hú vía, Triệu Vỹ và dòng người đang từ từ tiến lại gần.

Thọc tay vào cái lỗ trên vách lá, ngoáy cho cái lỗ rộng ra xong, Đinh Đàng đặt con mắt của mình vào, cố nhìn xuyên bóng tối ra khoảng sân rộng ngoài kia, cô thật nóng lòng muốn biết hai con người đang ngồi trên chiếc xích đu nói những gì?

Nói những gì mà hơn một tiếng rồi vẫn chưa hết chuyện? Trời ơi, ngồi đứng không yên, cô tức mình đá mạnh vào tấm vách. Sao cô muốn ra đuổi người con gái đó về ngay tức khắc. Bởi, không phải ia xa lạ, cô chính là hoa hậu Thanh Thanh.

Mấy ngày liền, chẳng biết cô ta mắc phong gì cứ đến nhà tìm anh liên tục. Sáng trưa, chiều tối, kiên nhẫn như con lắc đồng hồ, quyết gặp anh cho bằng được. Hôm đó bị anh cho leo cây, đau như vậy mà cô ta chẳng giận chút nào, còn dịu dàng mua một giỏ trái cây kèm theo lẵng hoa tươi làm quà cho anh nữa.

Lẵng hoa thì cô chẳng thèm đâu, còn giỏ trái cây, nãy giờ trong cơn giận cô đã sài hết hơn nửa giỏ. Cũng may toàn đồ mát, không thì cô cháy đến nơi rồi.

Đinh Đàng không hiểu, và cũng chẳng thèm để tâm chú ý đến làm gì cơn giận vô cớ trong lòng cô. Chỉ biết là hiện tại cô thù Thanh Thanh kinh khủng, như trong đời cô chưa phải thù ai như thù cô ta vậy. Ngồi trong buồng hoài tù chân quá, cô vờ chăm một bình trà, lịch thiệp bung ra, quyết bắt tại trận một hành động là loi, âu yếm của hai người. Để làm gì? Cô cũng không biết nữa.

Nhưng... bất ngờ cho cô, trên ghế xích đu chẳng có nụ hôn, cũng chẳng có bàn tay nào nắm bàn tay nào cả. Qua cửa sổ, cô chỉ thấy một Thanh Thanh xoa mái tóc dài che nghiêng, gương mặt đẹp đắm đầy nước mắt. Triệu Vỹ ngồi bên cạnh, điều thuốc đỏ trên môi, vẻ dăm chiêu tư lự.

Họ vừa cãi nhau ư? Tự nhiên nghe hồi hộp, cô thôi không bước ra ngoài. Cầm nguyên khay nước trên tay, Đinh Đàng tưởng mình nín thở, chờ đợi theo câu chuyện.

Thật lâu trong im lặng nặng nề, Đinh Đàng nghe được tiếng tim mình đập mạnh, tiếng côn trùng rả rích kêu ngoài kia, tiếng thút thít của Thanh Thanh và cả tiếng thở dài nặng nhọc thoát ra từ lòng Triệu Vỹ. Anh chắc đang khó xử chuyện gì? Đinh Đàng cắn môi thầm đoán.

--Thanh Thanh! - Cuối cùng Triệu Vỹ cũng lên tiếng trầm trầm - Anh biết, chỉ nói tiếng xin lỗi với em không là chưa đủ. Nhưng ngoài tiếng ấy ra, giờ đây, anh không còn tiếng nào để nói cùng em cả. Hãy thông cảm cho anh!

Xi! Đinh Đàng nghe nóng mũi. Việc gì anh phải hạ mình nói dài như vậy? Giận hờn à? Kệ cô ta đi. Tự cô ta thôi. Ai biêu con gái mà yêu con trai trước. Chẳng tội nghiệp cho Thanh Thanh một chút nào, cô chỉ xót xa giùm Triệu Vỹ. Trông anh buồn quá.

--Lẽ nào, với từng ấy kỷ niệm đậm đà anh không có chút luyến lưu nào? Cũng như chẳng có chút cảm tình thật nào đối với em?

Nhẹ kéo khăn lau lệ, giọng Thanh Thanh nhẹ như làn khói.

--Hay là anh tội nghiệp em! Sợ em vì anh phải hy sinh? Không đâu, em thật sự yêu anh, em không cần dư luận. Địa vị hoa hậu này đối với em không quan trọng. Chỉ có anh thôi. Triệu Vỹ xin anh đừng mặc cảm. Dù hiện tại, sự nghiệp anh chưa có, nhưng cần gì, chúng ta sẽ tạo dựng từ đầu. Em đã nói với ba của em rồi, ông ấy đồng ý và sẵn sàng nhận anh vào công ty bất cứ lúc nào. Nghe em đi Triệu Vỹ!

Cô ta yêu Triệu Vỹ thật ư? Tự nhiên Đinh Đàng nghe đôi chân mình run rẩy dưới thân mình. Những giọt nước mắt chân thành của Thanh Thanh, sao cô sợ Triệu Vỹ mềm lòng quá. Bởi, từ lúc nào không biết, anh đã xoay hẳn người về hướng Thanh Thanh. Đôi mắt đầy triu mến, anh nhẹ nhàng lau lệ cho cô:

--Nín đi Thanh Thanh, đừng khóc nữa! Em làm anh đau lòng quá. Anh hối hận thật nhiều. Anh thật không biết nói sao cho em hiểu nữa. Trước chân tình của em, anh xấu hổ quá. Đừng yêu anh, đừng tốt với anh như vậy. Anh không xứng đáng với em đâu. Anh chỉ là một thằng khốn nạn, tiểu nhân thôi. Anh đã cợt đùa trên tình cảm đẹp của em. Thanh Thanh, giá mà em biết được, lúc đó theo đuổi, tán tỉnh em, anh chỉ vì một lời thách thức của đám bạn thôi. Thấy em kiêu kỳ quá, họ đã chọc chơi...

--Không, anh đừng nói - Chợt cắt ngang lời, Thanh Thanh bịt kín tai mình lại - Em không nghe và không tin đâu. Rõ ràng lúc đó, anh đến với em bằng tình yêu, bằng sự rung động của trái tim. Anh đã nói với em như vậy, có đúng không?

--Anh chỉ gạt em như từng gạt bao cô gái khác thôi. Thanh Thanh... em chửi anh đi, đánh anh đi, anh khốn nạn lắm phải không? Thương anh làm gì chứ? - Gục đầu lên thành ghế, Triệu Vỹ vật mình đau khổ.

--Không, em không đánh, không chửi anh đâu - Sau phút bất động, sững sờ, Thanh Thanh nhẹ ôm lấy mặt anh một cách yêu thương - Dù anh thế nào, ra sao, anh vẫn là một Triệu Vỹ thần tượng trong em. Em yêu anh, không cần biết anh là hạng người gì. Chuyện cũ quên đi, chúng mình làm lại từ đầu được không anh?

Nỗi ác cảm với Thanh Thanh tự lúc nào biến mất khỏi Đinh Đăng. Nước mắt bắt đầu rơi, cô khóc tội nghiệp cho cô gái nặng tình, tội nghiệp cho Triệu Vỹ gặp cảnh trái ngang, và tội nghiệp luôn cho mình nữa. Cô muốn anh đừng làm khổ Thanh Thanh, nhưng lại muốn anh đừng bỏ nơi này, bỏ cô.

--Nhưng tình yêu đòi hỏi sự tự nguyện từ hai phía. Anh không thể ép lòng, làm khổ em thêm lần nữa. Thanh Thanh à...

Không còn đủ can đảm đứng nghe những lời đối thoại yêu thương tuyệt vọng tội nghiệp của Thanh Thanh, Đinh Đăng đặt mạnh khay nước lên bàn ù chạy ra sau. Ngã nhào lên tấm đi văng, cô khóc ngon lành.

Chuyện của người ta mà.. cô nghe tim mình đau nhện, nghe mang đầy mặc cảm như chính bản thân mình gây nên tội. Để bỗng nhiên cô thấy mình có lỗi với Thanh Thanh nhiều quá. Cứ như vì sự xuất hiện của cô làm Triệu Vỹ bỏ Thanh Thanh không bằng vậy. Phút giây này, nếu ba đến, cô sẽ theo ông về lập tức, không một tiếng kêu ca nài nỉ. Cô sẵn sàng làm người cao thượng, nhường Triệu Vỹ lại cho Thanh Thanh, và sẽ chúc cho hai người hạnh phúc. Tâm hồn cô như xoa dịu với ý nghĩ ngộ nghĩnh của mình.

Chợt trong tiếng khóc đứt quãng của mình, cô thoáng nghe có tiếng ai nức nở. Thanh Thanh khóc lớn vậy sao? Chắc là có chuyện gì? Chống tay nhô dậy, cô nghe tiếng khóc phát ra từ một hướng khác, gần hơn.

Lia tia mắt về phía âm thanh vừa phát. Đinh Đăng ngạc nhiên nhận ra người đang ngồi thu lu một đồng trong bóng tối khóc nghẹn ngào.

--Chị Tuyết Ngân! Sao chị khóc? - Quên mất nỗi buồn cùng tâm sự của mình, cô chạy vội đến bên Tuyết Ngân, lo lắng hỏi - Chị về quê với anh Phong lên hồi nào, sao em không biết? Ảnh làm chị giận à?

Như tui thân hơn, Tuyết Ngân òa khóc lớn, bờ vai gầy cứ từng chập run lên.

--Chị sao vậy? Sao lại khóc? Kể em nghe! - Ôm lấy vai chị, Đinh Đăng như muốn được sẻ chia tâm sự - Anh Phong đâu rồi?

--Đinh Đăng - Chợt gục đầu vào vai cô, Tuyết Ngân khóc nghẹn ngào - Chị khổ quá, Đinh Đăng ơi.

--Sao chị khổ vậy? Nhà chị có chuyện buồn hả? Kẹt tiền có phải không? Hồng sao đâu, giải quyết được mà, chị đừng có khóc - Nghĩ đến tờ chi phiếu cuối cùng trong túi, Đinh Đăng an ủi chị.

--Không phải, không phải tiền mà là anh Phong. Anh ấy đòi chia tay với chị - Nói xong, Tuyết Ngân ụp mặt vào hai bàn tay òa khóc, nước mắt từng giọt rơi thánh thót xuống chân.

--Đòi chia tay với chị? - Như nghe chuyện hoang đường, Đinh Đăng hét lớn về không tin - Sao kỳ vậy? Chắc hiểu lầm thôi, anh yêu chị lắm mà.

--Không hiểu làm đâu. Hôm qua lúc chia tay ở bến xe, anh đã nói rõ ràng - Vẫn không ngẩng đầu lên, Tuyết Ngân nói trong tiếng nức.

--Chia tay ở bến xe ư? - Đinh Đăng thấy ngạc nhiên - Sao bảo anh ấy theo chị về quê lấy có ăn giỗ ra mắt họ hàng nhà chị?

--Chị cũng đinh ninh như vậy nên vui lắm. Nhưng không ngờ, lúc ra đến bến xe, anh ấy bảo có chuyện phải đi, không theo chị về quê được. Còn nói... anh và chị không hợp tính nhau, nên chia tay thì hơn.. Nói đến đây, đầu khổ quá, nước mắt nghẹn mất lời.

--Đâu có, em thấy hai người hợp lắm mà - Như có Kiệt Phong trước mặt, Đinh Đăng nhăn trán - Chắc có chuyện gì rồi. Một lát anh Phong về, em phải hỏi cho ra lẽ.

--Anh không về nữa đâu, em đừng hỏi uổng công.

--Ừa?

--Lúc sáng anh có về, để lại bức thư này rồi dọn đồ đi rồi - Móc túi trao cho Đinh Đăng phong thư nhàu nát, Tuyết Ngân lại ụp mặt vào tay khóc òa.

Sao lại như vậy được? Lơ lửng như kẻ mất hồn, Đinh Đăng mở phong thư, nghe giận sôi gan trước lời lẽ vô tình của gã đàn ông bội bạc:

...Tuyết Ngân! Khi em nhận được bức thư này thì tôi đã đi xa, thật xa rồi, em đừng dò tìm, đừng mong mỏi uổng công. Bởi từ nay tôi không còn là tôi nữa. Nghèo hèn, khốn khổ, phải ngồi vá từng chiếc ruột xe. Chịu nghe lời sỉ nhục để nhận về từng đồng xu lẻ.

Bất ngờ lắm phải không? Nhưng em đừng vội trách tôi, có trách thì trách Đinh Đăng kia. Cô bé đã bày mưu lập kế biến tôi từ một đại công tử thành chàng cuội, đưa tôi đến gặp em, để xảy ra có sự.

Tôi không có ý định dối gạt tình cảm em. Từ lâu, tôi vẫn ngỡ em là tình yêu là lẽ sống của tôi. Nhưng bất ngờ, khi đối diện với Thanh Thanh tôi mới biết mình lầm. Tình yêu đích thực của tôi là cô ấy, không phải em.

Tôi phải trở về địa vị cũ của mình để mưu cầu hạnh phúc. Em đừng buồn, hãy coi đây là bản nháp của một tình yêu không trọn vẹn. Chúc em mau quên tôi và nhanh chóng tìm được nguồn vui mới.

Kiệt Phong"

--Khốn nạn! - Quăng mạnh bức thư xuống đất, dùng hai chân dẫm lên rồi Đinh Đăng vẫn chưa thấy hả giận - Trơ trên, vô liêm sỉ đến thế là cùng. Thật không ngờ trên thế gian này còn có người sở Khanh như Kiệt Phong được. Nhất định ngày mai em sẽ bắt anh ấy đến đây hỏi cho ra lẽ. Con gái người ta bộ muốn yêu là yêu, muốn bỏ là bỏ sao chứ?

--Biết nói sao hơn, tại số chị nó vậy rồi - Cúi nhặt bức thư lên vuốt cho phẳng phiu, cẩn thận cất vào túi áo, Tuyết Ngân nhẹ thở ra - Trách ai được chứ?

--Cũng tại em không, tài lạnh làm mai Kiệt Phong cho chị - Nghe lương tâm cắn rứt, Đình Đang tự trách mình - Thấy bộ dạng anh ta đàng hoàng như vậy, ai ngờ cũng là hạng sở Khanh. Nếu biết trước, em thà để chị yêu Triệu Vỹ còn hơn.

--Chuyện tình yêu mà em nói nghe đơn giản quá, như món quà san qua sót lại - Đang buồn mà Tuyết Ngân cũng phải buồn cười trước cách nói của Đình Đang - Chị với Triệu Vỹ không hợp nhau, dù không có Kiệt Phong chị cũng không yêu anh ấy.

--Vậy... rồi chị tính sao?

--Tính sao hơn - Tuyết Ngân cười buồn, đôi mắt dõi xa xăm - Đành phó mặc cho duyên phận. Ai bảo mình xấu xí, vô duyên hơn người ta làm gì chứ?

--Chị không xấu xí, vô duyên đâu, tại anh ta ngu thì có - Đình Đang vẫn còn nghe tức trong lòng. Nhất định khi trở về cô sẽ mắng ba, bảo ba chửi anh ta một trận. Đồ ham sắc, mới chuồng cũ vong. Chết đi cho khuất mắt, Đình Đang trù ẻo cho luận án tốt nghiệp của anh bị điểm không, cho tương lai tối tăm mù mịt luôn.

--Chị Ngân à, chị có muốn em bảo anh Hải (Hải là con dì Ba) kêu người đánh Kiệt Phong một trận không? - Tự nhiên, cô muốn dùng cách này xoa dịu vết thương lòng cho Tuyết Ngân.

--Đừng em, đừng làm vậy -- Như sợ hãi, Tuyết Ngân vội lắc đầu - Chị không muốn chia tay nhau để trở thành thù địch. Dù Kiệt Phong có thế nào, trong lòng chị vẫn giữ mãi ấn tượng đẹp về anh.

Lại một người con gái lụy vì tình. Đình Đang kêu thầm trong dạ rồi nghe tức trong lòng. Quái, trong tình yêu sao con gái nhận nhiều thua thiệt vậy? Hết Thanh Thanh rồi đến Tuyết Ngân. Ai cũng đẹp, cũng hiền lành, tốt bụng, sao gặp toàn cay đắng trái ngang. Phải chăng tình là dây oan nghiệt, là cay đắng phũ phàng như lời một bài ca mà con người ta ai cũng phải một lần vấp ngã?

Hai người con gái cô gặp trong đời đều gặp cảnh trái ngang trong duyên nợ. Còn cô thì sao? Có phải khổ, phải đổ lệ vì tình? Cắn răng nhận phần thua thiệt về mình mà không một lời than oán?

Ồ, không đâu! Đình Đang vội lắc đầu. Cô tự bảo mình chẳng bao giờ đại đột khổ đau như họ. Nếu kẻ cô yêu đem lòng phản bội, cô sẽ đến gặp, sẽ mắng cho một trận rồi lập tức quên ngay. Nhớ làm gì bọn sở Khanh, phụ nghĩa, bạc tình. Trên đời này, bộ hết đàn ông rồi sao chứ?

Nói là nói vậy, còn sự thật thì sao? Cô vẫn chưa yêu, và chưa biết mặt người đàn ông sắp bước vào đời cô, làm khổ cô mà. Hãy chờ xem, Đình Đang này nói và làm có đúng với nhau không?

Đẹp quá! Như lần đầu lạc vào cảnh bồng lai, Đinh Đang tròn đôi mắt, giữa trời biển mênh mông không biết đâu là bờ bến, cô và Triệu Vỹ như hai con người tiền sử cạnh bên nhau.

--Em sợ hả? - Thấy cô bàng hoàng ngẩn người ra, Triệu Vỹ lại lo cô hết hồn - Coi vậy chứ không xa lắm đâu. Vào khuất mồm đá kia là thấy bờ liền - Ngưng một chút cho cô an tâm, anh nói thêm - Anh bơi giỏi lắm, mình lại có phao, hồng sao đâu.

Dĩ nhiên là không sao rồi, cô biết rõ. Mà dù có sao cô cũng đâu có ngán. Mang danh lì lợm quen rồi, chuyện rợn người hơn cô còn dám, huống hồ gì...

--Anh ra chi ngoài này cho xa vậy? - Đã lỡ đóng kịch không biết bơi với anh rồi, Đinh Đang phải diễn luôn cho giống - Không sợ cá mập sao?

--Sợ! - Triệu Vỹ bỗng cười giòn - Nói thật với em, trên đời này anh chưa biết sợ là gì cả. Càng nguy hiểm anh lại càng thú vị. Anh thích đương đầu với kinh ngư lắm, em có sợ không?

Chiếc đầu nhẹ lắc, đôi mắt Đinh Đang mở to nhìn anh đầy ngưỡng mộ. Qua làn nước xanh trong, thân hình anh hiện lên cường tráng, vững vàng.

--Nhưng nếu cá mập bắt em, anh có cứu không? - Nói xong nghe rờn rợn cô đảo mắt nhìn quanh.

--Không cứu! - Triệu Vỹ cười giòn - Cứu làm chi con nhỏ khó chịu, khó chịu như em chứ.

--Anh! - Biết anh đùa, anh chọc mình thôi, sao Đinh Đang nghe giận quá. Nhân cơn sóng vừa ập tới, cô nghiêng rặng dậm mạnh chân, làm chiếc phao mất thăng bằng lật úp.

--Đinh Đang - Triệu Vỹ nhào người theo nhưng không kịp. Bởi không ngờ cô biết bơi, anh nào hay hiện tại Đinh Đang đang ở sau lưng mình, trong một khoảng cách không xa lắm. Đôi mắt tinh ranh, cô thích thú nhìn anh sợ cuồng cuồng.

--Đinh Đang, anh nói chơi thôi. Sao không cứu em được chứ? Đinh Đang, em ở đâu? - Giọng anh vang lớn, ngân dài trên mặt biển, Đinh Đang nghe rõ từng lời, rất mát lòng hả dạ, nhưng cô chẳng dại gì ra mặt. Bơi nhanh đến ghềnh đá, tìm một chỗ nấp cho kín đáo, cô muốn biết khi tưởng mình đã chết, cảm giác của Triệu Vỹ sẽ ra sao?

Thật rồi sao? Như chưa tin, Triệu Vỹ thận người ra nhìn mặt nước mênh mông trước mắt mình. Im lìm quá, biển như vô tư, vô tội, như không phải vừa nuốt mất một hình hài nhỏ bé đáng thương.

Chiếc phao dập dềnh, trôi càng lúc càng xa về phía đại dương, nhưng Triệu Vỹ vẫn đứng lặng yên bỏ mặc. Mắt sững sờ, bất động dõi ra xa.

--Không! chột hét to, dậm mạnh tay xuống biển, Triệu Vỹ không tin đây là sự thật. Đinh Đang nhỏ nhắn đáng yêu, nhân từ tốt bụng. Không thể nào đoán mạng như vậy được. Anh phải tìm, phải cứu cô dù có phải tát cạn biển Đông.

Bơi, bơi như cuồng dại, Triệu Vỹ mong bàn tay mình chạm được bàn tay cô. Hai hàm răng và vào nhau vì lạnh, có lúc chạm nhằm rong biển dưới chân, anh lại mừng, lại ngỡ là cô.

Trên ghềnh đá, Đinh Đang không bỏ qua một cử chỉ dù nhỏ nhất nào của anh. Cô không ngờ Triệu Vỹ lại quan tâm, lo lắng cho mình nhiều như vậy. Nước mắt rơi trong sung sướng, ghen ngào, cô muốn được nhào vào lòng anh lập tức.

Lúc Triệu Vỹ đưa tay vuốt mặt, cô đã thấy những giọt lệ buồn thương của anh nhỏ xuống biển xanh. Cô muốn thét gọi anh, bảo anh hay mình còn sống. Nhưng... vì nóng lòng tìm cô, anh đã bơi quá xa ghềnh đá. Cộng thêm tiếng sóng vỗ rì rào, làm sao anh nghe được!

Còn bơi ra... Đinh Đang không dám. Gió mạnh, biển bắt đầu dậy những con sóng lớn. Cô sợ mình đuối trước khi đuối kịp anh. đành phải đứng chờ anh bơi trở lại gần rồi gọi vậy.

Nhưng... như say mồi, Triệu Vỹ bơi càng lúc càng xa. Giờ đây, trước mắt cô anh chỉ còn là một chấm đen nhỏ xíu cuối chân trời. Sao bây giờ? Đinh Đang nghe sợ cuống cuống nhìn bóng chiều dần khuất. Cô sợ anh đuối sức rồi xảy ra chuyện quá. Chắp hai tay, quỳ luôn xuống mồm đá gập ghềnh, cô vái ông biển phò hộ cho Triệu Vỹ.

Cũng tại mình không. Nguyên cầu không được, cô bực bội đâm mạnh xuống đầu mình. Nghe làn gió thổi qua mang theo hơi lạnh, cô thương cho Triệu Vỹ phải trầm mình dưới nước lâu như vậy, anh hẳn là lạnh lắm rồi.

Ngồi đứng không yên, cô van cầu mặt trời đừng vội chìm xuống biển. Trời ơi, sao bóng tối cứ đến dần, mà Triệu Vỹ vẫn mãi mê lặn hụp một mình trên biển vắng.

Làm cách nào cho anh thấy mình đây? Lựa mồm đá cao nhất leo lên đứng. Vẫy mồi cả tay vẫn không có chút ấn tượng nào cùng Triệu Vỹ. Chán chường ngồi xuống, cô bỗng nghĩ đến việc đốt lửa để thu hút sự chú ý của anh.

Đúng rồi! Như kẻ đang u mê vụt sáng, Đinh Đang đảo mắt nhìn quanh tìm cách làm ra lửa. Trong một quyển sách, người ta có nói, đá va vào nhau có thể làm ra lửa. Đá ở đây thiếu gì, nhưng lấy gì để dẫn lửa đây?

Giữa ghềnh đá cheo leo giữa biển, cô biết tìm đâu ra củi để đốt đây? Cũng như không. Cô quăng mạnh hai hòn đá, thở dài thất vọng.

Đúng rồi! Đôi mắt sáng lên. Không cần nghĩ ngợi, Đinh Đang lột luôn bộ bikini duy nhất trên người xuống. Rồi hì hụi đập hai viên đá vào nhau cho tóe lửa.

Trầy trật, khó khăn lắm. Phải hơn nửa tiếng đồng hồ với mười lần đập phải tay chảy máu cô mới mồi được lửa. May mà bộ bikini bị phơi nắng cả buổi chiều, khô giòn, chịu cháy.

--Triệu Vỹ, quay về đi, em ở đây, em chưa chết đâu. - Cầm chiếc áo ngún lửa, ngùn ngụt khói, leo lên mồm đá cao, Đinh Đang vừa la vừa quay tròn tạo sự chú ý của anh.

Mình có mơ không nhỉ? Đang bơi trong tâm trí loạn cuồng, chợt nghe văng vẳng bên tai lời ai gọi, Triệu Vỹ ngẩng đầu lên ngơ ngác. Hay là Đinh Đang đã chết rồi, linh hồn cô đang gọi anh quay trở lại. Không, dù có chết, anh cũng quyết tìm cho ra cô.

--Triệu Vỹ, quay lại đi, em ở đây, em chưa chết đâu.

Rõ ràng tiếng đ, không phải là ảo giác. Đảo mắt nhìn bốn phía biển xanh, Triệu Vỹ không tìm được tiếng thét vang mừng rỡ.

Sự thật rồi, Đinh Đang đứng gọi anh trên ghềnh đá. Xa lắm, không nhìn rõ nhưng không hiểu sao anh lại tin là cô. Dù hết sức mỏng manh như làn khói nhỏ yếu ớt tan dần trong màn đêm u tịch. Anh vẫn tin, vẫn đầy hy vọng. Để một rá người vẫn sải nhanh những bước dài về phía cô. Ráng lên, Triệu Vỹ tự động viên mình.

Ráng lên anh, ráng lên Triệu Vỹ! Nhìn anh sỏi từng bước bơi nặng nhọc, Đinh Đàng biết Triệu Vỹ đuối lắm rồi, tiến đến sát mép nước, cô sẵn sàng bơi ra cứu trợ nếu chẳng may anh gặp bất trắc gì.

Từng sỏi, từng sỏi một nặng nề, cuối cùng Triệu Vỹ cũng tiến sát tới mép đá. Một tay bấu chặt lên hòn đá mồ côi, Triệu Vỹ hào hển hỏi, lòng thầm cầu mong cô đừng như ảo ảnh lung linh trước mắt mình.

--Đinh Đàng, có thật là em còn sống đó không?

--Đừng nói nhiều, lên bờ đi! - Mừng phát khóc lên được, Đinh Đàng dùng hết sức bình sinh kéo Triệu Vỹ lên bờ. Xót xa nhìn thân thể anh tái lạnh.

--Đinh Đàng, em còn sống thật rồi, không phải là anh nằm mơ phải không? - Sỏi người ra trên đá nghe chân tay rã rời. Triệu Vỹ cố nhướn mắt lên nhìn cô. Bây giờ anh mới thấy mệt, thấy lạnh cóng người. Buồn ngủ quá!

--Không, anh không mơ. Em còn sống thật đây mà.

--Vậy thì mừng rồi - Nói được bấy nhiêu lời, sức lực như tan biến cả, Triệu Vỹ ngoẹo đầu sang bên ngủ ngon lành. Mặc cô lay gọi cách nào cũng không tỉnh lại. Anh đã mệt quá rồi!

Đặt tay lên mũi Triệu Vỹ, an lòng nghe anh thở điều hòa, Đinh Đàng ngồi yên bó gối nhìn anh ngủ. Gương mặt an lành, nụ cười rạng rỡ vẫn còn đọng trên môi trông đẹp lạ dưới ánh trăng mờ ảo. Nhẹ tay chạm vào làn tóc anh rồi bời, ướt sũng cô bỗng thấy anh gần gũi thân thương lạ. Như ruột thịt, như một phần cơ thể anh từ bao giờ vậy. Để cô sắt se lòng không chịu nổi, lo cho anh bị gió đêm thổi lạnh.

Đinh Đàng cũng lạnh, cũng co ro. Nhưng.. cô lại không màng. Chỉ lo, chỉ nghĩ đến anh thôi. Cả ngày dầm nước, trúng cơn gió này, làm sao anh chịu nổi?

Cẩn nhẹ môi suy nghĩ, chợt nhớ đến một cảnh xem được trong phim, cô liền nhẹ nhàng nâng anh ngồi dậy. Đặt đầu anh vào sát lòng mình, cô quyết dùng thân mình che gió cho anh...

Một cái gì nhồn nhột cứ chạm vào mũi làm Triệu Vỹ không sao ngủ được. Hắt xì hơi một cái thật to, mở mắt dậy, anh ngạc nhiên nhận ra mình nằm trong vòng tay ấm áp của Đinh Đàng.

Thoáng bất ngờ, hốt hoảng nhưng anh nhớ ra ngay. Lay trời, vậy là Đinh Đàng không chết!

Nhẹ nhẹ chống tay ngồi dậy, anh kinh hoàng nhìn cô mặc phong phanh. Dưới ánh sáng lơ mơ của ánh trăng đêm, anh như Lưu Nguyễn lần đầu lạc bồng lai tiên cảnh.

Chao ôi! Liệu thế gian này có bức tranh nào đẹp hơn bức tranh trước mắt anh? Giữa không gian yên tĩnh, giữa hàng vạn vì sao lấp lánh, biển trời là một màu đen không phân ranh giới. Giữa muôn trùng tiếng sóng vỗ rì rào, là một thiên thần đang ngồi ngủ. Lặng yên, bất động cô như linh hoạt lạ thường bởi mái tóc dài thả lòa xòa trong gió lộng.

Là kẻ từng trải, nhiều kinh nghiệm, thân thể một người con gái với Triệu Vỹ chẳng lạ lùng gì. Nhưng hôm nay, trước tư thế ngủ ngồi của Đinh Đàng, nhìn cô dưới ánh trăng, Triệu Vỹ bỗng nghe lòng rung động một cách khác thường.

Vô tư hồn nhiên quá! Đinh Đàng ngủ đẹp như áng mây lành. Tinh khiết như giọt sương vừa đọng trên cành lá. Cô ngủ ngon lành, say sưa trong mộng đẹp, ngoan như đứa trẻ.

Nhìn sang bộ bikini của cô giờ chỉ còn một mảnh, bé xíu như bàn tay, cháy xém bên ghềnh đá. Không cần đoán, anh cũng hiểu cô dùng cách nào để ra hiệu cho mình.

Ngủ ngốc quá! Sờ tay lên trán cô mắng yêu, Triệu Vũ lại thấy buồn cười. Trên thế gian này, ngoài cô ra, chắc chẳng ai nghĩ ra kẻ sách trẻ con kỳ cục ấy. Lớn ngàng này vẫn vô tư không chịu nổi. Cô tưởng mình mới mười ba hay sao chứ!

Lại còn dùng thân nhiệt ủ ấm cho anh nữa. Cô như không biết đến câu "nam nữ thọ thọ bất tương thân". Coi anh như con gái, như bạn đồng trang lứa, ôm ngủ ngon lành như vậy.

Đình Đăng vẫn là cô bé. Một chút gì giống như nỗi thất vọng thoáng qua nhanh. Khẽ thở dài, Triệu Vũ vòng tay ôm gọn cô vào lòng. Thôi thì tưng thế tưng quyền. Coi cô như em gái của mình cũng được.

Vòng tay của anh đã làm Đình Đăng giật mình chợt thức. Mỉm cười, cô nhìn anh bằng đôi mắt sáng long lanh như những vì sao đêm sà xuống thấp:

--Anh tỉnh rồi à? Báo hại em lo quá. Phải ngồi canh anh mãi, không dám ngủ chút nào.

Cô nói y như người vừa thức dậy là anh chứ không phải cô.

--Vậy thì... cảm ơn nghe! - Quay mặt giấu nụ cười vào bóng tối, Triệu Vũ chợt muốn siết chặt vòng tay, ôm cứng cô, trời ơi, người đâu mà dễ thương đến lạ lùng.

--Không có chi. À! Ủa... - Đình Đăng đã nhận ra mình đang nằm giữa vòng tay rộng của anh - Sao kỳ vậy? Lúc này... em ôm anh, chứ đâu phải... A! Anh thức dậy lâu rồi có phải không?

Chẳng có cách nào để chối, Triệu Vũ nhẹ gật đầu. Nghe tóc cô thơm lừng mùi sữa bay quện trong hương biển.

--Lạnh quá! - Co người nhỏ hơn trong lòng Triệu Vũ, cô vô tư nghịch nghịch mấy sợi lông trên ngực anh rồi bỗng kêu lên hốt hoảng - Trời ơi! Triệu Vũ, người anh nóng quá. Anh cảm rồi thì phải. Không được, em còn khỏe, để em che gió cho anh.

--Ngồi yên đó đi!

Chợt gai người trước hành động nhào người lên của cô, Triệu Vũ hét to. Ngăn cản cô, anh ngăn cản luôn ý nghĩ rồ dại của mình.

Bất ngờ bị hét, Đình Đăng giật nảy người. Té ngồi xuống đùi anh, cô giương tròn đôi đồng tử nhìn anh sợ hãi. Đường như anh chưa bao giờ cô thấy mất anh ngẫu dõ, hung tợn như vậy cả.

--Ngồi thì ngồi chứ, làm gì mà dữ vậy?

Tĩnh tâm như kẻ ngồi thiền, Triệu Vũ nhắm nghiền đôi mắt lại. Các mạch máu căng phồng, mặt anh đỏ phừng lên. Xương sống như gai gai, khó chịu, như sắp nổ tung rồi.

Sao kỳ vậy ta? Tự nhiên nghe hơi nóng hừng hực từ người anh tỏa, Đình Đăng ngẩng đầu lên càng tin anh bị sốt. Bàn tay lạnh nhẹ đặt lên trán, không làm dịu đi cơn nóng trong lòng Triệu Vũ.

Trời ơi, Đình Đăng.... Tôi sắp chết rồi, em còn trên người nữa.

--Ôi, nóng quá! Không được, không được - Lắm bả nói một mình, cô lồm ngồm bò khỏi người anh, rồi dùng hết cơ thể lạnh cóng của mình phủ xuống lưng anh.

--Trời ơi, ngồi yên không được hả? - Gầm to như sư tử, Triệu Vũ gạt mạnh tay cô rồi nhảy ùm xuống biển. Chỉ có cách này, anh mới không phạm tội với cô thôi.

--Triệu Vũ, anh điên rồi hả? Đã sốt còn ngâm mình trong nước nữa, lên mau! - Không nhìn thấy anh đâu giữa bóng đêm dày đặc, cô tiến sát bên mồm đá hét to.

Không có tiếng trả lời, Triệu Vũ như chìm mất trong lòng biển.

Biết anh cố ý lánh mặt mình, Đinh Đang thấy tủi thân, cô sụt sịt.

--Không cho đụng thì thôi, từ từ nói, làm gì dữ vậy? Người ta quan tâm mới vậy... Ừ... thì thôi, lên đi, người ta hứa ngồi yên, không đụng nữa.

Làn nước mát đã giúp Triệu Vũ lấy lại quân bình. Nhìn Đinh Đang khóc, anh thấy xót xa lòng. Nhưng biết dùng lời nào cho cô hiểu. Giữ giọng gằn gữ, anh nói:

--Hứa rồi đó nghe! Nếu còn tái phạm ngày mai tôi bỏ lại đây, không dắt vào đâu.

--Ai thêm! - Đôi môi cô dẩu dài, nhìn Triệu Vũ người rùng rùng nước bước lên từ mặt biển.

--Nghe đây, từ phút này anh bên đây, em bên đó, ranh giới ai nấy giữ, cấm xâm phạm - Nói xong, anh bước về bên trái ghềnh đá, nằm luôn xuống. Quay lưng lại phía Đinh Đang, anh như ngằm cho cô biết mình không muốn nói chuyện đâu.

--Xì, không nói thì không nói, làm như người ta thêm lắm. Quay lưng, Đinh Đang dùng dùng đi về ghềnh đá của mình, ngồi xuống. Trề dài môi, cô cũng quay lưng lại, chìm dần vào giấc ngủ.

Thức ăn còn đầy ắp trên bàn, buổi tiệc mừng cho đội bóng trước buổi ra quân vẫn vẫn ồn ào, tấp nập lời chúc tụng. Vậy mà... Đinh Đăng lại bỗng dưng bỏ bữa. Thở ra một cái dài, cô lặng lẽ rời bàn, ra sân tìm một góc vắng ngồi buồn.

Cô bé làm sao vậy? Từ bên kia bàn đối diện, Triệu Vỹ không bỏ qua một hành động nhỏ nào của Đinh Đăng. Từ sáng tới giờ, cứ như kẻ mất hồn, mắt xa xăm rung rung muốn khóc.

Mình hay một người nào trong đội banh đã làm buồn lòng cô bé? Triệu Vỹ thấy bất an. Thái độ của Đinh Đăng hôm nay khác hẳn ngày thường. Giận ai sao cô bé không la, không hét, không dùng dùng dậm cẳng?

Im lặng, buồn thiu như mang nhiều tâm sự. Không được, phải hỏi cho ra lẽ. Đứng dậy khỏi bàn, nói vài lời tạm biệt với anh em, Triệu Vỹ ra sân tìm cô. Dù biết làm như vậy là không đúng, là một điều tối kỵ của đôi banh trước lúc ra quân. Đội trưởng, sao lại bỏ mặc anh em chứ?

Vén mấy dây Cát Đằng buông lòa xòa trước mặt, Triệu Vỹ dùng chân ngấm Đinh Đăng. Trên ghế xích đu, cô ngồi yên tư lự. Đôi mắt buồn không khóc làm cô lớn hơn nhiều.

Từ hôm ở bãi biển trở về, Triệu Vỹ bỗng thấy mình quan tâm nhiều đến Đinh Đăng. Đi đâu, làm gì, anh cũng nôn về gặp cô. Ở nhà cũng vậy, đôi mắt anh vẫn thường dõi theo bước chân của cô. Sung sướng mỉm cười mỗi khi bắt gặp một cử chỉ vụng về, trẻ con của cô bé.

Đinh Đăng đã giận anh, giận thật nhiều. Không thèm nói chuyện, thậm chí còn tự một mình bơi vào bờ, không cần anh nữa. Lúc đó, nhìn Đinh Đăng bơi vừa đẹp, vừa nhanh như rai cá, anh nghe người hừng hực giận. Thì ra, cô bé không chết đuối, không tình cờ trôi dạt vào ghềnh đá, mà cố tình... cố tình đánh lừa, chọc tức anh. Báo hại anh một phen sợ cuồng cuồng.

Cô bé giận anh, anh giận cô bé. Hai người chẳng ai nói tiếng nào, hằm hằm trở về khách sạn trước đôi mắt nghi ngờ, đầy kinh ngạc của mọi người. Một đêm mất tích, cùng kiểu ăn mặc phong phanh của Đinh Đăng, dù không muốn người ta cũng nghĩ nhất định giữa cô và anh phải có chuyện gì rồi.

Nhất là Tuyết Ngân, cô giận lắm. Dù lòng còn nặng trĩu nỗi buồn Kiệt Phong, cô vẫn kéo anh ra góc vắng, tát một bạt tai và mắng cho anh một trận.

Biết có giải thích cũng chẳng ai tin, Triệu Vỹ ôm nỗi oan trở về phòng nghe lòng thanh thản. Rồi từ từ mọi người cũng hiểu thôi. Cây ngay, anh sợ gì chết đứng?

Chỉ có Đinh Đăng, cô bé la oai oái, giãy nảy lên trong buồng như đập nhằm tổ kiến khi bị cùng một lúc bà Bảy, dì Ba và Tuyết Ngân tra hỏi. Nghe cô bai bãi chối, khóc lóc giận hờn, qua khe vách Triệu Vỹ không sao nén được tiếng cười. Cái mặt cô lúc này chắc đỏ dừ lên, trông ngộ lắm.

Vừa cười xong, anh phải đỏ mặt xấu hổ ngay vì các câu hỏi lung tung của cô bé. Thì ra, cô bé cứ thắc mắc trong lòng, không hiểu vì sao anh lại gây, lại đuổi cô đi, lại nhảy ùm xuống biển.

Hiểu rõ nguyên nhân cơn sốt bất thường của gã con trai trước cơ thể hờ hênh của một người con gái. Nhưng cả ba người đều ngượng ngùng không thể trả lời. Lấy cớ lảng sang chuyện khác rồi từ tạ về ngay, không dám ngồi lâu. Sợ Đinh Đăng lại lòi ra một lô câu hỏi khó trả lời khác.

Lần đầu tiên trong cuộc đời mình, Triệu Vỹ tỏ ra đại lượng cùng phái nữ. Mở lời làm lành trước, dù tất cả lỗi lầm đều phát sinh từ Đinh Đăng.

Vậy mà... chẳng biết thân còn làm cao, nghênh nghênh cái mặt lên không thèm nói chuyện. Chờ khi anh tiết lộ chuyện "phong thư bí mật", cô mới giật nảy mình, quay đầu lại:

--Có chuyện đó thật sao?

--Thật vậy! - Rút lá thư bí mật của một người tốt bụng đầu tên đã mua lại miếng đất của bà Tư mập với giá cao gấp hai lần, kèm theo giấy ủy quyền, cho phép đội banh "Tự Cường" được toàn quyền sử dụng, Triệu Vỹ từ tốn kể cô nghe.

Ngày từ lúc bà Tư bảo miếng đất có người mua Triệu Vỹ đã đoán được, chủ nhân chính là ba của anh chứ không phải ai xa lạ. Ông làm như vậy chỉ muốn triệt đường sống của anh, buộc anh quay trở về đầu phục, tiếp tục làm con ngoan, coi sóc cả sự nghiệp đồ sộ giúp ông.

Khác với trí tưởng tượng của anh, Đinh Đăng không hề mừng rỡ, vỗ tay nhảy cẫng lên theo đúng bản chất trẻ con thường nhật. Cầm tờ giấy ủy quyền, đôi mắt cô lạng câm, như nghĩ đến điều gì lạ lẫm. Triệu Vỹ không đoán nổi.

Anh không đoán nổi nguyên nhân làm cô buồn thiu mấy ngày liền. Cũng như không hiểu được vì sao vì khách đầu tên kia lại bỗng tốt bụng với mình. Bỏ khoản tiền lớn như vậy mua mảnh đất, rồi cho đội banh mượn tập vô điều kiện. Khó hiểu vô cùng.

Không khó hiểu đâu, nếu như anh biết được. Vì nóng lòng bắt con về, ông Hưng đã không ngại chịu thiệt ký một hợp đồng với công ty Triệu Đạt. Lấy có cần xây dựng một khu vui chơi giải trí nhỏ cho con gái, ông bằng lòng mua lại miếng đất vô giá trị trong con hẻm nhỏ. Thấy giá hời, chẳng chút nghi ngờ, Triệu Đạt bán ngay.

Cơn gió đêm nhẹ thổi, khẽ khàng làm rơi cánh Cát Đằng trước mặt Đinh Đăng. Tội nghiệp cánh hoa tím, còn tươi đã vội lìa cành. Cô cúi mặt rồi chợt nhận ra sau mớ dây leo, Triệu Vỹ đang nhìn mình đắm đắm.

--Em mệt à? Sao không vào dự tiệc?

Tia mắt cô kịp thời cắt ngang dòng suy tưởng của anh. Khàn khàn giọng, cố làm ra vẻ tự nhiên, Triệu Vỹ bước lên một bước.

--Trong đó ồn ào quá, em hơi bị nhức đầu - Tránh không nhìn vào mắt anh, cô đẩy cho chiếc xích đu đưa nhẹ nhẹ.

Sắp phải xa nhau rồi, Triệu Vỹ ơi, anh có biết không.

--Bao lâu rồi, sao không kêu chị Ngân bắt gió cho? - Đưa tay nắm cho chiếc xích đu dừng lại, Triệu Vỹ nhẹ nhàng ngồi xuống, trao cho cô chai dầu - Em xúc đi, dầu xanh trị nhức đầu hay lắm.

Nhẹ nhẹ mở nắp chai dầu, chấm một miếng lên mũi, Đinh Đăng bỗng trào nước mắt. Bỗng thêm kể anh nghe tất cả về mình.

--Em sao vậy? Nhức đầu lắm hả? Để anh bắt gió cho - Thấy nước mắt lưng tròng trên má cô, Triệu Vỹ vội đỡ lấy chai dầu. Hai ngón tay cái day day trên thái dương Đinh Đăng, vừa làm anh vừa trách.

--Em tệ quá, bệnh sao không nói với ai? Rủi có chuyện gì rồi sao hả?

Dễ chịu quá, Đinh Đăng nhắm đôi mắt lại, cảm nhận hơi nóng từ bàn tay anh tỏa khắp người mình. Bàn tay nhẹ nắm bàn tay, mở mắt ra dịu dàng, cô hỏi:

--Triệu Vỹ, anh lo cho em lắm hả?

--Ừ! Lo lắm - Tiếp tục bắt gió cho Đinh Đăng, Triệu Vỹ như không để ý đến ánh mắt cô bé nhìn mình triu mến.

--Vây lẽ một mai phải xa nhau, anh có nhớ em không?

--Sao lại phải xa nhau? Chúng mình đang ở bên nhau vui vẻ lắm mà? À! Hay là... - Thoáng nghi ngờ, Triệu Vỹ dùng tay nhìn cô như dò xét - Em sắp phải đi đâu?

--Đi đâu chứ? - Giật mình, Đinh Đăng lấp liếm nhanh - Ngoài chỗ này, em còn chỗ nào để mà đi nữa.

--À! - Thở phào ra như thoát nạn, Triệu Vỹ gật gù - Không đi, sao em lại nói chuyện xa nhau?

--Vì em nghĩ, hồng lẽ mình ở cạnh bên nhau mãi trọn đời sao? Rồi mai một anh còn đi lấy vợ, em lấy chồng. Sao mà gần bên nhau được? - Nói câu này, lòng Đinh Đăng đau nhói. Cứ như cô sắp phải theo chồng đến nơi rồi.

--Ừ nhỉ? -Đẩy nắp chai dầu lại, chống tay lên cằm Triệu Vỹ như vỡ lẽ. Vấn đề tự nhiên này, bao lâu nay anh lại như quên mất, không hề nghĩ đến. Tưởng chung một gia đình, anh chẳng nghĩ đến phút chia tay.

Phải chăng, với Đinh Đăng, với Tuyết Ngân, từ lâu rồi tái tim anh không còn coi họ là người dung nữa. Êm đềm gắn bó quá, sao họ không thể ở bên nhau cho tới già tới chết?

Làm sao được, Đinh Đăng nói đúng. Cả ba đều hãy còn rất trẻ, còn những mảnh đời riêng không thể chan hòa. Còn vợ, còn chồng, còn bao ràng buộc. Chẳng đơn giản đâu.

Phải chia tay, phải xa nhau ư? Điều này với anh sao khủng khiếp. Anh không thể hình dung nổi cuộc đời mình thiếu bóng Đinh Đăng. Cô đã là hơi thở, là một phần cuộc sống của anh rồi.

--Triệu Vỹ nghe em hỏi này! Xa nhau rồi, anh có nhớ em không? - Như chỉ quan tâm đến vấn đề này, cô không bỏ qua câu hỏi - Nhớ, dĩ nhiên là nhớ rồi, nhưng sao bỗng nhiên em lại nói đến chuyện chia tay giữa lúc này nghe buồn vậy? - Như chẳng hài lòng, Triệu Vỹ trách.

--Vì em nghĩ điều ấy sớm muộn rồi cũng xảy ra thôi - Cố tránh không cho anh thấy giọt lệ vừa tràn ra khóe, Đinh Đăng quay nhanh vào bóng tối.

--Không sớm đâu, trừ phi... Triệu Vỹ bỏ ngay câu nói, Đinh Đăng khẩn trương:

--trừ phi sao hả?

--Trừ phi em muốn lấy chồng rồi xa anh, rồi xa Tuyết Ngân chốn này.

--Không bao giờ, không bao giờ em lấy chồng trước anh đâu. - Đinh Đăng cãi thật nhanh - Mà bao giờ anh mới cưới vợ lận? - Đinh Đăng thấp giọng nghe nghèn nghẹn.

--Còn lâu lắm! - Triệu Vỹ đáp mơ hồ.

--Lâu chứ có phải không đâu! - Tự nhiên giận hờn, Đinh Đăng nói lầy.

--Không! Ô! - Triệu Vỹ bỗng phì cười - anh có phải pê đê đâu mà không lấy vợ. đ em buồn cười thật.

Ừ! Buồn cười thật! Nghe xấu hổ, đ lảng sang chuyện khác:

--Mà vợ anh là ai vậy?

--Làm sao anh biết được? Cô ấy vẫn chưa xuất hiện mà! - Triệu Vỹ lại cười - Em ngộ thật đó Đinh Đăng, tự nhiên nói chuyện đâu đâu.

--Không đâu! Em biết vợ của anh là ai đó. - Đinh Đăng nói chắc như đinh đóng cột.

--Là ai vậy? - Triệu Vũ tò mò.

--Là Thanh Thanh, nếu không phải thì là Tuyết Ngân. Em biết anh có cảm tình với họ lắm.

--Không phải đâu - Triệu Vũ nói nghiêm túc - Anh bảo đảm với em, vợ anh là một người hoàn toàn khác.

--Em không chịu, em không chịu - Đầu lắc lia, Đinh Đăng như đứa bé bị phạt lòng - Anh phải cưới một trong hai người đó.

--Để làm gì? - Lắc đầu, Triệu Vũ lại cười, Đinh Đăng nói tỉnh bơ:

--Vì họ quen em, sau này em mới thường xuyên thăm anh được.

--Ngốc quá! - Cốc nhẹ lên đầu Đinh Đăng, Triệu Vũ cười hiền - Bộ vợ khác rồi người ta không cho em thăm anh hả?

--Nhưng, em không thích - Nghe ầm ục trong lòng, Đinh Đăng hình mặt lên.

--Thôi, không cãi nữa - Triệu Vũ chợt nghiêm - Nghe anh hỏi, sao mấy hôm nay đột nhiên em buồn vậy? Đội banh có ai làm gì phật ý em không? - thấy cô lắc đầu, Triệu Vũ khẽ cau mày - Vậy sao em không mừng? Ngày mai đội banh Tự Cường chính thức được mời giao đấu tranh cúp quốc gia. Cơ hội tốt như vậy, sao em không chúc mừng anh, chúc mừng mọi người.

Chúc mừng anh, chúc mừng bọn họ? Em muốn lắm chứ! Đôi mắt Đinh Đăng chom chớp nhiều tâm sự. Nhưng... giả mà anh biết được, ngày mai khi anh và đội banh chính thức bước vào trận đấu, thì cũng là lúc em phải theo ba trở về nhà, xa các anh mãi mãi. Trận đấu đó, chính là món quà cuối cùng em bắt ba phải nhọc công tặng cho anh đó.

--Trời ơi, Đinh Đăng, cả Triệu Vũ nữa. Hai người trốn ra đây ngồi, báo hại mọi người tìm gần chết - Cùng với tiếng kêu của Tuyết Ngân, hơn mười anh em trong đội banh ló đầu qua khung cửa. Đã ngà say, họ ào ào phản đối:

--Đội trưởng, chơi kỳ vậy? Chưa gì đã bỏ mặc anh em.

--Triệu Vũ, vào đây, vào đây! Thăng Sáu theo nó bảo vừa phát hiện ra một cách đá mới, hay lắm.

--100% đội trưởng ơi!

--Ồ, được rồi - Chợt nhớ mình đã bỏ đội banh lâu quá, Triệu Vũ đứng lên, vẫy tay đáp lời bọn họ rồi cúi xuống bảo Đinh Đăng, cô vẫn ngồi yên trên ghế, xăm xoi mấy ngón tay, mắt buồn thiu - Mình vào thôi em, ngày mai xuất quân rồi, đừng tạo thành điểm gở, không tốt cho tâm lý thi đấu của anh em.

Uể oải chống tay đứng dậy, bước sau lưng Triệu Vũ, Đinh Đăng nghe lưu luyến, nghe giận Tuyết Ngân và bọn người kia vô hạn. Vậy là... cô đã không nói hết những điều muốn nói với anh rồi. Triệu Vũ ơi! Em sẽ không quên anh, không bao giờ đâu. Anh biết không?

Hết chơi điện tử đến nghịch búp bê. Bao nhiêu trò vui, thứ lạ bày ra hết trước mặt rồi mà Đinh Đang vẫn thấy buồn, thấy chán. Quăng tất cả lộn tung phèo trên mặt đất, cô thả nằm dài trên tấm nệm, mắt nhìn chằm chằm pha lê trước mặt. Cô bỗng nhớ Triệu Vỹ còn cao.

Mười giờ sáng, thường khi giờ này ở nhà, cô đang loay hoay dưới bếp chuẩn bị nấu cơm. Khói lửa mịt trời, nước mắt nước mũi chảy tèm lem, chân tay đầy lợ, đầu tóc đầm mồ hôi, mà sao cô không thấy mệt, không thấy chán ăn dù thức ăn chỉ là một cái hột gà luộc dầm với nước tương thôi.

Đinh Đang nhớ nôn nao cái cảm giác vui khắp khời khi xách gà mèn cơm nhảy tung tăng trên hè phố. Nhớ giọng cười phá lên của đám phụ khuân vác treu ghẹo cô. ôi! Những phút thần tiên đó, nay biết tìm đâu nữa?

Sáu tháng trở về nhà sống với cha là sáu năm dài. Đinh Đang có cảm giác mình bị giam cầm trong địa ngục. Như một tù nhân, đi đâu làm gì cũng không tránh khỏi đôi mắt điện tử của cha.

Mấy lần nhớ quá không chịu nổi, cô vờ đi chợ rồi lên về khu phố cũ thăm anh. Nhưng... mười lần như một, cô đều bị chú Thanh tài xé cản đường. Lấy cớ đi theo bảo vệ, đưa đón, nhưng thực chất Đinh Đang biết chú tuân lệnh cha, giám sát, cản trở không cho cô tìm Triệu Vỹ.

Không gặp được anh lòng Đinh Đang nóng như hơ. Ăn không ngon, ngủ không yên. Làm gì, lúc nào ở đâu, hình bóng anh cũng chập chờn ẩn hiện. Cô tiếc là mình không có được tấm ảnh nào của anh để làm lưu niệm cả.

Triệu Vỹ ơi, bây giờ anh làm gì, ở đâu? Có thắc mắc trước sự mất tích bất ngờ của em không? Anh có nhớ, có tìm em, có quên ăn mất ngủ?

Thần thờ trên khung cửa sổ lâu năm, đôi mắt Đinh Đang u buồn, mơ mộng.

Sao lại là Triệu Vỹ? Sao cô chỉ nhớ một mình anh mà không là ai khác? Bà Bảy, dì Ba, Tuyết Ngân nữa chi? Những con người cô đã mang ơn, thân thiết như ruột thịt? Lạ lùng cho ý nghĩ của mình, Đinh Đang hoang mang hỏi chị bếp. Lắc đầu không tin khi chị bảo rằng cô đã yêu.

Yêu! Ôi, khác nào sét đánh ngang tai. Ba ngày liền Đinh Đang vui đầu trong chăn, đóng kín cửa phòng. Lẽ nào như vậy được? Cô hết là con nít rồi sao? Từng ấy tuổi đầu đã biết yêu đương thần thờ. Ăn làm sao, nói làm sao với ba đây? Mang đầy mặc cảm xấu xa và tội lỗi, cô ghê tởm chính bản thân mình.

Rồi nỗi sợ hãi, mặc cảm tội lỗi cũng biến dần đi, trả lại Đinh Đang một tâm tư phấn chấn rộn ràng. Đôi má đỏ hồng lên, siết chặt cái gối vào lòng, cô nhắm mắt hình dung, hồi tưởng lại cảnh đêm nào trên bãi biển. Ngỡ bờ vai anh còn đó, đầy sức sống, chờ che.

Đinh Đang bắt đầu dẹt mộng. Cô thấy mình thành cô dâu, còn anh là chú rể. Trong chiếc xoa rê trắng đuôi dài, cô đẹp như tiên. Bà Bảy, dì Ba, Tuyết Ngân và cả đội banh cùng đi rước dâu. Ai cũng tròn xoe mắt, trầm trồ khen cô đẹp.

Cốc, cốc, cốc...

Tiếng gõ cửa phá tan cơn mộng đẹp. Mở mắt ra, không buồn ngủ dậy, Đinh Đang gắt:

--Ai đó?

--Chị đây, chị Lan đây - Tiếng chị bếp thăm thì qua lỗ khóa.

--Ồ! Có tin rồi - Tung chăn ngồi dậy, chạy nhanh ra cửa, Đinh Đang lôi chị Lan vào hỏi dồn dập - Sao chị? Có gặp được Triệu Vỹ không? Chị không làm lộ chuyện của em chứ?

Như đã quen tính Đinh Đăng, chị Lan ngồi yên chờ cô hỏi xong rồi mới từ từ nói:

--Chị không gặp Triệu Vỹ, cũng chẳng gặp Tuyết Ngân. Chỉ gặp bà Bảy thôi. Bà Bảy bảo Triệu Vỹ đi rồi. Trước khi đi còn dặn bà trao lại cho em món quà.

Vừa nói chị vừa lôi trong túi ra một gói vuông vuông được bọc rất kỹ lưỡng.

--Đưa cho em - Nóng lòng, Đinh Đăng giật nhanh món quà trên tay chị, tháo nhanh lớp giấy gói bên ngoài - Là trái banh ư? - Đôi mắt Đinh Đăng mở lớn tròn xoe không hiểu. Triệu Vỹ nghĩ gì mà lại tặng cô trái banh của vua bóng đá Vương Thanh? Vật mà anh quý nhất trên đời? - Còn gì không chị? - Lật nhanh mở giấy dưới chân, Đinh Đăng hy vọng tìm ra bút tích của anh viết lại cho mình.

--Không có - Như bâng quan, chẳng buồn để ý đến vẻ thất vọng trên mặt Đinh Đăng, chị Lan buông gọn.

--Sao chị không hỏi bà Bảy giùm em xem Triệu Vỹ đi đâu chứ? Bao nhiêu thư em gửi anh có nhận được không? Sao chẳng hỏi âm vậy? - Xoay xoay trái banh trên tay, Đinh Đăng hờn giận - Có biết người ta mong không chứ?

--Ồ! - Như chợt nhớ, chị Lan lại lôi từ trong giỏ ra một xấp thư dày cộm.

Mắt Đinh Đăng vụt sáng. Cô giằng nhanh lấy xấp thư:

--Anh hồi âm cho em bao nhiêu thư đây hả? Ừa,... sao kỳ vậy? - Thêm một lần nữa đôi mắt Đinh Đăng mở to kinh ngạc. Toàn thư của mình mà. Lại còn nguyên chưa bị xé lá nào.

--Cậu ấy không có ở nhà - Như hiểu nỗi hoang mang trong lòng cô, chị Lan giải thích rồi nói thêm một câu làm cô thẹn chín người - Mà em cũng siêng ghê hén? Hơn hai chục lá thư...

Sáu tháng, hai mươi lá. Tính đều ra một tháng hơn ba lá thư ư? Đinh Đăng không ngờ mình viết cho anh nhiều như vậy và cũng không nhớ nổi mình đã viết những gì cho anh trong ngần ấy thời gian xa cách.

Thấy cô cứ ngồi im, ôm chồng thư vào ngực, mắt đăm chiêu, chị Lan khẽ thở dài, lắc đầu không hiểu nổi. Dù ba mươi sáu rồi, chị vẫn chưa một lần vương vấn ái tình, nên chuyện khổ đau, nhưng nhớ đối với chị xa lạ lắm. Không biết nói câu gì để an ủi Đinh Đăng, chị nhẹ lui gót ra ngoài lo cơm nước. Vì thương cô, chị đã cãi lời ông chủ tìm đến nhà Triệu Vỹ. Thật không nên, không nên một chút nào.

Chị Lan đi đâu rồi Đinh Đăng vẫn chưa hay. Ôm xấp thư còn nguyên vẹn trong lòng, cô thấy hụt hẫng trong lòng. Sao lại như vậy được? Triệu Vỹ đi đâu? Cách nói của bà Bảy thật lập lờ khó hiểu.

Mở từng phòng thư một, đọc lại những dòng chữ mình đã viết cho anh, Đinh Đăng như đang kiểm chứng lại lòng mình. Thì ra cô đã yêu anh. Yêu thật sự không làm đi đâu được. Nước mắt rơi nhạt nhòa dòng thư cũ, Đinh Đăng phần nào hiểu được tâm sự của Thanh Thanh.

Rốt cuộc rồi mình cũng giống họ thôi, những người con gái vì tình mà đau khổ. Ngày trước cô cười người ta dại dột. Còn bây giờ cô cũng chẳng khôn hơn gì. Hai mươi lá thư ấp ủ bao nhung nhớ gửi đi rồi chẳng nhận được một dòng, một chữ hồi âm nào. Không hờn không trách thì thôi, cô còn toan viết tiếp cho anh lá thư thứ hai mươi một nữa.

Chiều chiều, ngồi trước cửa ngóng bác đưa thư, trái tim Đinh Đăng bao lần run lên vì mừng rồi lại náo nê thất vọng. Triệu Vỹ vẫn như cánh chim cuối chân trời, mờ mịt. Anh quên cô thật rồi.

Đến từ lâu, nhưng ông không vội đẩy cửa bước vào. Đứng yên nhìn con qua lỗ khóa, ông chợt nghe lòng đau quặn thắt. Chẳng nghi ngờ gì nữa, Đinh Đang đã đem lòng yêu Triệu Vỹ, đúng như lời con Lan mách lẻo.

Không thì con bé đâu ôm trái banh trong lòng, vừa đọc thư vừa tuôn nước mắt như mưa. Thân thể gầy còm, dung nhan tiều tụy, trông tội nghiệp biết bao.

Nhẹ đưa tay lên mặt, lau nhanh dòng nước mắt, ông Hưng nghe hồi hận. Tự trách mình không cương quyết từ đầu, để con phải lụy tình đau khổ.

Tính sao đây? Nhấn vầng trán suy tư, ông nghe lòng rối rắm. Thật ra chuyện cũng chẳng lớn lao gì. Yêu đương nhặng nhít thôi mà. Đòi người ai không phải một lần nếm trải. Dù sao, Đình Đang cũng lớn rồi. Cặp bồ, có bạn trai đâu phải là chuyện lớn động trời khiến ông phải bận tâm, rối trí?

Cũng tại Triệu Vỹ thôi. Gã con trai nó làm lẫn yêu thương có nhiều huyền thoại hoang đường quá.

Thôi thì ông không chê hấn cái tội nghèo. Học hành chẳng biết đến đâu, để không thể kiếm được một việc làm nhàn hạ. Bốc vác trên bến cảng. Ừ... thì cũng được đi. Nghề nào cũng là nghề. Nghèo giàu gì cũng con người trong trời đất. Miễn sao tâm địa hiền lương, nhân hậu, yêu Đình Đang thật lòng thật dạ, để con ông có thể vui, hạnh phúc, ông sẵn sàng mất mặt với đám bạn làm ăn mà chấp nhận hấn.

Nhưng... đầu này chưa điều tra, tìm hiểu xong thì lù lù đằng kia hấn lại lòi đuôi là một gã công tử hào hoa. Chẳng những bay bướm không thôi, hấn còn nổi tiếng với bao chiến tích lẫy lừng, ăn chơi, xài tiền như nước.

Là một người đàn ông chân chính, ông không thể nào chấp nhận được sự thật này. Tim như sôi lên vì giận dữ, ông lo lắng cho Đình Đang. Liệu con bé có còn được yên lành nguyên vẹn sau bao nhiêu ngày làm chú thỏ ngây thơ sống cạnh con cáo già lọc lõi?

Không được, đẩy mạnh cửa bước vào, ông quyết hỏi con cho ra lẽ, rồi chuyện có thể nào cũng mặc.

--Ba! - Để ông bắt quả tang mình với chồng thư dày cộm, với hai hàng nước mắt tuôn ròng ròng trên má, Đình Đang sợ điếng hồn. Trái banh rời khỏi tay lăn tròn đến trước mặt ông.

--Đình Đang, con sao vậy? Lại giận dữ ai à? - Vờ như không biết, ông cúi nhặt trái banh, bước lại gần con trêu mếu hỏi - Cho ba biết được không?

--Còn hỏi nữa, ba chứ ai - Tự nhiên nghe tức trong lòng, Đình Đang trút giận xuống người ông - Tối ngày cứ nhốt con nhà hoải, sao chịu nổi.

--Thì ba không nhốt con trong nhà nữa. - Nhẹ vuốt tóc con, ông kín đáo lia mắt qua chồng thư trên tay Đình Đang. Sao lạ vậy? Ông nhíu mày lạ lẫm khi nhận ra toàn thư của Đình Đang thôi - Nhưng con hãy kể ba nghe. Giữa con và Triệu Vỹ đã xảy ra những chuyện gì?

--Xảy ra những chuyện gì ư? - Lau nước mắt, Đình Đang nhìn ông lạ lẫm - Nhiều kinh khủng lắm, làm sao mà con nhớ hết?

--Nhiều lắm ư? - Ông Hưng sợ điếng hồn, rút khăn lau mồ hôi trán - Không sao đâu, con cứ kể đi, ba muốn nghe mà.

--Cũng được - Tự nhiên thêm tâm sự, Đình Đang kể ông nghe tất cả chuyện của mình và Triệu Vỹ. Từ ngày đầu anh đánh rơi chùm chìa khóa, hiểu lầm, gây cãi nhau. Anh và cô như oan gia thù địch. Đến khi anh bị ba đuổi khỏi nhà, cô vô tình đọc được dòng nhật ký của anh để trở nên thân thiện. Nhất nhất đầu đuôi không bỏ sót một chi tiết dù nhỏ nhặt nào, cô lần lượt kể ông nghe.

Vậy là... Triệu Vỹ không gạt bé, không hề giấu giếm thân phận của mình như ông tưởng. Như trút được gánh nặng ngàn cân, ông thở phào ra nhẹ nhõm rồi chăm chú nhìn con.

Quả là tình yêu màu nhiệm thật, có thể cải tử hoàn sinh, cứu sống muôn loài. Không tin ư? Nhìn Đình Đang con ông thì biết. Mới đó vẻ mặt ủ dột đã mất tiêu. Mặt mày rạng rỡ, mắt ngời sáng, con bé kể về Triệu Vỹ say mê không biết chán. Dường như càng lúc càng hăng.

--Đinh Đang à, có phải con và Triệu Vỹ đã yêu nhau? - Chợt cắt ngang câu chuyện, ông nhìn con chăm chú, chờ phản ứng.

--Con.... con... - Biết không thể giấu cha và cũng không muốn giấu làm gì, Đinh Đang cắn nhẹ môi áp úng, mặt đỏ bừng xấu hổ - con cũng không biết nữa. Chúng con chưa ai nói với ai về vấn đề này. Nhưng... con có cảm giác rằng... Triệu Vỹ chẳng yêu con. Anh chê con còn con nít.

Nguy hơn tưởng tượng của ông rồi. Đinh Đang đã đơn phương yêu người ta trước. Hèn gì mấy hôm nay con bé cứ u sầu, ủ rũ. Không được! Phải cắt đứt ý tưởng này trong nó ngay lập tức, bằng cách nào bây giờ? À! Như chợt nhớ, ông chìa tờ báo ra trước mặt con.

--Đinh Đang, con đọc đi!

Đang nói chuyện tình yêu, sao ba lại chuyển đề tài bắt mình đọc báo? Như ngạc nhiên, Đinh Đang ngược mắt nhìn. Bất gặp cái gập đầu khuyến khích của ông, cô lật tờ báo ra và chợt hiểu.

Triệu Vỹ ư? Đúng là Triệu Vỹ rồi. Nhưng... sao anh được in ngay trang bìa vậy? Để xem: một ngôi sao vừa xuất hiện trong làng bóng đá. Ngai vị của vua bóng đá Vương Thanh đã được kế thừa. Triệu Vỹ với lối đá xà tuyệt đẹp đã giành được vương miện "Đôi giày vàng" tại cúp vô địch Đông Nam Á..

Ồi! Thật vậy sao? Trang báo được lật nhanh vội vã. Như quên mất ông Hưng, Đinh Đang cúi đầu chăm chú đọc. Thật không ngờ chỉ mới sáu tháng thôi, Triệu Vỹ đã làm được chuyện thần kỳ. Tài giỏi thật!

Càng đọc càng say mê, càng vỡ lẽ. Thì ra bao ngày nay cô đã trách oan anh. Không nhận thư phải đâu anh vô tình, vô nghĩa. Anh bận sang Thái Lan thi đấu mà.

Theo các phóng viên, Triệu Vỹ là một phát hiện của huấn luyện viên Phan Khải. Ông đã tình cờ bắt gặp anh sáng chói giữa đội banh không chuyên nghiệp Tự Cường trong một trận giao tranh hữu nghị bán vé từ thiện giúp đỡ đồng bào bị thiên tai, lũ lụt.

Họ còn nhấn mạnh, nhắc nhở đến công lao của một người mà Đinh Đang không bao giờ ngờ đến. Đó chính là ông Hưng, ba của cô. Đó chẳng qua lúc bị phỏng vấn, Triệu Vỹ cứ luôn miệng nhắc đến ông, một mạnh thường quân đã ủng hộ đội bóng hết mình. Từ sân bãi.. đến việc góp phần đưa anh đến thành công rực rỡ hôm nay. Ông chính là người chịu bỏ ra năm mươi triệu mua chiếc vé từ thiện đầu tiên của ban tổ chức với một yêu cầu. Cho đội banh Tự Cường được tham dự giải và cũng nhờ thế mà huấn luyện viên Phan Khải phát hiện được một nhân tài.

Không phải vậy đâu! Đinh Đang nghe ganh tỵ, Triệu Vỹ hiểu lắm rồi. Nếu phải tính, công bằng mà nói công này là phần cô. Chính cô chứ ai đã bắt ba làm như vậy, cô mới chịu về. Nhưng thôi... thấy anh thành công cô cũng mừng lắm. Cuối cùng rồi anh cũng tạo thành sự nghiệp từ đam mê của bản thân mình. Thích thật!

--Con dường như vui lắm, phải không? - Thấy con ôm tờ báo tủm tỉm cười, ông Hưng hỏi. Không giấu giếm, Đinh Đang gập đầu:

--Vâng, vui lắm. Triệu Vỹ đã thành công. Ba biết không, toàn công của con đó. Trời ơi, đội banh Tự Cường bây giờ vui phải biết. Họ chắc đang liên hoan với nhau, cười hí hả. Không được, ba phải cho con đi. Con muốn chúc mừng Triệu Vỹ. Anh hẳn cũng đang nóng lòng gặp con ghê lắm. Chà, có biết bao nhiêu chuyện cần tâm sự. Đi Thái Lan, chắc anh chụp nhiều hình lắm.

--Đừng ngây thơ quá Đinh Đang. Sự việc không như con tưởng tượng đâu.

--Là sao cơ? - Đang hớn hờ, nghe cha nói, Đinh Đang quay đầu nhìn lại.

--Với thành công đó, Triệu Vỹ bây giờ chẳng ở không để đến với "Tự Cường" đâu. Mà dù có rảnh.. anh ta cũng không giết thời gian của mình bằng những cuộc tiếp xúc, giao lưu vô bổ vậy. Biết bao cuộc tiếp xúc, chuyện trò quan trọng hơn chờ anh ta trước mắt - Bằng kinh nghiệm của một người từng trải, ông nhìn con như thương hại.

--Không đâu, Triệu Vỹ không phải hạng người như ba nói. Con nghĩ, người đầu tiên anh muốn gặp là con, nơi đầu tiên anh đến sẽ là đội banh "Tự Cường" - Không tin lời ông chút nào, Đình Đăng cãi - Dù sao con và đội banh cũng có với anh quá nhiều kỷ niệm. Hay nói đúng hơn là tụi con đã giúp đỡ anh.

--Đành rằng vậy, nhưng lòng người không đơn giản như con nghĩ - Ông vẫn khư khư giữ ý kiến của mình - Lúc thất bại người ta khác khi thành công người ta cũng khác. Con đừng quá tin người.

--Dù ba nói gì, con cũng không tin Triệu Vỹ là hạng người tham sang phụ khó - Đình Đăng cũng cương quyết giữ lập trường của mình - Nếu không tin, cha con ta có thể cá cược mà.

--Cá thế nào?

--Con cá là bây giờ Triệu Vỹ đang ở đội banh Tự Cường, và đang nôn nóng hỏi tin con.

--Còn ba thì cá bây giờ anh ta đang ở tòa soạn, trả lời phỏng vấn. - Ông Hưng chìa tay ra, Đình Đăng bắt lấy. Đôi mắt cô sáng long lanh.

--Và phần thưởng sẽ là... tự do của con. Ba không được quyền cấm cản.

--Được - Gật đầu chắc ăn, ông như tin chắc phần thắng sẽ thuộc về mình.

Nhưng không phải ông mà là Đinh Đang thắng cuộc này. Để ông phải há miệng mắc quai, vì lời hứa trả lại tự do cho con dù chẳng ưng trong bụng chút nào.

Nhớ lại hôm nào, ông vẫn chưa quên cảm giác kinh ngạc của mình khi dừng xe lại. Huých cùi tay vào hông ông một cái, Đinh Đang tinh nghịch cười chọc quê rồi tung chân chạy lẹ vào nhà.

--Đinh Đang - Không nhận ra sự có mặt của ông, hoặc là có nhưng vì mừng quá Triệu Vỹ chẳng nể nang gì, bế bổng cô lên xoay tròn như chong chóng hơn mười vòng - Trời ơi, em đi đâu, báo hại anh lo gần chết. Xem đi, anh mua quà cho em nhiều biết bao nhiêu.

Một bao to được đổ ra giữa bàn.Ồ! Toàn là thứ cô thích. Triệu Vỹ thật chẳng quên cô chút nào. Bận đá banh, mệt như vậy, còn nhớ được món Đinh Đang rất thích là Chocolate.

Mình đã sai. Vui cùng bọn chúng một lát với danh nghĩa một mệnh thường quân, ông từ tạ ra về. Dù thua, nhưng ông nghe vui trong lòng lắm. Triệu Vỹ đúng là người tốt. Vậy là... yên cái bụng rồi.

Vẫn không lộ thân phận, Đinh Đang tiếp tục đến với đội banh bằng cái lót con bé mồ côi nhí nhánh. Cô bảo mình đã được ông Hưng nhận về phụ việc nhà. Lương cao lắm nên không cần bán bánh bao nữa. Lẽ dĩ nhiên là mọi người ai cũng tin lời cô.

--Ba à, làm cách nào để biết được một người con trai đã yêu mình? Lại yêu thật tình không lừa dối?

Tâm hồn vừa tĩnh lặng của ông một lần nữa lại dậy phong ba khi một hôm vừa đi chơi với đội banh về, Đinh Đang nắm tay ông chợt hỏi.

--À! Chuyện này thì... - Ông nghe lúng túng. Biết giải thích sao đây?

--Thì sao hả? Ba nói đi, ngày trước ba yêu mẹ thế nào?

Một thoáng trầm ngâm nhớ lại chuyện xưa, ông cố tìm lời lẽ đơn giản nhất cho con hiểu.

--Tình yêu chân thật không cần phải dùng lời hoa mỹ, văn chương. Nó được thể hiện bằng hành động, bằng sự quan tâm lo lắng và cả sự hy sinh nữa.

Quan tâm, lo lắng... hai điều kiện ấy có rồi... Cắn cắn móng tay, Đinh Đang nghĩ tới Triệu Vỹ. Còn hy sinh... là thế nào? Cô bỗng ngược nhìn ông:

--Có phải là cần nhảy qua rừng gươm giáo, vào biển lửa như sách vẫn nói không?

--Không ghê gớm thế đâu - Phì cười, ông nghe vui trước vẻ ngờ nghệch của con - Chỉ cần anh ta giữa con thập tử nhất sinh chịu ầm con chạy một mạch từ lầu năm xuống đất là đủ lắm rồi.

--Vậy ư? - Nét mặt đăm chiêu, Đinh Đang như nghĩ ngợi một điều gì quan trọng lắm. Rồi không nói lời nào, cô bỏ vào phòng đóng cửa.

Tưởng nói vậy là xong, là êm chuyện, ông quên băng đi mất. Sáng hôm sau, vừa tỉnh dậy, chưa kịp bước chân xuống giường đã nghe Đinh Đang đập cửa ầm ầm. Mắt nhắm mắt mở, ông nghe Đinh Đang đòi mình tổ chức party, rồi còn phải mời cho được đội banh và Triệu Vỹ.

--Con muốn gì? - Ông hỏi mãi song Đinh Đang chẳng trả lời. Cứ tùm tùm cười rồi ra vẻ bí mật bảo ông:

--Thì ba cứ làm theo lời con, khắc biết.

Vì hai chữ khắc biết của Đinh Đăng, ông và con Lan phải tắt bật ngược xuôi chuẩn bị cho buổi tiệc. Không long trọng cũng tinh tươm. Dù gì ông cũng lấy danh nghĩa một mệnh thường quân ra chiêu đãi.

Đúng bảy giờ, đúng theo lời hẹn, Triệu Vỹ và đội banh Tự Cường xuất hiện. Rất tự nhiên, chẳng cần ông tiếp đãi, họ sà vào bàn tiệc, cười đùa vui vẻ và không quên hỏi thăm Đinh Đăng.

--Nó... à... Đinh bảo con bé ở trên lầu nhưng chợt nhớ thân phận con đang dẫu, ông trả lời - Nó vừa đi mua cái gì đó, chắc là cũng sắp về.

Cái con nhỏ này, lại tính giờ trò gì đây không biết? hướng mắt về phía cầu thang, ông bắt đầu thấy sốt ruột. Tiệc gần tàn rồi mà cứ ở trên lầu không chịu xuống! Vừa dợm chân lên hỏi, ông bỗng thấy con Lan hốt hải chạy từ trên lầu xuống. Mặt tái xanh không còn giọt máu.

--Ông chủ, ông chủ ơi... Không rồi rồi. Cô chủ cổ... - Hào hển thờ, con Lan nói không trọn câu.

--Nó làm sao hả? - Linh tính như báo chuyện chẳng lành, ông nắm vai cô lay mạnh.

--Cổ... cổ... --Đưa tay chỉ lên lầu, giọng chị đứt quãng, nghẹn ngào - Cổ... ngất xỉu rồi.

--Hả? Như lưng chừng trời thình không vang tiếng sét. Cả bàn tiệc quay nhìn nhau sững sốt. Rồi không hẹn, cả bàn tiệc đồng theo chân ông lao lên lầu.

--Đinh Đăng! - Cánh cửa bật mở. Cảnh tượng chợt hiện ra trước mắt quá hãi hùng. Đinh Đăng nằm mê man bất tỉnh trên sàn nhà.

--Cổ... hôn mê rồi. - Như sợ mọi người không nhận thức hết nỗi nguy hiểm của Đinh Đăng, chị Lan lên tiếng nhắc.

--Đinh Đăng, con làm sao vậy hả? - Lao nhanh đến bên con, ông Hưng òa khóc - Ba có cảm cảnh gì đâu? Sao con...

--Bác à, xin bác hãy bình tĩnh. Việc trước mắt cần làm là đưa Đinh Đăng đến bệnh viện ngay, kéo không còn kịp nữa - Một phút sững sờ chết lặng bên khung cửa, Triệu Vỹ là người đầu tiên bình tĩnh lại. Dạt đám người, bước đến cạnh ông Hưng. Dùng đôi tay lực lưỡng, bế Đinh Đăng lên, anh bước đi thật gấp.

--Ồ, phải rồi... Đến bây giờ ông Hưng mới chợt nhớ ra, lính quính như gà mắc tóc, ông chụp đại cái khăn lau nhà của Đinh Đăng, tắt tả chạy theo. Sau lưng ông, đám người cũng chạy nhao theo.

Đinh Đăng, em đừng gập chuyện gì nghe. Bé Đinh Đăng, vừa chạy Triệu Vỹ vừa nói thầm với cô. Bỏ xa đám người những hai tầng rồi mà Triệu Vỹ vẫn thấy mình đi chậm quá. Bất chấp cả sinh mạng mình, anh phóng qua hai bậc một.

Một thoáng lão đảo nhưng anh gượng được ngay. Thấy viên tài xế của ông Hưng lớ ngớ đứng gần cổng ra vào. Không một lời giải thích, Triệu Vỹ giật phăng xâu chìa khóa khỏi tay anh. Rồi mặc kệ cho anh ta giương tròn đôi mắt ra nhìn mình kinh ngạc, Triệu Vỹ nổ máy chiếc Mercedes của ông Hưng lao vút ra đường. Kim tốc độ nhích dần về gạch đỏ.

Có sao không mà Đinh Đăng cứ nằm yên thiêm thiếp vậy? Bây giờ ra tới xa lộ rồi, Triệu Vỹ mới thờ phào nhìn đến Đinh Đăng. Chân tay anh lạnh cóng rụng rời khi thấy mặt cô tím ngắt như không còn sự sống. Một nỗi sợ hãi mơ hồ dần xâm chiếm làm tim anh như thất lại. Mặt hoa lên, mấy lần anh suýt chồm dộng phải cột đèn.

--Đừng chết nhé Đinh Đăng - Nhẹ tìm bàn tay cô, yêu thương nắm chặt, Triệu Vỹ như muốn truyền tất cả sức sống của mình sang cho cô - Anh còn nhiều chuyện chưa nói cùng em lắm. Ráng bình phục rồi anh kể

em nghe. Em vẫn chưa biết người con gái nào sẽ là vợ của anh mà. Có phải không? Thôi, không giữ bí mật với em làm gì nữa. Thật ra, từ lâu anh đã biết cô gái nào sẽ là vợ của mình rồi, không phải Thanh Thanh, không phải Tuyết Ngân, cũng không phải cô gái xa lạ nào cả. Cô gái đó là em, là em đó Đinh Đang. Em có còn ghét người ta không hả?

Vừa khóc vừa tâm sự, vừa chăm chú lái xe, Triệu Vỹ không hay trên băng ghế, sau câu nói của anh, một con mắt của Đinh Đang động đậy. Cô mở mắt tròn xoe rồi vụt nhắm lại ngay, xấu hổ. Đã đến công bệnh viện rồi.

--Cấp cứu, cấp cứu! - Triệu Vỹ hét to cùng viên bảo vệ. Cây rào chắn được nâng lên chậm chạp, Triệu Vỹ rồ mạnh máy lao vào. Chợt...

--Ôi! Triệu Vỹ, dừng vào - Một bàn tay đặt lên tay anh giật nhanh cần thắng. Kính hải quay đầu lại, tìm anh như muốn rụng ra ngoài khi thấy cạnh bên mình là cô bé Đinh Đang khỏe như không, bẽn lẽn cúi thấp đầu, giấu nụ cười ghê tởm.

--Chuyện này...

Như người ngủ mê vừa tỉnh mộng, Triệu Vỹ ngơ ngáo nhìn quanh. Sau lưng anh, ông Hưng và đoàn người cũng vừa kịp tới. Thấy anh còn thắng xe trước cổng ngân ngữ, ông gắt lên:

--Vào phòng cấp cứu mau, còn đợi gì nữa?

--Con đã khỏe rồi ba.

Thò đầu ra cửa xe, Đinh Đang đưa cao bàn tay vẫy vẫy:

--Ba à! Ba lại thua con một cuộc nữa rồi. Triệu Vỹ đã chịu ẵm con chạy thực mạng từ lầu năm xuống đất. - Rút nhanh đầu trở vào xe, cô quay lại giục Triệu Vỹ lúc này còn thần người ra ngơ ngác, dờ khóc dờ cười - Chạy mau, ba em đang giận dữ. Ông xách roi đến rồi kia.

Như tin lời Đinh Đang, Triệu Vỹ cũng quỳnh lên, hối hả nổ máy vọt ra đường, nhanh như lúc chở cô đi cấp cứu.

Phải hơn một ki lô mét đường Triệu Vỹ mới bình tâm hiểu ra sự việc. Giận điên lên, anh tấp xe vào một lề vắng vẻ, quay nhìn cô hét to:

--Đinh Đang, thì ra em đã lừa anh và tất cả mọi người. Không phải bây giờ mà từ hơn một năm về trước.

Về mặt hung dữ của anh bây giờ trông thật là khủng khiếp. Như sắp sửa ăn tươi nuốt sống cô đến nơi. Nhưng... chẳng hiểu vì sao, Đinh Đang không thấy sợ chút nào. Tròn đôi mắt nhìn anh, môi cô nở nụ cười xinh như mộng:

--Không phải từ hơn một năm về trước mà lâu rồi, từ nhỏ lận, em đã là cô bé thích nói dối chọc người ta. Hồng tin anh hỏi ba thì biết. Ai biểu anh xui xẻo, hôm ấy làm rơi chùm chìa khóa trúng em làm chi. Đáng đời anh!

Lại ba từ Triệu Vỹ căm thù nhất, lại ánh mắt tròn xoe vô tội vạ làm anh tức sôi gan. Nhưng trị tội cô cách nào đây? Anh bỗng thấy lúng túng.

--Em là cô bé nói dối, thích nói dối chọc người ta làm vui lắm. Nhưng có một điều duy nhất em không nói dối, anh có muốn nghe không? - Rồi chẳng chờ Triệu Vỹ kịp trả lời, cô cúi sát tai anh nói nhỏ - Em yêu anh!

Bất ngờ nhưng sung sướng đến lịm người. Quên mất nỗi giận hờn, quên cách trừng trị cô, Triệu Vỹ bỗng chồm lên. Bờ môi anh bồi hồi tìm môi cô.

--Khoan đã! - Hai làn môi chưa kịp chạm vào nhau, Đinh Đăng đã chột đẩy anh ra. Nghẹo đầu sang bên, đôi mắt cô sáng long lanh đầy tình nghịch - Anh thiếu mắt rồi. Ngày trước, em thấy anh mỗi lần hôn người đẹp đều bắt đầu từ má đến mắt, đến mũi rồi mới đến môi cơ. Sao với em anh ầu vậy? Chưa gì đã muốn đốt giai đoạn, em hỏng chịu đâu.

Cô lại chọc quê mình. Nghe thèn thẹn, ngượng ngùng, má nóng bừng lên. Triệu Vỹ hờn dỗi quay lưng không thèm nữa. Tự ái làm sao. Con nhỏ Đinh Đăng này thiệt là thấy ghét. Giữa phút thiêng liêng còn đùa, còn làm quê người ta vậy.

--Ê, giận hả? - Bàn tay Đinh Đăng khều nhẹ vai anh - Người ta giận chút thôi mà.

--Ngu sao giận - Bất thần quay trở lại, Triệu Vỹ ôm cứng cô vào lòng - Giận rồi mắt phàn, rồi lỗ sao. Đây bắt đầu từ má, từ mắt...

--Không, em không chịu... - Đinh Đăng lại đẩy anh ra làm anh cụt hứng - Em không thích anh hôn em như vậy đâu.

--Vậy chứ em thích làm sao hả? - Bắt đầu cảm thấy bức mình, Triệu Vỹ gắt lên.

--Là như vậy nè! - Mím một nụ cười bên lên, cô hôn nhẹ xuống má anh, rồi xấu hổ mở cửa xe, tung chân chạy ừa vào dòng người trên đường phố.

Ồi! Lịm người đi vì cảm giác bất ngờ chột đến, Triệu Vỹ ngẩn người trên xe không hiểu nổi, nhìn bóng Đinh Đăng mất dần trong màn đêm trước mắt. Lần thứ nhất trong đời, anh có được cái cảm giác ngát ngây, êm dịu, tuyệt vời như thế này đây. Ồi! Có phải... tình yêu là như vậy?

Bàn tay nhẹ đặt lên má luyến lưu giữ lại nụ hôn, Triệu Vỹ như người vừa tỉnh mộng. Thật buồn cười cho một kẻ từng trải đời, phóng đảng như anh. Lại phải nhờ một cô nhóc dạy cho mới hiểu thế nào là tình yêu đích thực.

Không là vật chất với những bon chen ích kỷ đời thường. Không là đam mê nồng nôi một thời. Vượt trên tất cả, tình yêu là một cái gì đẹp đẽ, thanh cao lắm. Như giọt sương mai vô tư trên cành lá, nhưng biết chấp cánh ước mơ, đưa con người đến chỗ hoàn thiện nhất.

Dù có luôn là: Cô bé nói dối Đinh Đăng vẫn là thiên thần mãi mãi của lòng anh.....